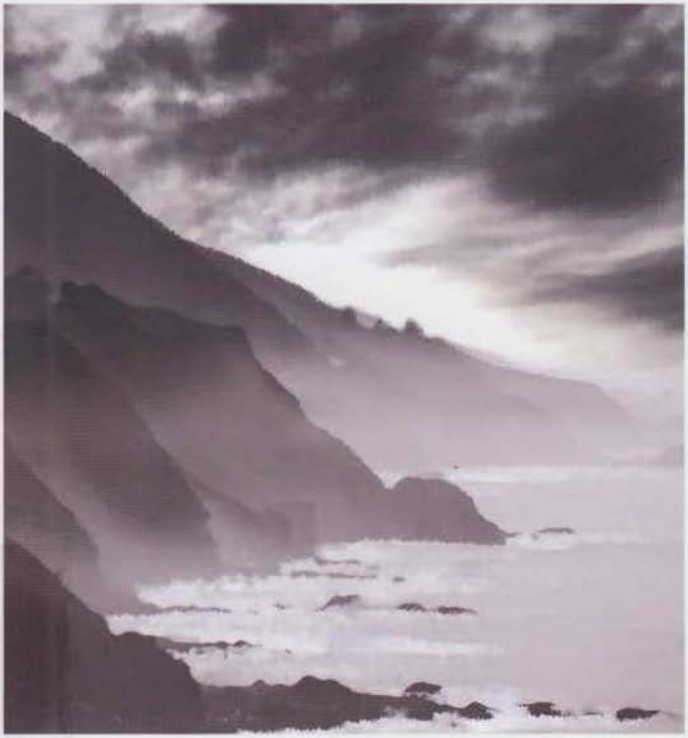
DAVID VANN

CARIBOU ADASI

ROMAN

Çeviri: CEM ALPAN

CAN

Can Yayınları 2066

Caribou Island, David Vann
© 2011, David Vann
© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları InkWell Management LLC ve Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2012
Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © Shutterstock / Galina Andrushko

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1461-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

DAVID VANN

CARIBOU ADASI

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Cem Alpan

DAVID VANN, 1966'da Aleut Adaları'nda doğdu ve çocukluğunu Alaska'nın Ketchikan şehrinde geçirdi. 13 yaşındayken babası intihar eden David Vann bu olayın altında ezilmedi, tam tersine onu yaşama tutunmak için bir çıkış noktası olarak aldı ve *Legend of a Suicide* (Bir İntiharın Efsanesi) adlı ilk kitabında bu intiharı işledi. Ama 12 yıl boyunca hiçbir yayınevi onun kitabıyla ilgilenmeyince David Vann denizciliği seçti, kaptan ve tekne yapımcısı oldu. Oysa aynı kitap günümüzde edebiyat çevrelerinde büyük ilgi uyandırarak Fransa'daki Médicis Ödülü dahil 10 büyük ödül kazandı ve New Yorker Kitap Kulübü'ne seçildi; bir bölümü Türkiye'de geçen *A Mile Down: The True Story of a Disastrous Career at Sea* (Bir Mil Ötede: Denizde Talihsiz Bir Mesleğin Öyküsü) adlı anı kitabı çoksatarlar arasına girdi; *Last Day On Earth: A Portrait of the NIU School Shooter*, (Dünyadaki Son Gün: NIU [Kuzey Illinois Üniversitesi] Katili Steve Kazmierczak'ın Portresi) adlı kitabıyla AWP Kurgu-Dışı ödülünü kazandı. David Vann, profesör olarak San Francisco Üniversitesi'nde ders vermekte, ayrıca *Esquire*, *Outside*, *Men's Journal* dergileri ve *Sunday Times* gazetesi için düzenli olarak makaleler yazmaktadır. Son kitabı *Dirt* (Pislik) 2012'de yayımlandı.

ÇEM ALPAN, 1972 yılında İstanbul'da doğdu ve MÜGSF'de içmimarlık ve tasarım eğitimi aldı. 2004 yılından bu yana çeşitli yayınevlerinde editörlük ve çevirmenlik yapıyor. *Kara Kutu*, *Aşk Sürebilir mi?*, *Bazı Kadınlar* ve *Shakespeare Olmak* adlı kitapları Türkçeye kazandırdı.

"Annem gerçek değildi. Vakitsiz bir rüya, bir umuttu. Bir yerdi o. Burası gibi karlı ve soğuk. Bir nehrin yukarısındaki tepede ahşap bir ev. Bulutlu bir gün, binaların eskimiş beyaz boyası süzülmüş ışıkla her nasılsa daha parlak; ben okuldan eve geliyordum. On yaşımda, avludaki kirli kar öbekleri boyunca bir başıma yürüyor, o dar verandaya çıkıyordum. O sırada aklımdan neler geçtiğini, kim olduğumu ya da neler hissettiğimi hatırlayamıyorum. Hepsi yok oldu, silindi. Evimizin sokak kapısını açtım ve kirişe asılı annemle karşılaştım. Üzgünüm dedim ve geri geri yürüyüp kapıyı kapadım. Tekrar dışarıda, verandadaydım."

"Böyle mi dedin?" diye sordu Rhoda. "Üzgün olduğunu mu söyledin?"

"Evet."

"Ah, anne!"

"Uzun zaman önceydi," dedi Irene. "Ve o anda bile göremediğim bir şeydi, bu nedenle şu anda da göremem. Orada asılı bir halde neye benziyordu bilmiyorum. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum, sadece böyle olduğunu biliyorum."

Rhoda kanepede seğirterek annesine yaklaştı ve kolunu ona dolayıp yakınına çekti. İkisi de ateşe baktılar.

Önde metal siperlik vardı, küçük altıgenler; Rhoda onlara baktıkça, bu altıgenler, alevlerin altın rengini almış şöminenin arka duvarı gibi görünüyorlardı. Sanki isle kararmış bu arka duvar ateşle ortaya çıkabilir, başkalaşabilirmiş gibi. Sonra bakışı yön değiştirecek ve karşısındaki yeniden siperlik olacaktı. "Keşke onu tanısaydım," dedi Rhoda.

"Ben de," dedi Irene. Rhoda'nın dizlerine hafifçe vurdu. "Uyumam gerek. Yarın yoğun bir gün olacak."

"Burayı özleyeceğim."

"Bize iyi bir ev oldu. Ama baban beni terk etmek istiyor ve bunun ilk adımı, o adaya taşınmak. Böylece elinden geleni yapmış süsü verecek."

"Bu doğru değil, anne."

"Hepimizin kuralları vardır Rhoda. Ve babanın başlıca kuralı, hiçbir zaman kötü adam gibi görünmemektir."

"Seni seviyor, anne."

Irene bir an durdu ve kızını kucakladı. "İyi geceler Rhoda."

Sabah, Irene kütüklerin taşınmasında kendi payına düşenleri birbiri ardına kamyondan tekneye taşıdı. "Bunlar asla birbirine uymayacak," dedi kocası Gary'ye.

"Onları azıcık planyalamam gerekiyor," dedi kocası isteksiz bir ifadeyle.

Irene güldü.

"Teşekkürler," dedi Gary. Tüm o imkânsız projelerine eşlik eden kaygılı, amansız ifadeye şimdiden bürünmüştü.

"Neden ahşap levhalardan bir kulübe yapmıyoruz?" diye sordu Irene. "Neden bir kütük ev olmak zorunda?"

Gel gelelim Gary cevap vermiyordu.

"Keyfin bilir," dedi Irene. "Ama bunlar kütük bile değil. Hiçbirinin çapı on beş santimden büyük değil. Çubuklardan yapılmış barakalara benzeyecek."

Skilak Gölü'nün yukarısındaki kamp alanındaydılar; gölün suyu, buzullardan gelen suyla, soluk yeşim taşı rengini almıştı. Alüvyondan ve derinlikten ötürü pul pul, yaz sonunda bile asla fazla ısınmazdı. Gölün üstündeki rüzgâr buz gibi ve daimiydi ve doğu kıyısından yükselen dağlarda hâlâ kar öbekleri vardı. Açık havalarda, doruklarının ardından, Irene birçok kez Cook Koyu boyunca sıralanan Redoubt ve Iliamna Dağları'nın beyaz volkanik zirvelerini, arka plandaysa Kenai Yarımadası'nın geniş çanağını görmüştü; bodur ağaçlar süngerimsi yeşillikler ve kızıl pembe yosunlar halinde sulak alanlarla daha küçük gölleri çevreliyor, bir otoyol güneşte gümüşî bir nehir gibi kıvrılıyordu. Çoğunlukla kamu arazileriydi. Onların ve oğulları Mark'ın evi Skilak kıyılarındaki yegâne evlerdi ya, bu evler de geriye, ağaçların arasına tıkılmış olduğundan, göl hâlâ tarihöncesine ait ve vahşi görünebiliyordu. Gel gelelim kıyıda olmak da yetmemişti. Caribou Adası'na taşınıyorlardı şimdi.

Gary kamyonetinin arkasını, kumsala oturan teknenin kargo yüklenirken rampa görevi yapması için açık duran pruvasına yaklaştırdı. Her bir kütükte, tekneye çıkıp boylu boyunca yürüdü. Yürürken yalpalıyordu, çünkü teknenin kıçı su üstündeydi ve sallanıyordu.

"Lincoln kütükleri," dedi Irene.

"Bu kadar laf yeter," dedi Gary.

"İyi öyleyse."

Gary bir başka küçük kütük çekti. Irene diğer ucunu aldı. Gökyüzü azıcık kararda ve suyun rengi yeşim taşından mavi griye döndü. Irene başını kaldırıp dağa baktığında, bir yamacının beyaza büründüğünü görebildi. "Yağmur," dedi, "bu tarafa geliyor."

"Yüklemeye devam edeceğiz," dedi Gary. "İstersen montunu giyin."

Gary tişörtünün üstüne uzun kollu pazen iş gömleği

giymişti. Kot pantolonunu ve çizmelerini de. Yani üniformasını. Elli yaşlarında biri için hâlâ atletikti, yaşından genç gösteriyordu. Görünüşü hâlâ Irene'e çekici geliyordu. O anda tıraşsızdı, duş yapmamıştı, ama sahiciydi.

"Fazla uzun sürmemeli," dedi Gary.

Sıfırdan bir kulübe inşa edeceklerdi. Temeli bile olmadan. Planları, deneyimleri, inşaat izni de olmadan, kimselere danışmadan. Gary bunda diretti, sanki ikisi birlikte bu yaban hayata ilk ayak basanlarmış gibi.

Yüklemeye devam ediyorlardı işte ve yağmur, suyun üzerinden beyaz bir gölgeyle onlardan tarafa ilerledi. Bir çeşit perde, kasırga hattıydı, ama ilk damlalar ve rüzgâr, her zaman Irene'in görebildiğinin ötesine işleyerek önden vurur, görünmezdir ve bu her zaman onda şaşkınlık yaratır. O son anlar esirgendi. Ardından yel üfürdü, kasırga hattı vurdu ve koca koca, ağır damlalar kararlı bir şekilde boşandı.

Irene bir başka kütüğü ucundan kavrayıp yüzünü rüzgârdan saklayarak tekneye yürüdü. Rüzgâr yanlardan esiyordu şimdi, şiddetli çarpıyordu. Irene'in şapkası, eldiveni yoktu. Saçları keçe gibi olmuştu, burnundan damlalar akıyordu ve yağmurun gömleğinden sızarak kollarını, bir omzunu, sırtının üst kısmını ve boynunu ıslatmasıyla o ilk ürpertiyi hissetti. Yürürken korunmak için bir omzunu kamburlaştırdı, elindeki kütüğü yerleştirdi, sonra da omzunu kamburlaştırarak geri döndü; şimdi diğer tarafı sırılsıklam oldu ve Irene titredi.

Gary de sırtını kamburlaştırmış, Irene'in önü sıra ilerliyordu; gövdesi, sanki bacaklarına baş kaldırır gibi yağmura arkasını dönmüş, kendi yolunda gidiyordu. Başka bir kütüğü ucundan tutup geri adım atarak dışarı çektiği sırada, yağmur daha beter çarptı. Rüzgâr bastırmış, hava, suyla dolmuştu, yakınlar bile beyazdı. Göl yok oldu, dalgalar kayboldu, kıyıyla bağlantı bir muamma

haline geldi. Irene kütüğü kavradı ve hiçliğe doğru ilerleyen Gary'yi izledi.

Rüzgâr ve yağmurun meydana getirdiği gürleme yüzünden, Irene başka hiçbir ses duyamıyordu. Sesini çıkarmadan yürüdü, pruvayı buldu, kütüğünü yerleştirdi, döndü ve artık sırtını kamburlaştırmadan geri yürüdü. Sakınmasını gerektirecek kuru bir parçası kalmamıştı artık. Baştan aşağı sırılsıklamdı.

Gary onun yanından geçti; sanki ilk defa açılan kanatlar gibi dışa kavis yapmış kollarıyla bir tür kuş adamı andırıyordu. Islak gömleğini teninden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu, yoksa kollarını hazır durumda tutarak, savaşmak için içgüdüsel bir ilk tepki mi veriyordu? Kamyonun haznesinin önünde durduğunda, burnunun ucundan sular aktı. Çatık kaşları ve küçülmüş gözleriyle dikkat kesilmişti.

Irene ona doğru yaklaştı. "Durabilir miyiz?" diye seslendi teknenin kıç tarafından.

"Bu yükü adaya boşaltmak zorundayız," diye geri seslenip bir başka kütüğü çekti Gary, böylece Irene de onu takip etti, cezalandırılmakta olduğunu bilmesine rağmen. Gary bunu asla açıkça yapamazdı. Yağmura, rüzgâra, projenin getirdiği aşikâr gereksinimlere yaslıyordu arkasını. Belli ki bir cezalandırma günü olacaktı bu. Gary bu yolda ilerleyecek, saatlerce uzatacak ve onları kader gibi, amansız bir kararlılıkla ileri sürecekti. Onun için bir çeşit zevkti bu.

Irene peşinden gitti, çünkü bir kez dayandı mı, cezalandırabilirdi. Sıra ona da gelecekti. Yıllar yılı, karşı koymaksızın birbirlerine yaptıkları buydu işte. Öyle olsun, diye düşünecekti. Peki, öyle olsun. Bekle ve gör sen, demek anlamında.

Yağmur altında kütükleri taşıyarak bir yarım saat daha geçti. Irene baştan aşağı ürpermişti, bunun sonun-

da hasta olacaktı. Kamyonun kabininde tuttukları yağmurluklarını giymiş olmalıydılar, ama birbirlerine karşı güttükleri inat buna imkân vermiyordu. Gary ona teklif ettiğinde montunu almaya gitmiş olsaydı, onları yavaşlatmış, işi aksatmış olacaktı ve bu, başın belli belirsiz sallanması, hatta bir iç çekmeyle hanesine aleyhinde kaydedilecek, ama Gary'nin yeterince uzun süre dert etmiyormuş gibi yapmasıyla, ortadan kaldırılacaktı. Her şeyin ötesinde, Gary sabırsız bir adamdı; hayatının genel şekline, kim olduğuna, ne yaptığına ve ne hale geldiğine karşı sabırsız; karısına ve çocuklarına karşı sabırsız, en nihayetinde de, incir çekirdeğini doldurmayacak tüm o işlere, doğru yapılmayan her faaliyete, her tür hava muhalefetine karşı sabırsızdı. Genel ve kalıcı bir sabırsızlık, Irene'in otuz yıldan uzun süredir içinde yaşadığı, teneffüs ettiği bir element olmuştu.

Son kütük de nihayet yüklendi ve Gary ile Irene pruva rampasını yerine yerleştirdiler. Ağır değildi, güven vermiyordu. Siyah lastik, teknenin borda tahtalarına temas ettiği yerlerde, bir mühür meydana getiriyordu. Adadan gidiş gelişlerinin tek yolu bu rampa olacaktı işte.

"Kamyonu park edeceğim," dedi Gary ve ağır adımlarla kayalara doğru yürüdü. Yağmur devam ediyordu, ama sağanak halinde değildi artık. Yön bulabilecek kadar görüş mesafesi vardı ya, birkaç mil ötedeki adanın görünmesine yetmiyordu. Irene gölün ortasına geldiklerinde neler olacağını merak etti. Kıyılardan birini görebilecekler miydi? Yoksa sadece çevrelerini saran beyazı mı göreceklerdi? Teknede GPS yoktu, radar ya da derinlikölçer de yoktu. Altı üstü bir göl, demişti Gary, bayilikteyken. Altı üstü bir göl bu.

"Tekne su almış," dedi Irene, Gary geri döndüğünde. Kütüklerin altından akıp özellikle teknenin kıç tarafında toplanmış, onca yağmurla otuz santim derinliğe ulaşmıştı.

"Açılır açılmaz çaresine bakarız," dedi Gary. "Motoru çalıştırmadan bataryayı sintine pompası için kullanmak istemiyorum."

"Peki, plan ne?" diye sordu Irene. Kütükler yüzünden ağırlaşmış tekneyi karadan nasıl iteceklerini bilmiyordu.

"Biliyorsun, bunu bir tek ben istemedim," dedi Gary. "Sadece benim planım değil bu. İkimizin planı."

Bu bir yalandı, ancak şimdi, burada, yağmurun altında irdelemek için fazla büyük bir yalandı. "İyi," dedi Irene. "Tekneyi kumsaldan nasıl kurtaracağız peki?"

Gary birkaç dakika tekneye baktı. Sonra eğilip tekneyi itti. Kımıldatamadı bile.

Teknenin ön tarafı karadaydı ve tamamen dolu olduğundan bu noktadaki ağırlık Irene'in tahmininden yüzlerce kilo olmalıydı. Belli ki Gary düşünmemişti bunu. İşe başladıktan sonra ne yapacağını planlıyordu.

Gary bir o yana, bir bu yana yürüdü. Kütüklerin üzerinden kıç tarafına tırmandı, dıştan takma motora sırtını dayayıp tekneyi sallamak için bütün gücüyle itti, gel gelelim tekne sanki kurşundan yapılmıştı. Kımıldamadı bile.

Bunun üzerine Gary ön tarafa doğru emekleyip kıyıya atladı ve bir süre tekneye baktı. "İtmeme yardım et," dedi en sonunda. Irene yanına, onun hizasına geldi, Gary saydı, "bir, iki, üç," ve birlikte pruvadan ittiler. Ayakları siyah çakıllarda kaydı, ama başka bir hareket yoktu.

"Hiçbir zaman kolay olmaz," dedi Gary. "En ufak bir şey bile. Hiçbir şey yolunda gitmez."

Sanki söylediklerini kanıtlarcasına, yağmur yeniden şiddetlendi ve rüzgâr, buzuldan yayılan soğukla hızını artırdı. "Budalanın teki olup işler daha ne kadar berbat edilir denemek istiyorsan, başlangıç için burası iyi bir yer." Irene, Gary'nin herhangi bir yorumu takdir etme-

yeceğini biliyordu gerçi. Destek olmaya çalıştı. "Belki yarın geri gelebiliriz," dedi. "Havanın bir parça düzelmesi bekleniyor. Yükü boşaltıp tekneyi indirir, sonra tekrar yükleyebiliriz."

"Hayır," dedi Gary. "Yarına bırakmak içime sinmiyor. Yükü bugün taşıyorum."

Irene dilini tuttu.

Gary ağır ağır kamyona yollandı. Irene ısınmak ve kurumak özlemi içinde, yağmurun altında sırılsıklam bekledi. Evleri çok yakında, birkaç dakika ötedeydi. Sıcak bir duş alıp şömineyi yakmak...

Gary kamyonu, ağaçların çevresinde bir yay çizerek kumsala, sonra da aşağı doğru sürerek tamponu pruvaya yaklaştırdı. "Ne kadar yaklaştı söyle," diye bağırdı kamyon camından.

Irene ilerleyip ona söyledi ve Gary, tamponun ucu dokunana kadar yavaşlayarak ilerledi.

"Tamamdır," dedi Irene.

Gary azıcık gaz verdi ve arka tekerlerin altından çakıllar fırladı. Tekne kımıldamadı. Birinci viteste dört çekere geçti, daha fazla gaz verdi; dört teker de yeri kazıyor, çakıllar kamyonun altına vuruyordu. Tekne kaymaya başladı, sonra hızla suya indi ve bir yay çizerek sürüklendi.

"Pruva halatını yakala!" diye bağırdı Gary, kamyonun camından. Irene kumsalda serbest duran halatı yakalamak için atıldı. Yakaladı ve topuklarını çakıllara batırıp baskı azalana kadar geri çekti. Sonra oraya öylece serilerek, koyu beyaz gökyüzüne baktı. Yüzüne vurmadan önce, yağmur damlalarını çizgi çizgi seçebiliyordu. Eldivenleri olmadığından elleri soğuk, naylon halatsa pürüzlüydü. Çakıllar ve daha büyük taşlar, başının arkasına batıyordu. Giysileri ıslak ve soğuk bir dış kabuk olmuştu.

Gary'nin kamyonu park yerine geri sürdüğünü, ardından da uzun, kararlı adımlarla geri dönerken çizmelerinin çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

"Tamamdır," dedi Irene'in başında durarak. "Hadi gidelim."

Irene'in istediğiyse Gary'nin yanına uzanmasıydı. İkisi birlikte, bu sahilde. Vazgeçmeleri, halatı serbest bırakmaları, teknenin sürüklenmesine göz yumarak kulübeyi, yıllardır yolunda gitmeyen her şeyi unutup gerisin geri evlerine dönüp ısınmaları ve yeni baştan başlamaları. O kadar da imkânsız değildi. İkisi de kararlı olursa, yapabilirlerdi.

Onun yerine soğuk suda yürüyerek tekneye tırmandılar, çizmelerinin üstünden dizlerine kadar vuran dalgalara rağmen. Irene, bunu neden yaptığını düşünerek kütüklere asılıp kendini yukarı çekti ve ayaklarını içeri aldı. Kimliğinin Gary'nin yanındaki dönüşümünü, Alaska'daki dönüşümünü başlatan ilk hareketi, hemen şimdi durup eve dönmesini bir şekilde imkânsız kılan o hareketi düşünerek.

Nasıl olmuştu bu?

Gary motorun başında, gaz vermek için tüpün lastiğini sıktı, jikleyi çekti ve kaytan halatına asıldı. Motor ânında alev aldı, muntazam çalışarak ısınan suyu ve Irene'in alışkın olduğundan daha az miktarda dumanı dışarı püskürttü. Dört devirli iyi bir motordu; saçmalık derecesinde pahalı, ama en azından güvenilirdi. Irene'in son istediği fırtınada, gölün ortasında sürüklenmekti.

Gary sintine pompasını çalıştırdı ve yan tarafta yoğun bir su akıntısı oldu, her şey kısa sürede kontrol edilebilir gibiydi. Sonra Irene, pruvadaki eğikliği gördü. Teknenin önü, Gary'nin kamyonla ittiği yerden bükülmüştü. Bükülme aşırı değildi ya, Irene yine de kapağın borda tahtasıyla bitiştiği yerdeki fitili kontrol etmek için

öne ilerledi; içeri su sızdığını görebiliyordu. Yükleri öyle ağırdı ki, pruva rampasının bir kısmı suya batmıştı.

"Gary," dedi, ama o, geri geri yarı çember çizip motoru ileri vitese almıştı bile. İşine odaklanmış, Irene'le ilgilenmiyordu. "Gary!" diye bağırdı ve bir kolunu salladı.

Gary vitesi boşa alıp, bakmak için ilerledi. Dişlerini birbirine kenetleyerek homurdandı. Ama sonra geri dönüp motoru vitese taktı. Tek kelime etmedi, devam mı etsinler ya da önce tamir mi ettirsinler, tartışmadı bile.

Gary hızlı gitmeyerek saatte beş on mili aşmasa da, yatık bir pruvayla rüzgâr dalgalarına bodoslamadan giriyordu ve her bir dalga, onları baştan aşağı sırılsıklam eden sert bir serpinti darbesi demekti.

Irene Gary'le yüz yüze gelmek için dalgalara sırtını döndü, ama o da arkasını dönmüş, kerteriz almak için yavaş yavaş terk ettikleri kıyıya bakıyordu. Kamyon ağaç öbekleri arasından hâlâ görünebiliyordu. Kamp alanında park edilmiş başka araba yoktu. Genellikle bir-iki tekne ve kampçı olurdu, ama bugün, başlarına bir şey geldiği takdirde birkaç saniyede bir vurup patlayan suyla, ıslanarak koyulaşmış kütük yığınıyla, alçak küpeşte ve sintine pompasından gelen düzenli su akıntısıyla baş başaydılar. Hani neredeyse yeni bir tür kapalı yük arabasıyla[1], yeni bir ev kurmak için, yeni topraklara doğru ilerliyorlardı.

1. Burada Amerika'ya ilk gelenlerin bindikleri üzeri bezle örtülen arabalara gönderme yapılıyor. (Y.N.)

Rhoda'nın yıpranmış Datsun B210'u, arazi arabası değildi. Tırmanırken arabanın yolu tutmasına dikkat etti, ama tekerlerin çamurda kaydığını hissedebiliyordu. Hızla ön camına çarpan yağmurdan, ötedeki yeşil ağaçların bulanık lekesinden ve kıvrılıp giden kahverengi çamurlu ve çakıllı yoldan başka bir şey gördüğü yoktu. Doğru kamyonu bulmak için yıllar yılı bayileri dolaşıp durmuştu, ama iş tokalaşma safhasına geldiğinde, asla yeterli parayı bir araya getirememişti. Zaten asıl istediği bir SUV[1]'du, kamyon değildi, ki maaşına zam yapılacağı ve bir dişçiyle evlenmek ümidi içinde olduğundan, uzun süre bekleyeceğini sanmıyordu.

Bu düşünceler Rhoda'nın aklına Jim'i getirdi; kendisi akşam yemeği olarak o mutat pankeklerini yiyip onun nerede olduğunu düşünmekteydi herhalde. Bu pankeklerin üstüne koymak için konserveden şeftali dilimlerini çıkarıp bir yandan da gereksiz yere çatalıyla konservenin yanlarını tıkırdatıyor olmalıydı. Ancak Rhoda keyfinin yerine geldiğini hissetti ve Jim'i düşünerek tadını kaçırmak istemedi.

1. (İng.) Sportif arazi aracı. (Ç.N.)

Anne babasının evine doğru yokuş yukarı çıkarken, kamyonun gitmiş olduğunu gördü. Kütükleri taşımalarına yardım etmek için geç kalmıştı. Yine de arabadan indi ve çiçek tarhlarını arkasında bırakarak kapıya koşturdu.

Rhoda'nın ebeveynleri, zamanla birçok yerine ek yapıldığı için, birbirlerine son derece uyumsuz parçalarla garip bir şekilde şişkin görünen tek katlı küçük bir kulübede yaşıyordu. Rhoda'nın babası, yirmili yaşlarının ortasında California'dan taşınırken kaşif ve dağ adamı hayatı yaşamayı düşlemiş, şimdiye kadar Alaska'ya has tüm o donanımları edinmişti. Çivilerden sarkan Kanada, Amerika geyiği, rengeyiği, karaca, dağkeçisi ve Dall koçu boynuzları çatı çizgisine kadar dış duvarlar boyunca sıralanıyordu. Kapının sağındaki kabarık çiçek tarhının arasında eski bir el tulumbası, küçük bir savak ve madencilik işine ait paslanmış kap kacak, kazma, eski tahtalar gibi, Anchorage'ın kuzey doğusundaki Hatcher Geçidi madeninden toplanmış, ama ayrıca bazı koleksiyoncular dan ve gayriresmî satışlardan da alınmış bu tip şeyler vardı. Kapının solundaki duvarın sonuna doğru, babasının şömine için istiflediği odunlarla, dökme demir ve nikelden antika bir soba, odun yığını ile kapı arasında da, deri kayışlar ve tahtası yağmur, kar, rüzgâr ve nadiren kendini gösteren güneşle her yıl biraz daha çürüyen eski bir köpek kızağı vardı. Burası Rhoda için her zaman bir hurdalığı anımsatmış, utanç kaynağı olmuştu. Onun hoşuna giden, çiçekler ve yosun bahçesiydi. On iki çeşit yosun ve aralarında çok nadir bulunanlar da olmak üzere, Alaska yöresine ait çeşit çeşit yabani çiçek. Kraltacı ve yakıotu ile acıbaklanın, beyaz ve pembeden en koyu morumsu maviye kadar her rengi vardı burada, ama henüz sadece yakıotları çiçek açmıştı

Rhoda tekrar kapıya vurdu, ama kimse yoktu. Arabasını kamp alanı ve yükleme rampasına doğru sürdü.

Belki onları orada yakalardı ya, yine de böyle bir günde yola çıkmakta ısrar etmelerine bir anlam veremedi. Evde oturmak varken?

Tepeden kamp alanına inerken, arabanın tekerleri biraz kaydı. Park yerinde kamyonlarını gördü ve arabasını su sınırındaki rampaya doğru sürdü. Tekne yoktu. Etrafta kimsecikler yoktu. Böyle bir havada çıktıklarına göre annesiyle babası delirmiş olmalıydı. Daha iyi bir havayı beklemek varken? İnşa edilecek olan gelmiş geçmiş tüm kulübe hayallerine noktayı koyacak ideal kulübe ya da o tip bir zirva olsa bile. Ne ki Rhoda'nın asıl anlayamadığı, annesinin buna nasıl izin verdiğiydi.

"Her neyse," dedi ve kasabaya doğru yola çıktı.

Rhoda ve Jim, Kenai Nehri'nin ağzına bakan, sivri çatılı geniş bir evde oturuyorlardı. Jim'le birlikte olmanın artılarından biriydi bu. Dikine açılı üçgen çatı, Rhoda'ya Wienerschnitzel[1] bayilerini hatırlatıyordu, ama üstündeki karı kolayca döküyor ve öndeki salonla arkadaki büyük yatak odasında altı metrelik tonozlu bir çatı meydana getiriyordu. Üç metreyi bulan çiftcam pencerelerden Cook Koyu'ndaki günbatımı görülebiliyordu; açıktaki kirişlerin vernigiyse o baraka tipli eski şaraphanelerdeki gibi koyuydu ve tüm mobilyalar İskandinav ağacı ve derisindendi. Bir zamanlar Rhoda'nın düşünü kurduğu evlere benziyordu.

Ve işte burada yaşıyorum, diye düşündü, mutfak tezgâhının başında, bir av köpeği dışkısına ait küçük nümuneleri analiz etmek için cam tüplere koyarken.

"Ben yemek yerken şunu yapmasan iyi olur," dedi Jim. Tezgâhın diğer tarafında, pankekleriyle konserve şeftalilerini yemekteydi.

1. Şnitzel servisi yapan bir fast food lokanta zinciri. (Ç.N.)

"Alış artık," dedi Rhoda. "Altı üstü köpek boku."

Jim güldü. "Süpersin."

"Asıl sen süpersin," dedi Rhoda. Ne de olsa altı üstü bir yıldır birlikte yaşıyorlardı. Rhoda'nın önceki erkek arkadaşı ayrı bir hikâyeydi; her gün doğa şartlarından, sanayiden, devletten şikâyet edip yakınan, bir o kadar da esrarengiz ve anlaşılmaz bir balıkçıydı. Bir sene halibutun fiyatı çok düşüktü, ertesi sene avlanma ruhsatı bedeli çok yüksekti, her sene deniz onu yutmak için fırsat kolluyordu. Dinlemek sıkıcıydı, bedeliyse bedava birkaç halibut dilimi küçük bir karavan ev olmuştu. Oysa Jim'le birlikte, sınırsız miktarda şeftali konservesine ve dilediği kadar Krusteaz pankek karışımına sahipti.

Rhoda gülümsedi. Mutlu olduğunu fark etti. Ya da yeterince mutlu. Plastik şırıngayı bıraktı ve Jim'in arkasına dolanıp hafifçe kulağına üfledi.

Skilak Gölü kıyısında, dalgalarla ve bir yığın kütükle boğuşan anne babasından yaklaşık bir mil uzaklıkta, Mark, sevgilisi Karen ve Coffee Bus'tan[1] arkadaşı bir çiftle birlikte elbiselerini çıkarmaktaydı. Mark ateşe odun attı ve hep birlikte saunaya girip arkalarından kapıyı kapadılar. Bir kapısı dar iskeleye açılan sauna gölün hemen kıyısında, sıcak ve karanlıktı. Saunanın penceresi yoktu, tahtaların altından katranlanmış kâğıtla yalıtılmıştı; oturulan ve ayak konulan sıralar o kadar yüksekteydi ki, başı tavana değiyor, uzun boylu biri eğilmek zorunda kalıyordu. Mark her zaman, kamçılamada kullanmak için yapraklarıyla birlikte kızılağaçtan bir-iki dalla gelirdi buraya. Herkes bir güzel ter döktükten, buhar, kırmızı ışıkta birbirlerini ancak seçebildikleri hale gele-

1. Bir yanı açılarak kafe olarak kullanılan büyük otobüs. (Y.N.)

cek kadar yoğunlaştıktan hemen sonra, Karen başını dizleri arasına alacak şekilde çömelip elleriyle ayak bileklerini sımsıkı tuttu ve Mark onu kırbaçlamaya başladı. Kanı yüzeye getirip dolaşımı devam ettirmek içindi bu. İnsanı uyandırıyordu da, hatta hafiften iyileştirici ve arındırıcı bir yanı da vardı. Hışırtılı bir darbe sesi duyuluyor, Mark'ı sırılsıklam terletip, Karen'e acı vererek, ikisini de nefes nefese bırakıyordu.

Sıra Mark'ın çömelip tortop olmasına geldi. Derisi o kadar kaygan ve tuzluydu ki bileklerini kavrayamıyor, ellerini kenetleyemiyordu, bu nedenle Karen kamçılamaya başladığı sırada ayağının altındaki tahtalara tutundu. Karen bir ritim tutturup elinden geldiğince şiddetli vurup bir süre sonra sesiyle de destekledi ve en sonunda, her bir darbede derinden gelen çığlıklar atmaya başladı. Diğer eliyle Mark'ın ensesini kavrayıp yaprakların çoğu dökülene kadar, küçük dalları sökülene kadar kamçıladı onu ve sonunda inlemekte olan Mark'ın üstüne yığıldı.

Sonra Carl ile Monique de denemek istedi. Mark yeni dallar bulmak için sendeleyerek dışarı çıktı ve geri dönüp Monique'i kamçılamayı teklif etti, ama Monique dallardan birini kaptı ve o seksi sesiyle usulca, "Hayır, Carl'ı kamçılamak istiyorum," dedi. Böylece Carl, –sanki biraz tereddüt ederek– eğildi ve Monique'in ona sert bir darbe indirmesiyle acıyla haykırdı.

"Hey," dedi. "Gerçekten acıdı ama!"

"Başını eğ!" dedi Monique. "Ayak bileklerini tut." Sonra birkaç yumuşak darbenin ardından kademe kademe sertleştirdi vuruşlarını. En sonunda, Monique'in yardım istemesi üzerine Mark, Carl'ın başını eğik tutuyordu ki, Monique "Tanrım, nefes alamıyorum," diyerek parçalanmış kamçıyı bırakıp sendeleye sendeleye iskeleye çıktı ve balıklama göle atladı.

Diğerleri de onu takip etti. Oyunbozanın teki oldu-

ğunu bu kez de kanıtladı Carl. En son o atladı, sonra yüzüne sessiz bir çığlık atar gibi acılı bir ifade verip panik içinde iskeleye köpekleme yüzdü. Tahtaların üzerine nefes nefese yatıp buna inanamadığını söyleyerek, suyun soğukluğuna, buz gibi olduğuna, buzullara sövüp durdu. Aslında bir anlamda doğruydu, zira göl suyu buzullardan besleniyordu.

Diğerleri ona kulak asmayıp sağanak yağmurun, hiç kesilmeyen rüzgârın ve tepeleri görünmez olmuş dağların güzelliğine dikkat çekerek birkaç yüz metre yüzdüler.

"Canlıyım," dedi Monique. "En aptal şeyler bile gerçek. Bir daha asla ölü olmak istemiyorum."

Sonra hep birlikte sudan çıkmak zorunda kaldılar, yoksa gerçekten öleceklerdi. Zaten hissizleşmişlerdi. Hep birlikte saunaya doluşup ikinci tur için kafa bulmaya karar verdiler.

"Dünyanın en iyi otu," dedi Mark, en sonunda nefes vererek. "THC oranı en yüksek olanı."

Karen her zamanki gibi, yarı donmuş bir hal aldı. Çok daha etkisiz bir esrar türüne alışkındı, Alaska malı fena vuruyordu ona. Böylece Mark, Monique'i, istediği gibi süzmekte sakınca görmedi. Monique uzun boyluydu ve Clinique için modellik yapan o kadın gibi, Avrupalıları andıran kısa, koyu saçları vardı. Yanında yatan bu kadının sertleşmiş meme uçları ve mermer, kaymaktaşı ya da o tip bir şeyle karşılaştırmayı hak eden cildiyle bir modeli andırması, Mark'ı tahrik etti. Boynuna dokunmak için elini uzattı.

"Tabii ya," dedi Monique, elini iterek. "Ne de olsa prenssin sen."

"Hey," diye tepki gösterdi Carl.

"Kes sesini," dedi Monique. "Erkeklik taslamanın yeri değil. Keyfimi bozmayın."

"Kafayı fena buldum," dedi Karen ve ellerini kaldırıp arkasındaki duvara yığılarak kafasını vurdu.

Bunun üzerine Mark onun tekrar oturmasına yardım etti, sıcak kayalara su serpti ve patlayan buhar bulutuyla, bu üç turluk İskandinav âdetinin ikincisine başladılar.

Irene titredi, dişleri takırdıyor, giysileri fitil fitil olmuş, üşütmek ve rüzgârı yönlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Gölün suyuysa neredeyse donma noktasına gelmiş, her darbesinde yeni bir şok yaratıyordu.

Mülkleri göründü; dağa ve Kenie Nehri'nin buzullarla beslediği gölün kaynağına bakan yaklaşık üç dönümlük sahil arazisiydi. Mülkün arkası ormanlıktı, ama ön tarafta da yabanmersini ve kızılağaç çalılarından, yabani çiçekler ve otlardan oluşan küçük öbekler vardı.

Gary sahildeki kayalıklara yöneldi. Plajı yoktu, kum ya da küçük taşlar da. Sadece büyük yuvarlak kayalar. Teknenin iki tarafındaki kökleri suda olan ağaçlara, patlayan dalgalara rağmen Gary yavaşlamadan, son hızda ilerledi. Irene seslenerek yavaşlamasını söyledi, sonra öylece bekleyip bir ayağıyla rampaya destek yaptı ama tekne vurdu. Üstteki kütükler ileri kaydı ve Irene ayağını tam zamanında çekti. "Tanrım, Gary," diye söylendi.

Ne ki Gary onunla ilgilenmiyordu. Motoru öne yatırıp kütüklerin üstüne tırmandı ve sahilden otuz metre kadar açıkta, sığ suya atladı. "Kapağı indirmeme yardım et," dedi. Yağmur ve rüzgâr diniyordu, böylece en azından söylenenleri duyabiliyordu Irene. Çizmelerinin üzerinden dizlerine kadar soğuk suya batarak, kaygan kaya-

ların üzerinden ön tarafa tırmandı ve Gary'nin mandalları açmasına yardım etti.

Irene sonuncusunu açtığında, kapak kütüklerin baskısıyla üzerlerine fırladı. "Vay," dedi Gary, ama ikisi de yaralanmadı ve rampayı yakalayıp indirdiler, dalgalar baldırlarına vuruyor ve açık pruvadan içeri giriyordu. Kıyıdan fazla uzakta değildiler.

"Yükü bir an evvel boşaltmalıyız," dedi Gary, "sintine pompası için de motorun çalışması lazım." Böylece kütüklerin üstüne tırmanarak teknenin kıçına geçti, motoru indirdi, kaytan halatını çekip pompayı çalıştırdı. "Ter dökme vakti," dedi ve pruvaya koşturdu. Bir kütük yüklenip geri yürüdü. "Sen de bir kütük yüklenip sahile çek," dedi.

Böylece Irene de bir kütüğü kavrayıp sertçe çekti. Suyun içindeki ayakları buz gibi, tüm vücudu titriyordu; soğuktan ve sonra da çalışmaktan midesi ağrıyordu.

"Tekne batmaya başladı bile," diye bağırdı Gary'ye. Sintine pompası yeterli gelmiyordu. Dalgalarla ileri geri sallanan tekne, pruvadan hızla su almaktaydı.

"Lanet olsun," dedi Gary. "Hadi rampayı kaldıralım."

Acele içinde kapağı tutturduktan sonra Gary tekneye atladı, kıç tarafı iyice batmıştı, üç ya da dört seferde bir dalga tepeleri tekneye su bırakıyordu ve Gary tekneyi kıyıya yaklaştırmak için motoru kökledi. Irene, pruvaun kayaların üstünde sürtünen sesini duyabiliyordu. Tekne bir otuz santim kadar ilerleyip durdu. Kıç tarafı, açıdan dolayı biraz daha battı ve su aldı. "Kahretsin," diye bağırdı Gary, kulplu kovayı alıp dalgalardan kurtulmak için hızla suyu boşaltmaya başladı; eğilip dikeliyor, tekrar eğiliyor, bir seferde galonlarca su boşaltıyordu. Irene, seyretmek dışında ne yapacağını bilemedi. İkinci bir kova, ya da yeterli alan yoktu orada. Bunun yerine ağırlık yapıp kıç tarafını düzleştirir diye, pruvaya tırmandı.

Gary sırılsıklam olup karartı halini almış, dolu kovaları boşaltırken gerginlikten haykırıyordu. Takma motordan yükselen duman üstüne geliyor, sintine pompası tükürüyor, dalgalar arkadan içeri giriyordu. Irene onun korktuğunun farkındaydı ve yardım etmek istedi, ancak başardığını, yani teknenin kıçının yükseldiğini ve dalgaların her seferinde daha az su bıraktığını da görebiliyordu. "Yapabiliyorsun, Gary" diye bağırdı. "Kıç yükseliyor. Başaracaksın."

Gary'nin canının çıktığını biliyordu Irene. Kova boşaltmaları yavaşlamıştı, hatta ara ara suları uzağa atamadığından tekneye dökülüyordu. "Ben devralabilirim," diye bağırdı Irene, ama beriki başını sallayarak kovayı daldırıp boşaltmaya devam etti ve en sonunda dalgalar ayna kıçı tokatlıyor, ama aşmıyordu. Bunun üzerine durdu Gary, takma motorun üstüne yaslandı ve göle kustu.

"Gary," dedi Irene, onu rahatlatmak istedi ama kıça ağırlık bindirmekten sakınıyordu. Sintine pompası kalan suyu da boşaltıyordu, ama daha zamanı vardı. "Gary," diye tekrarladı, "iyi misin tatlım?"

"İyiyim," dedi en sonunda. "İyiyim. Üzgünüm. Berbat bir fikirdi bu."

"Önemli değil," dedi. "Her şey yoluna girecek. Kütüklerin gerisini de boşaltalım da eve dönelim."

Gary bir süre daha takma motorun üstüne dayandı, sonra motoru ve pompayı kapadı, ağır ağır teknenin önüne tırmandı ve pruvada, Irene'in yanında, kütüklerin üstüne çömeldi. Irene onu kucakladı ve yükselen rüzgârın ve şiddetlenen yağmurun altında, birkaç dakika birbirlerine sarılarak bu şekilde durdular.

"Seni seviyorum," dedi Gary.

"Ben de seni seviyorum."

"Pekâlâ," dedi Gary en sonunda, paydos bitti der

gibi. Irene o ânın uzayabileceğini ummuştu. Her şeyin nasıl bu hale gelmiş olduğunu bilmiyordu. Başlangıçta, her gece bir kolunu ve ayağını onun üstüne koyarak uyumuştu. Pazar günlerini evde geçirirlerdi. Birlikte ava çıkar, eşzamanlı adım atar, yaylarını gererek bir geyiğin gürültüsüne, hareketine dikkat kesilirlerdi. Orman canlı bir varlıktı o zaman ve ikisi asla yalnız değil, ormanın bir parçasıydılar. Gel gelelim Gary ok-yayla avlanmayı bırakmıştı. Aşırı para kaygısıyla, hafta sonları da çalışmaya başlamış, pazar günlerini yatakta geçirmek sona ermişti. Başlangıcı düşündü Irene. Hiçbir şey başlangıçta olduğu gibi değildi.

Rampanın mandallarını kapatıp ikisi de birer kütük kavradı ve pruvadan çektiler. Rüzgârın şiddeti artıyor, üfürüyordu, başlarını gölden kaldırdıklarında yağmur damlaları gözlerine batıyordu. Irene burnunu çekti, parmağıyla bir deliğini kapatarak sümkürdü ve elinin arkasıyla sümüğünü sildi. Şimdiden hastalanıyordu.

İkisi de yorgundu; ağır hareket ettiklerinden, kütükleri taşımak uzun zaman aldı. Gary Irene'in taşıdığı bazı kütükleri sudan uzaklaştırdı. Ancak en sonunda tekne boşalıp karaya çekebilecekleri kadar hafifledi. Sırtlarını yağmura ve göle dönüp pruvaya yaslandılar ve arazilerine baktılar.

"Bunu otuz sene önce yapmalıydık," dedi Gary. "Buraya o zaman yerleşmeliydik."

"Sahildeydik," dedi Irene. "Gölün kıyısında, kasabaya inmek, çocuklar ve okul için daha kolay. Burada çocuk yapmak mümkün olmazdı."

"Olurdu," dedi Gary. "Ama her neyse."

Gary pişmanlıkta şampiyondu. Her gün bir sorun bulur, Irene bundan nefret ederdi. Hayatları ikinci tahminler üzerine kuruluydu. Pişmanlık onda yaşayan bir şey, içindeki bir rezervdi.

"Sonunda geldik," dedi Irene. "Kütükleri getirdik ve bir kulübe yapacağız."

"Demek istediğim, burada otuz sene önce olabilirdik."

"Demek istediğini anladım," dedi Irene.

"Pekâlâ," dedi Gary. Ağzını kenetlemiş, yerine çakılıp gözlerini kızılağaç çalılığına dikmiş, başka türlü bir hayat sürmüş olabileceği hissiyle kıpırdayamıyordu, Irene'se, kendisinin de bu pişmanlığın bir parçası olduğunu biliyordu.

Irene su yüzüne çıkmaya, bu hislere kapılmamaya çabaladı. Araziye baktı; gerçekten güzeldi. Arka kısımlarda, beyaz gövdeli narin kızılağaçlar, onlardan büyük Sitka ladinleri, bir kavak ve birçok titrek kavak vardı. Arazinin bir dış çizgisi, birçok yükseltisi vardı ve Irene kulübenin nasıl olacağını görebiliyordu. Öne bir taraça yapacak, akşamları, güzel havalarda, altın ışığıyla güneşin dağın ardına batışını seyredeceklerdi. Bunu yapabilirlerdi.

"Yapabiliriz," dedi Irene. Burada güzel bir kulübe çatabiliriz."

"Öyle," dedi Gary en sonunda. Sonra araziye arkasını döndü, rüzgâra ve yağmura çevirdi yüzünü. "Hadi basıp gidelim."

Böylece tekneyi suya indirip pruvadan tırmandılar. Gary motorun başında, Irene'se teknenin dibindeydi; bileklerine sarılmış, ısınmaya çalışıyordu. Geri dönüş o kadar kötü değildi, dalgalar arkadan geliyordu, pruvadaki dikdörtgen kapak su hizasının üstündeydi, tekne bir mavna değildi artık. Her dalgayla bir parça yuvarlanıyorlardı, ama bir darbe ya da serpinti yoktu. Irene'in yine dişleri takırdamaya başladı.

Adayla kamp alanı arası uzun bir mesafeydi. Gary yavaş gidiyor, sintine pompası çalışıyordu. Kamp alanı ve

kamyon nihayet görününce, motoru kapattı, yükleme rampasının yanından kumsala atladı. Dalgalar pruvayı kaldırıyor, tekneyi döndürüyordu.

"Römorku boş verelim," dedi Gary. "Dalgalar çok büyük. Feci uğraştıracak. Tekneyi kumsala, iyice uzağa çekip bir ağaca bağlarız."

Böyle yaptılar ve birkaç dakika sonra evdeydiler. O kadar yakındı işte, oysa saatlerdir donmaktaydılar. Anlamsız, diye düşündü Irene.

Gary çabucak bir duş aldı, Irene'se banyoya sıcak su doldurdu. Oturmak acı veriyordu, özellikle el ve ayak parmakları yarı hissizdi. Yine de onu sarmalayan sıcaklık harikaydı. İyice batırdı kendini, gözlerini kapadı ve ağzı suyun altında, ses çıkarmadan, sessizce ağladı. Aptal dedi kendine. Artık var olmayan bir şeye sahip olamazsın.

Jim öğle yemeğinden sonra ofise dönerken, o yapış yapış çöreklerden almak için Coffee Bus'a uğradı. Kahverengi şeker, bal ve fındık fıstıklıydılar, ayrıca, muhtemelen bu tarz besinlere ihtiyaç duyan Rhoda'nın kardeşine destek olmak içindi. Başıboşlar her zamanki gibi otobüsün önündeydi, ama bu sefer, aralarından biri öyle güzeldi ki, Jim bakmakta olduğunu çok geç fark edince, istemeden dangalak durumuna düşüp rezil oldu. Herhalde kendisinin yarı yaşından biraz daha büyük olmalıydı kız, ancak bakışları karşısında, adeta kamışının herkesin ortasında, zahmetsizce kalktığını hissetti.

Jim, kıza doğru her zamanki gibi homurdanıp hafifçe gülümsedi. Genelde bunu ses çıkarmadan yaptığından kimse duymazdı, o nedenle Soldotna'da onu iyi tanımayanların çoğunun onu bir insan sevmez olarak gördüğünü biliyor ve bunu aklı almıyordu. Ona göre bu boğuk selamlaşması, öyle aşırı girişken olmasa da güler yüzlü ve neşeli, tatlı dilli bir selam gibi çınlıyordu.

Otobüse dayanan kadın, eski püskü ceketine sıkı sıkı sarınarak başıyla ona karşılık verdi, Jim'se gözlerini ondan sakınarak kasılmış bacaklarıyla beceriksiz bir şekilde camın önündeki tahta merdivenleri çıktı. Kadın ondan bir adım ötedeydi şimdi ve Jim utanç içindeydi.

Aynı zamanda çaresiz. Çaresizlik, kasıklarından bel altına ulaşan soğuk bir el gibiydi.

"Selam, Jim," dedi Karen. "Ballı çörek mi istersin?"

"Bir tane ondan."

Mark pencereye gelip elini dışarı uzattı.

Jim karşılık verdi. "Ne haber?"

"Arkadaşlarımla tanıştırayım," dedi Mark. "Jim, bu Monique. Monique, bu Jim. Jim dişçidir, batının en hızlı kazıcısı. Monique'se güzel beldemizi ziyaret ediyor, yaban toprakları görmeye geldi."

Monique elini cebinden çıkardı, Jim de uzanıp sıktı.

"Selam," dedi Jim. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet," dedi Monique. "Mark ve Karen bana iyi bakıyor." Sonra Jim'in bakışları karşısında bekledi. Jim'e öyle geldi ki, iyi vakit geçirmekten öte, bunun ardındaki kişiydi o. Hani o küçük kulübesindeki Oz Büyücüsü gibi.

"Belki bana yardımcı olabilirsin," dedi Monique. "Ne de olsa dişçisin. Soğukta kamaşan ve arada bir azıcık ağrıyan bir dişim var. Mesela bugün ağrıyor." Hissetmek için çenesini kıpırdattı. "Ne dersin, dolgu mu, yoksa başka bir şey mi?"

"Dolgu olabilir," dedi Jim. "Ne olduğunu anlamak için bakmam lazım." Jim saatine baktı. "Bir otuz beş. Aslına bakarsan, eğer başka bir işin yoksa saat ikiye kadar bakabilirim."

"Demek öyle," dedi Monique. Sonra omzunu silkti. "Pekâlâ."

Böylece Jim onu muayenehanesine götürdü. Kimse öğle yemeğinden dönmemişti. Işıkları yakıp onu arka odadaki koltuklardan birine yöneltti. "Şey, belki de önce sana etrafı gezdirmeliydim."

"Sorun değil," dedi Monique, tekrar koltuğa otururak. "Tavandaki ördekler pek sevimli." Jim plastik ördek-

leri altlarından yapıştırmıştı; kavuniçi perdeli ayaklar, muayenehane sualtıymış gibi havada dolanıyordu.

"Çocuklar için," dedi Jim.

"Avcılar için."

"Belki de öyledir," dedi Jim, onu avcılarla aynı kefeye koyup koymadığından emin olmadığından, hafifçe kıkırdamaya yeltenerek.

Sonra Jim dönüp ışıkları yaktı ve ondan ağzını kocaman açmasını isteyip bir süre dişleriyle dişetlerini inceledi.

"Bir yerde küçük bir çürüme başlangıcı var, o kadar," dedi. "Bir-iki röntgen çekelim, eğer gerekirse çabucak hallederiz; daha ziyade koruma amaçlı olacak."

Monique kıpırdanıp söylenince Jim konuşabilmesi için parmaklarını ağzından çıkardı.

"Maliyetini merak ediyorum."

"Benden," dedi Jim. Sonra diğerleri gelene kadar bekledi, röntgenleri çektirdi ve hemen küçük bir dolgu yaptı; öğleden sonraki tüm randevuların içine etmişti.

"Kimseye söyleme," dedi, işini bitirip koltuğu yükselttikten sonra. Monique önlüğünü çıkarıyordu. Jim bunu söylerken ona yaklaşıp hafifçe gülümsedi, sanki ikisi arasındaki tüm sırları ima eder, hatta hissedercesine. Bir keresinde adamın birinin, bir kadını işaret edip, "İşte bir döllenen," diyerek o kadının aynı soyu gibi çirkin ve sapık olduğunu ekleyip, onu iğrenç bulduğunu söylediğini duymuştu, ama şu an bunun hiçbir şekilde doğru olmadığını hissetti. Birlikte çocuk yapmak isteyeceği bir kadın vardı karşısında. Onu bez değiştirirken, hatta hamileyken hayal edemiyordu, ama boylu poslu, güçlü çocuklarını, her tür güvensizlik ya da mücadeleden uzak halleriyle, bir fotoğraf karesinde görebiliyordu. Hippi kılıklı ve dolgunun parasını karşılayamayacak durumda olduğu halde, sanki olası diğer tüm kadınları saf dışı bı-

rakmayı becermiş, ama aynı zamanda da zenginlik vaat eder gibiydi.

"Söylemem," dedi Monique.

Jim boş gözlerle ona baktı. Ne dediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kimseye söylemem," dedi Monique.

"Ha," dedi Jim. "Baksana, seni bir akşam yemeğe davet edebilir miyim? Evim Cook Koyu'nda, günbatımı manzaralı. Madem buradasın, sana Alaska mutfağından bir şeyler ikram ederek somon, halibut ya da istediğin başka bir şey pişirebilirim." Ağzından şaşırtıcı derecede kolay çıktı bu sözler, hatta sonuna bir-iki beylik laf da ekleyiverdi. Gerilmemiş ya da paniklememişti.

Monique ona bakıp bir süre düşündü. Jim omurgasının iflas ettiğini, kürekkemiklerinin midesinin üstüne kapaklandığını hissetti.

"Pekâlâ," dedi Monique.

Monique öğle sonrasının geri kalanını ve akşamı iki nehrin birleştiği yerde okuyarak ve arada bir başını kaldırıp bir türlü kırmızı somon tutamayan Carl'ı seyrederek geçirdi. Dünyanın her köşesinden kadınlı erkekli oraya gelip dizilmiş diğer yüzlerce turist balıkçının arasındaydı Carl. Nehir fazla büyük değil, kırk beş-elli metre genişliğindeydi, ama bu balıkçılar iki yakada birden, birer buçuk metre aralıklarla sekiz yüz metre boyunca dizilmişlerdi. Balık tutmak için en elverişli noktanın, çakıllı sarp kıyısı boyunca suyun daha derinden ve daha hızlı aktığı, nehrin bu dönemeci olduğu söyleniyordu.

Carl sığlıkta, nehrin hemen dibinde, ancak yine de kıyının beş-altı metre açığındaydı; tulum çizmeleri içinde, sinekli oltasını akıntıya karşı huzur içinde yüzen dipteki somonlara fırlatıyordu. Monique onları alacalı ışıkta gölgeler halinde görebiliyor, ağızlarını açıp kapayışlarını,

su yutuşlarını, düzenli aralıklarla sıralanmış, çiftler halinde yükselen yeşil çizmeleri ve her bir tarafta uçuşan büyük kırmızı sinek yemlerini ihtiyatlı gözleriyle tarttıklarını hayal edebiliyordu.

Balıkçıların tümü azimli mi azimliydi. Monique'e göre bu yerin en güzel tarafı manzaraydı: yüksek ve verimli dağlar nehrin iki tarafı boyunca kapanıyor, küçük vadiler yaban çiçekleriyle bezeli, bataklık alanlarsa yılanyastığı, eğreltiotları, sinekler ve geyiklerle doluydu. Ama balıkçıların teki bile, asla, bir an için başını sudan kaldırmadı. Nehir kenarındaki genel havanın bir gazinodakinden farkı yoktu.

Monique, T. Coraghessan Boyle'un hikâyelerinden oluşan bir kitap okuyordu. Komiktiler, arada bir yüksek sesle kahkaha atıyordu. Birinde, Lassie yasak aşkı çakalın peşine takılıyordu. Bu özellikle hoşuna gitti. Çünkü Lassie'den her zaman nefret etmişti.

Monique neyse ki başını kaldırıp Carl'ın oltasını nehirde kaptırdığını görme şansı buldu. Bu birkaç balıkçının durmasına neden oldu. Oltaları bir süre için dipte dolandı, böylece birçoğu misinalarını nehrin dibindeki engelden kurtarmak için ileri geri oynatıyordu.

Carl tulum çizmeleri içinde su sıçratarak geliyor, yolu üzerindeki düz taşlara, balıkçı malzemelerine ve diğer her şeye üstünden sular damlıyordu. Kitabını kapatan Monique'in yanına kadar geldi.

"Av iyi gitmedi mi?" diye sordu Monique.

Carl onu omzundan yakalayıp dudaklarını yapıştırdı. "Tanrım, şimdi daha iyi hissediyorum," dedi.

Monique gülümsedi ve yeni bir öpücük için onu çekti. Carl'da hoşlandığı şeylerden biriydi bu. Ona yeterli zamanı verirsen bokluğu ayırt edebiliyordu. Erkeklerin çoğunun aksine, sadece biri seyrediyor diye şebeklikte diretmiyordu.

Rhoda eve geldiğinde, Jim yanındaki sehpanın üzerinde bir duble içkisiyle oturuyordu. Pencerelerin karşısında denize bakarak içkisini yudumluyordu. Bu çok garipti, çünkü Jim hele tek başınayken neredeyse hiç içmezdi. Rhoda trajedilerde fark ettiği türden, birbirinden alakasız şeylere dikkat kesilmeye başladı: buzdolabı bir anda çalışıp sonra pat diye duruyordu; güneş koyu ahşap sehpanın üstüne yansıyor, ama içki bardağını karanlıkta bırakıyordu; eve gelince, sanki tuhaf bir şekilde sıcak, neredeyse rutubetli, boğucuydu. Elindeki yiyecek torbalarını bırakıp Jim'in yanına gitti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, kendisine korku gibi gelen bir ses tonuyla. Bunu söylerken elini hafifçe Jim'in omzuna koydu.

"Merhaba," dedi Jim ona dönerken; belki yüzü azıcık kızarıktı ya, sarhoş değil, konuşması normaldi. "Günün nasıl geçti?"

"Neler oluyor. Neden burada oturup içiyorsun?"

"Sadece bir damla *sherry* aldım," dedi Jim ve bardağı eline alıp sallayarak içindeki buzları döndürdü. "Manzaranın keyfini çıkarıyorum."

"Bir sorun var. Biri öldü falan sandım. Davranışlarındaki bu ani değişiklik de ne?"

"Bir kadeh içemez miyim? Tanrım, evi yakacağımı, ya da ne bileyim, tebeşirle duvarlara yazı yazacağımı falan mı sandın? Kırk bir yaşındayım ben, dişçiyim, kendi evimdeyim ve iş sonrası bir kadeh Harvey içiyorum."

"Tamam, tamam."

"Rahatlasana."

"Peki, tamam," dedi Rhoda. "Özür diledim, oldu mu? Biraz tavuk aldım. Limonlu tavuk yemeye ne dersin?"

"İyi fikir. Bu arada aklıma geldi. Yanıma yeni bir ortak alabilirim. Juneau'dan bir dişçi, adı Jacobsen; detay-

ları konuşmak için yarın akşam onu yemeğe çağırmayı düşünüyordum. Akşam için bir plan yapıp birkaç saatliğine dışarıda oyalanmaya ne dersin? Bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Olur. Bizimkilerle akşam yemeği yerim. Bu gece anneme haber vermesi için Mark'ı ararım."

"Harika," dedi Jim. "Sağ ol." Tekrar koya baktı, ötedeki dağlara, karlı Redoubt Dağı'na ve nasıl da akıllı olduğunu, nasıl da hak ettiğini düşündü.

Irene fırtınanın ertesi günü hasta ve perişandı, ancak onu izleyen sabah çok daha beter bir durumda, göz çukurlarında başlayıp sarmallar halinde alnına yayılan berbat bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini kapadığında, acının yaprak damarları gibi yayılan kırmızı ağını görebiliyordu. Her göz kırpışında ve nabızda uçsuz bucaksız karanlık bir gökyüzünde yeni bir motif beliriyordu. Sağ kaşının arkasından geliyordu, bu nedenle gözünün çevresindeki her bir noktaya baskı yaptı; başparmağını göz çukurunun içindeki tepe noktasına bastırdığında, kısa bir süre için işe yaradı.

Burnundan nefes alamıyordu. Gece boyunca ağzı açık yattığından olacak, boğazı ağrıyordu. Yutkundu; boğazı tahriş olmuş, acı veriyordu.

"Gary," dedi hırıltılı bir sesle, ama karşılık gelmedi. Yorganın ve battaniyesinin sıcaklığını terk etmekte isteksiz, kendi tarafına kıvrıldı, ama şimdi sinüslerinden boğazına doğru akıntıyı hissedebiliyor, boğuluyordu. Oturup bir kâğıt mendil kaptı, sümkürdü, ancak içerisi tıkalı, kaya gibi sertti. Sümkürmek sadece kulaklarına baskı yapıyordu. En ufak bir rahatlama vermiyordu.

"Gary," diye seslendi tekrar, bu kez daha çaresizce, ancak yine karşılık gelmedi. Saate baktı ve dokuzu geç-

tiğini, geç uyandığını gördü. Tekrar yatıp inledi. Başındaki ağrı öncekilerden çok farklı, fazlasıyla odaklanmış, fazlasıyla inatçıydı.

Yataktan çıktı ve banyoya yürüdü. İşemeye, sonra ağrıkesici almaya ihtiyacı vardı. İki Advil aldı, sonra iki tane daha aldı ve yatağa geri yürüdü. Yürümek acı veriyordu. Adımlarının kafasındaki etkisini hissedebiliyordu. Gözünün ardı, daha önce hiç fark etmemiş olduğu yeni bir alandı.

Dikkatli bir şekilde yorganın altına girdi ve tekrar sümkürmeyi denedi, ardından da uyumaya çalıştı. Bu yüzden uyanık kalmak istemiyordu.

Gary teknedeydi, bükülmüş pruva rampasında çalışıyordu. En sonunda yağmur uzun süreliğine durmuştu ve Gary, bir tür gripten ya da ateşten kendini berbat hissettiği, midesi de hassaslaştığı halde, bu fırsatı değerlendiriyordu. Önceki günün büyük bir kısmını yatakta geçirmişti. Irene daha da beter bir durumdaydı.

Bir dolu mengene ve lastik tokmağın yardımıyla ilerleme kaydediyordu; iki eliyle savurduğu tokmak geri tepse de, kaplama levhasını azar azar eski haline döndürüyordu.

Şu pruvayı daha sağlam yapmaları beklenirdi. Ne de olsa bir rampaydı. Üstünde araba sürecek kadar dayanıklı olmalıydı, zira tekne küçük bir arabayı taşıyacak kadar büyüktü. Ancak tasarımcısı her kimse, merkeze yeteri kadar destek koymamıştı. Gary'nin kendisi de alüminyum kaynakçısı ve tekne yapımcısıydı ve rampalı bir tekne yapmayı düşünmüş, ama Irene karşı gelmişti. Eski tekneler için çıkardığı maliyet tahminlerinde bir dolu sorun çıktı. Güvensizlik ağır bastı. Böylece bu tekneye dünyanın parasını harcadılar.

İki gün önceki fırtınada açıkta başka bir tekne yok-

tu, ama bugün, yanındaki yükleme rampasından beş ya da on kadar tekne indirilmiş, sürekli bir akış vardı. Balıkçılar onu süzdü, birçoğu yanına gelip tekneyi inceledi.

"Şurası bükülmüş," dedi bir adam. Omuzlarının üzerinden askılarla tutturduğu tulum çizmeleri giymişti; boğulmak için harika bir yoldu bu.

"Sen onları giymeye devam et," dedi Gary, "çizmelerinin her biri koca bir kova olmuş."

Adam tulum çizmesine baktı. "Belki haklısındır."

"Ya öyle," dedi Gary ve çekiçlemeye devam etti. Neyse ki adam uzaklaştı.

Belki sorun iki gündür hasta ve midesinin hassas olmasıydı, ama Gary içten içe kendisini de eleştiriyordu. Bunca yıldır buralarda iyi bir arkadaş edinemediğini düşünüyordu. Kulübe için yardım teklif eden kimse yoktu. Eskiden, California'da birçok dostu olmuştu, birkaçıyla hâlâ temastaydı, ama onları ancak bir-iki senede bir görüyordu. Bu konuda Irene de pek yardımcı olamamıştı; sosyal olduğu söylenemezdi – çekingendi nedense, nadiren evden çıkmak isterdi – ama yine de neden daha iyi arkadaşlıklar kurmadığını bilmiyordu Gary.

Pruva rampasının kaplaması olabildiği kadar düzlenmişti. Mengeneleri söktükten sonra mandalların tam oturmadığını görebiliyordu. Biraz su sızacaktı. Ama idare ederdi.

Gary aletlerini toplayıp göle baktı. Hafif dalgalı, biraz rüzgârlıydı ya, iki gün önceki gibi değildi. Yağmur yoktu en azından. Gidip Irene'i getirir ve birlikte bir yükleme seferi daha yaparlardı. Saat neredeyse on bire gelmişti, başlangıç için geçti, ama yine de bir şeyler yapabilirlerdi.

Eve döndüğünde Irene hâlâ yataktaydı.

"Hava daha iyi," dedi Gary. "Bir yükleme seferi yapabiliriz."

"Işığı kapa," dedi Irene ve diğer tarafa döndü.

"Nen var? İyi hissetmiyor musun?"

"Başım feci ağrıyor. Hiç bu kadar kötü olmamıştı."

"Irene," dedi Gary, "Reney-Rene." Işığı söndürüp yatağa oturdu ve bir koluyla sarıldı. Epey karanlıktı içerisi, kalın perdeler çekiliydi, sadece kapıdan ışık geliyordu. Gözleri henüz uyum sağlamamıştı, Irene'i iyi göremiyordu. "Aspirin ya da Advil ister misin?"

"Denedim. İşe yaramıyor. Etki etmiyor." Sesinden bitap düştüğü belli oluyordu.

"Üzgünüm Irene. Belki seni doktora götürmeliyiz."

"Uyuyayım yeter."

Bunun üzerine onu alnından öptü, ateşi yok gibiydi; sonra çıkıp ardından kapıyı kapadı. Sonra tekrar açtı. "Öğlen bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, sadece uyumak istiyorum."

"Peki," dedi ve kapıyı tekrar kapadı.

Gary tıkış tıkış dolu mutfağa yürüdü, buzdolabından somon füme, kapari, turşu ve kraker çıkardı ve koyu ahşap masaya oturdu. Eski şaraphanelerde olduğu gibi, koyu masa ve tahta sıralar ocağın hemen yanındaydı. Büyük taş şömine, hep istemiş olduğu bir şeydi. Ancak alan çok küçük, çok dar, tavanlar çok alçaktı. Ucuz duruyordu, otantik değildi. Mesela zemin ahşap değil, halı kaplıydı. Oysa halıdan oldum olası nefret etmişti Gary. Halıyı Irene istedi, daha sıcaktı ona göre. Gary'se ahşap istemişti, hatta taşa bile vardı. Mesela tabakalar halinde arduvaz taşı. Kulübeye ne koyacaklarını henüz bilmiyordu. Belki toprak bırakırlardı. Toprak, ya da ahşap.

Öğle yemeklerinde, genelde iki kişilik *pinochle*[1] oynarlardı, bu yüzden Gary ne yapacağını bilemedi. Kitap-

1. Bezik benzeri bir oyun. (Ç.N.)

lığa uzanıp *Beowulf*'un[1] bir nüshasını aldı ve masanın üstüne koydu, ama kapağını açmadı.

"*Hwaet. We Gar-Dena*," diye ezberinden söyledi ve ardından başlangıç dizelerini okudu. Bir sirk hokkabazlığı. Eski İngilizce *Beowulf* ve "Denizci"nin[2] başlangıç dizeleri, Chaucer'in Ortaçağ İngilizcesi *Canterbury Hikâyeleri* ve Latince *Aeneid* hâlâ aklındaydı, ama açıkçası bu dilleri artık okuyamıyordu. Sözlükle ve otuz sene öncesine ait notlarıyla cebelleşerek birkaç dizeyi tercüme edebilirdi ya, yine de eline aldığında okuyamıyordu. Bu yeteneğini kaybetmişti ve birkaç senede bir geri kazanmaya çalışıp durduğu halde, teşebbüsleri bir-iki haftadan öteye gidememiş, hep bir engel, ilgilenmesi gereken bir şey çıkmıştı.

Somon o kadar lezzetliydi ki zevkten gözlerini kapadı. Beyaz kraldı, eti daha zengin, biraz daha yağlıydı; ender bulunduğu halde geçen yaz bir tane tutmuş, hafif tütsülemişti ve henüz tükenmemişti, bir çift de vakumlu torbada vardı. Mevsim bitmeden tekrar balığa çıkması gerekiyordu, tütsülemeye kulübede devam ederdi.

Gary pencereden dışarı, ağaçların arasından görünen göle bakıp somonunu yedi; kendini şanslı hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama günü nasıl geçireceğini, saatleri nasıl dolduracağını bilmediğinden, arka planda hafif bir dehşet duygusundan öte bir şey hissetmiyordu. Yetişkin olduğundan beri, özellikle akşamları, özellikle de tek başınayken böyle hissedip durmuştu. Günbatımının ardından, yatma vaktine kadar uzanan zaman aralığı ona akıl almaz uzun geliyor, adeta aşılamayacak bir boş-

1. Avrupa'da yerel dillerden birinde yazılmış ilk halk destanı. (Y.N.)

2. Exeter Katedrali kitaplığında bulunan *Exeter Kitobı*'ndan "Denizci" (*Seafarer*) şiiri. X. yüzyılda yazılan bu kitap Anglo-Sakson şiirlerini içeren bir antolojidir ve günümüze ulaşmış en eski Antik İngiliz edebiyatı derlemesidir. (Y.N.)

luk halinde büyüdükçe büyüyordu. Bundan hiç kimseye, Irene'e bile asla bahsetmemişti. Bir tür kusuru varmış gibi görünecekti. Zira kimsenin anlayacağını sanmıyordu.

"Hadi bakalım," diye söylendi ve ayaklandı. Hareket geçmesi gerekiyordu. Irene bugün ona yardım etmeyecekti, ancak kendi kendine bir şeyler yapabilirdi. Yardım için Mark ya da Rhoda'yı çağıracaktı. Böylece tabağını ve çatalını yıkadı, dışarı çıktı ve Mark'ın evine giden patikayı yürüdü.

Artık iyice çiğnenmiş olan patikadan kızılağaç çalılığının çevresini dolanarak ladin ormanına girdi. Buraya yıllar önce elinde palayla girip kestirme bir yol açmalıydı. Ama bu kıvrım ve dönemeçlerde, bir ağaç haline geldiklerine tanık olduğu fidanlarda, mevsimlerin değişen görünümlerinde sevdiği bir taraf vardı. Şu an yemyeşil, gürdü; önündeki patikanın üstünü yeşillikler sarmış, kapatmıştı.

"Hey ayı[1]!" diye bağırdı. "Hey ayı, hey ayı," diye seslenerek dönemecin yakınlarına geldi. Sivrisinekler kulağında vızıldayıp boynuna konuyorlardı. Orman rutubetli ve çürüyor, ağaç kokuyordu. Ağaç tepelerine vuran rüzgârın sesi, o teskin edici ses, yakından gelse bile her zaman uzakları çağrıştırıyordu.

Fırtınadan kalan yeni bir tuzak çıktı karşısına. İlerlerken dalları temizleyip bir köşeye attı. Küçük dallar ayağının altında çıtırdıyordu.

Dereyi görmek için sabırsızlanıyordu ve en sonunda oraya vardığında, suyun kıyılarda yükseldiğini, ama renginin bozulmadığını gördü. Geçit niyetine koyduğu tahtaların, suyun üzerinde kalmış, yosun tutmuş köşeleri

1. Avcılar veya doğa yürüyüşçüleri ayıları kaçırmak için böyle bağırıyor. (ÇN.)

parlak yeşildi. Orada durdu, su ona doğru akıyordu. Her tarafta eğreltiotları vardı; geniş düz yapraklarıyla dev sarmaşıklar, düzlüklerde yükseliyordu.

Ladinlerin ve kavakların arasından yokuş yukarı çıkıp Mark'ın arazisine doğru yürüdü; ağaçların arasından aşağıda, gölün kenarındaki araziyi görebiliyordu. Yanda geniş bir bahçe, arkalarda, otların arasında da, plastik tüplerde marihuana bitkileri vardı. Kasabada hemen herkesin olan bitenden haberi vardı. Mark evi ve araziyi, iki yıl önce 18.000 dolara almış, paranın tümü kredi kartlarından nakit avansıyla gelmişti. Onu izleyen kış Mark minimum ödemeyi karşılamaya çabalayıp Alaska' da herkes gibi yıllık gelirini kazandığı yaz mevsimini bekledi. Şansı yaver gitti. Zira somonun fiyatı beklenmedik bir şekilde yüksekti ve iki aydan az bir süre içinde yaklaşık 35.000 dolar kazandı, onun için yeni bir rekordu bu, çünkü hareketli ağ teknesi için yüzde otuzluk, duyulmamış bir kesinti yapılıyordu. Bu teknenin eski sahibi kadın, tekneyi boşanma bedeli olarak almıştı ve pek tecrübesi yoktu, bu nedenle güvenilir ve para ödemeye hazır birine ihtiyacı vardı. Mark herkesçe tanınıyor ve Brown'a gidip dört yıl ara vermesi dışında, on üç yaşından beri Kenai'de balığa çıkıyordu.

Kart borcunu ödedikten sonra, Mark kalan parayla Yüzer Kredi adını verdiği bir telsiz aldı ve mutfak masasının üstündeki lambaya astı. Evin inşaatının bittiği söylenemezdi ama; alçı duvarların ve yalıtımların çoğu eksikti, kışları soğuktu ve hâlâ bir tuvaleti ya da tesisatı yoktu. Kamyonetin kasası su çektiği plastik fıçılarla doluydu her zaman. Bahçede, başka birçok araç saçılmış duruyordu. Dodge marka bir kamyonet, ölmüş bir VW tosbağa ve nadiren kullanılan rengârenk bir VW kamyonet.

Gary, Mark'ın yaşantısını onayladığını söyleyemezdi ya, onaylayıp onaylamamasının bir önemi olmadığını da

biliyordu. Ve şu anda Mark'ın evde olmadığı belliydi. Partneri Karen'in de. Mark kuşkusuz balığa çıkmıştı, Karen ise Coffe Bus'da olmalıydı. Gary bunu tahmin etmişti, ama yürümek hoşuna gitti, ayrıca buradaki telefonu da kullanabilir, Rhoda'yı arayabilirdi. Her zaman kilitsiz olan ön kapıyı açtı ve mutfaktaki telefonu kullanmaya gitti. Tezgâhın üstündeki bir tabak çikolatalı kurabiyelerden bir tane aldı.

"Bugün çalışıyorum, baba," diye cevap verdi Rhoda. Dr. Turin'in muayenehanesindeydi, bir siyah labradoru dikmeye yardım ediyordu. "Şu an ceptelefonumdan konuşamam."

"Üzgünüm tatlım, günleri şaşırdım. Vaktin olduğunda bizi görmeye gel. Annen hasta."

"Nesi var?" Rhoda'nın sesi kaygılıydı.

"Başı ağrıyor. Kötü üşüttü."

"Bakması için birini getireceğim," dedi Rhoda, "ilaç da getiririm. O kadar kötü hissediyor ha, ne feci."

"Gelmene gerek yok. Sanıyorum sadece uykuya ihtiyacı var."

"Zaten bu akşam yemeğe geliyorum ya baba, unuttun mu?"

"Ah, tabii ya, özür dilerim."

Böylece Gary şimdilik tek başına kaldı; akşam yemeğine kadar her şeyi halletmek için çok kısıtlı zamanı vardı. Geri dönüp patikaya koyuldu, kamyonetinin arkasını bir yığın kütüğe yanaştırdı ve yüklemeye başladı. Tek kişiyle kolay olmuyordu ya, öyle fazla zor da değildi. Bagaj kapağına bir kütük çekip, bir uçtan dayayıp, sonra diğer ucu tuttuğu gibi ileri yürümekle bitiyordu iş.

Kütükleri yükleyip kamyonetini kıyıya, tekneye sürdü. Bu kez önce tekneyi uzağa itmesi gerektiğini biliyordu. Her şey çok daha sorunsuz gitti. Irene, en kötüsünü görmüştü. Hani neredeyse rüzgârsız bir gündü, dalgalar

çok küçüktü, bu yüzden adaya yük boşaltmak da sorun olmayacaktı.

Gary, beklemesi gerektiğini anladı. Fırtınada yola çıkıp ikisi de hastalanacağına, Irene'e kulak verip bekleyebilirlerdi. Çok daha iyi olurdu böylesi. Ama bir nedenle, mümkün olmamıştı bu.

Irene uyandığında kendinde değildi. Saate bakmak için başını kaldırdı, öğleden sonra ikiyi geçiyordu, ama bu hareket, bir şekilde alnına baskı yaptı ve nabzı acıyla attı.

"Gary," diye bağırdı tahriş olmuş boğazından. Açtı, susamıştı ve Gary'den ona yardım etmesini, onunla ilgilenmesini istiyordu. Tek başına bırakılacağı zaman değildi bu. Gözlerinin ardındaki acı o kadar şiddetliydi ki ondan kurtulması gerekiyordu; paniklemeye başladı.

"Gary," diye bağırdı tekrar, ama ne bir cevap, ne de evde başka bir ses vardı. Gary onu burada bırakmış, kuşkusuz projeye, plana bağlı kalarak tekneye gitmişti.

"Gary," diye haykırdı öfkeyle, "Lanet olası!"

Sırayla iki gözüne, çukurlarına baskı yaptı, sonra da alnına ve boynuna. Acı canlıydı ve kafasının içinde tünel kazıyordu.

Ani hareketlerden sakınarak, yavaşça battaniyeleri kaldırdı, yatağın kenarında oturdu, başı dönüyordu. Düşmeyeceğini hissedene kadar bekledi, sonra ağır ağır yatağın çevresini yürüyüp koridorun sonundaki banyoya gitti, kapağı açık Advil kutusunu kaptı, dört tane daha aldı, sonra dört aspirin, sonra da NyQuil. Şuurunu kaybetmek istedi. Hiçbir şey hissetmemek. İlaçların uzun vadede ona neler yapacağını umursamıyordu. Tek derdi şu ânı atlatmaktı.

Yatağa geri yürüdü, yorganın altında kendi tarafına

kıvrıldı ve inildeyerek ağladı. "Köpek gibi," diye söylendi kendi kendine, yüksek sesle.

İlaçlar etkisini gösterdi, acıya tesir edemeseler de, onu uyuşturdular ve en sonunda uyudu.

Irene baskı ve panik dolu rüyaların ardından tekrar uyandı ve Gary'i çağırdı, ama bu kez de bir cevap yoktu. Saat beş buçuğa geliyordu.

Kalkıp yavaş yavaş mutfağa yürüdü. Sadece ağzından nefes alabiliyor ve yutkunmak acı veriyordu. Ama çok açtı.

Yoğurt yedi. Hiç değilse çabucak yiyebiliyor, boğazını acıtmıyordu. Dikkatle yutkunuyordu; yumuşak ve serinletici, bir kâse dolusu vanilyalı yoğurdu mideye indirdi, ardından da Rhoda'nın külüstürünün park ettiğini duydu. "Tanrı'ya şükür," dedi. Kendisini birinin ellerine bırakabilirdi.

Rhoda çabucak geldi; Dr. Turin'in muayenehanesinin açık mavi ameliyat önlüğü hâlâ üzerindeydi. "Ah, anne," dedi, "berbat görünüyorsun." Ahşap sırayı bacaklarının arasına alıp oturdu, kayarak Irene'e yaklaştı ve dudaklarını Irene'in alnına yapıştırdı. "Ateşin yok."

"Yok. Acı gözlerimin arkasında, özellikle de sağ gözümün."

"Acaba ne oldu," dedi Rhoda.

"Baban bütün gün beni yalnız bıraktı."

"Ne?"

"Bir kere uğrayıp ortadan kayboldu."

"Ama hasta olduğunu biliyor."

"Ya, biliyor."

"Yardım etmeye çalışmadı mı? Bir şeye ihtiyacın var mı diye sormadı mı?"

Irene, bir an için düşündü. "Galiba sordu. Seni doktora götüreyim mi diye sordu, sonra öğlen yemeği ister miyim diye sordu."

"Anne, denemiş işte."

"Altı saat kadar önceydi. Altı saatten de fazla."

"Neyse, ben buradayım, Frank Bishop da yoldadır. Her an burada olabilir. Ayrıca bazı ağrıkesiciler getirdim, neme lazım belki yanında o tip bir şey getirmez diye."

"Onları hemen alayım," dedi Irene.

"Üzgünüm Anne. Beklememiz gerek."

Irene iç çekti. "Hastalık ve sağlık," dedi. "Hastalıkta ve sağlıkta. Gel gelelim bana bir şey oldu mu, baban sıvışıyor."

"Seni seviyor, Anne. İyi hissetmiyorsun, bu yüzden ona haksızlık ediyorsun."

"Böyle o. Kendinden başka kimseyle ilgilenmez."

"Neden tekrar uzanmıyorsun, anne?"

Böylece yatak odasına geri yürüdüler ve Rhoda Irene'in üstüne yorganları örttü, sonra bir arabanın park ettiğini duydular.

"Bishop olmalı," dedi Rhoda.

Irene acı içinde yatakta bekledi, acının dinmesinden başka bir isteği yoktu.

Frank Bishop güler yüzle selam diyerek içeri girdi. "Nasılsın Irene? Ne yaptın bakalım?"

"Daha otuz yaşındasın, Frank. Tepeden bakma bana."

"Pekâlâ," dedi Frank, yan gözle Rhoda'ya bakarak.

"Yapma şunu," dedi Irene.

Bunun üzerine sesini kesti Frank. Rhoda'nın yatağın yanına getirdiği sandalyeye oturup çantasını karıştırdı, bir derece çıkarıp Irene'in ağzına soktu. Sonra da nabzına baktı.

Üçü birden sessizlik içinde dereceyi bekledi ve en nihayet Frank dereceyi çekti. "Ateşin yok," dedi.

"Evvet," dedi Rhoda. "Ateşi varmış gibi hissetmiyor."

"Peki Irene, semptomlar neler," diye sordu Frank.

"Sağ gözümün arkasında korkunç bir ağrı var, hele-

zonlar halinde. Başımın her yeri ve boynum ağrıyor, ama gözümün ardındaki ağrı inanılır gibi değil. Aspirin de Advil de işe yaramadı. Daha kuvvetli bir şeye ihtiyacım var. Ayrıca boğazım da tahriş olmuş, burnum tamamen dolu. Berbat hissediyorum."

"Pekâlâ," dedi Frank. "Anlaşılan sinüslerin iltihaplanmış."

"Doğru," dedi Rhoda.

"Röntgen çektirmeni isteyeceğim. Ne kadar kötü, görmem lazım."

"Bana şimdi ağrıkesici verebilir misin?"

"Yarın," dedi Frank.

"Bu şu an işime yaramıyor ama."

"Üzgünüm Irene, yapabileceğim tek şey bu. Neyi tedavi ettiğimi bilmem gerek." Frank ayağa kalktı, Irene'in omzuna hafifçe vurdu ve gitti.

Rhoda onu arabasına, altı tamamen çamur kaplanmış Lexus'una kadar geçirdi. "Kusura bakma," dedi ona, "kendini hiç iyi hissetmiyor."

"Evet," dedi Frank. "Onu sabah getirirsin." Sonra arabasına binip uzaklaştı. Rhoda onunla aynı liseye gitmişti, ilkokuldan bu yana aynı okullarda okumuşlardı. Ama şimdi, Rhoda köpekleri kısırlaştırıp dışkı örneği alırken, o zengin olmuş, tanrıyı oynuyordu.

Rhoda yatağın başına geri döndüğünde, annesi ağrıkesici istedi.

"Peki, anne," dedi Rhoda. "Yanımda Vicodin var. Ama ancak dört saatte bir alabilirsin. Daha fazla alırsan sorunlara yol açabilir. Sonra, mideni bulandırabilir. Ayrıca yan etkileri de olabilir."

"Şunu durdur yeter," dedi Irene. Yoksa derim mi dökülecek, üçüncü bir memem mi çıkacak umurumda değil. Tek isteğim uyumak ve hiçbir şey hissetmemek.

Lower Salmon Nehri kamp kurma yeri dönemecinde, Monique eskiden hediyelik eşya dükkânı olan betondan mavi Eskimo evlerinden birinin yanında duruyordu; bir otostopçuya, ya da şu bisikletçi fıstıklardan birine benziyordu. Suçluluk ve korku Jim'i şimdiden ele geçirmişti. Arabayı sürüp gitmeyi düşündü, ama Monique onu seyretmekteydi.

"Alet güzel," dedi Monique, ön koltuğa sıçrarken. "On iki kişi alır."

"Öyle, epey geniş," dedi Jim. Altı üstü bir Chevrolet Suburban steyşındı, bu nedenle Monique'in onunla dalga geçtiğinden şüphelendi. "Neden yolun bu kadar aşağısında kalıyorsun? Buradan Soldotna'ya gitmek, yirmi dakikadan uzun sürer."

"Carl etrafı dolaşmayı, değişik yerler görmeyi sever. Ne kadar çok şey görürsem o kadar iyi, gibi bir fikri var kendisinin."

"Carl?"

"Evet, Carl."

"Kim bu Carl?"

"Erkek arkadaşım. Buraya birlikte geldik."

"Oh," dedi Jim, sanki dünya bir anda başına yıkılmış gibi.

"Bir önemi yok," dedi Monique. "Neticede evli değilim."

"Yo, yo," dedi Jim. "Öyle tabii. Neticede evli değilsin. Baksana, neticede ben de evli değilim."

"Biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Hım," dedi Monique. Jim, onun Rhoda'dan haberdar olup olmadığını merak etti. Sonra Monique'le, Rhoda'nın abisi Mark aracılığıyla tanıştığını hatırladı. Monique hiç kuşkusuz Rhoda'dan haberdardı öyleyse, hatta onunla tanışmış bile olabilirdi. Hatta bir de bakmışsın, yakında iyi arkadaş olurlardı.

"Siktir," dedi Jim.

"Ne dedin?"

"Ah, kusura bakma. Bugün çok önemli bir şeyi unuttum.

"Üzüldüm buna."

Jim önlerindeki yirmi dakikayı nasıl geçireceklerini merak ediyordu. Her nedense bir parça flört edeceklerini, sonra onun evine gittiklerinde de birbirlerinin kollarına atılacaklarını hayal etti.

"Pekâlâ, nerelisin bakalım?" diye sordu Jim.

"D.C.," dedi Monique. "Ne güzeldir, ne de dağları vardır."

"Ailen ne işle uğraşıyor?" Jim onun yaşını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Annem AID'de önemli bir kimse."

"Ha," dedi Jim. AID'in ne olduğunu bilmediğini kabul edemedi. Herhalde bir organizasyon, ya da devlet kurumu gibi bir şeydi. Neticede gazeteleri iyi takip etmiyordu.

"Annen onlarla ne tür işler yapıyor?" diye sordu Jim.

"Daha çok sağlık planlamaları," dedi Monique. "Tıp antropolojisi okudu. Sürekli beni bırakıp bir yerlere uçuyor ve elinde çift çift ayakkabılarla, ya da o tip şey-

lerle geri geliyor. Bazen birlikte de seyahat ederiz."

"Ya baban?"

"O öldü."

"Ah, üzüldüm buna."

"Sorun değil, takma. O kadar da önemli değil. Onsuz daha mutluyuz."

"Demek öyle," dedi Jim.

"Ya sen neler yapıyorsun, hayatım?" Meşhur aktrislerden birinin, Jim'in bilmesi gereken birinin sesiyle sordu sorusunu? "Bana kendinden bahset."

"Babam da dişçiydi."

"Demek bu çok eski bir gelenek. Ya annen?"

"O çalışmadı."

"Yani çocuk baktı, ev mühendisliği ve idaresi yaptı mı demek istiyorsun?"

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Jim.

"Anneannen olacak yaştayım."

"Bu iyi," dedi Jim, gülerek.

"Ya öyle," dedi Monique.

Bu arada Carl, kamp alanına geri dönüp çadırına sığınmış, kartpostallar yazıyordu. D.C.'deki arkadaşlarına selam gönderiyor, onlara kendisinin ve Monique'in neler yaptığını anlatıyordu, çünkü Monique kart atmazdı. Ayrıca, anlaşılan Monique çadırda uyumamıştı. Daha yükseklerde bir yer bulmuştu. Bıraktığı notta sadece "yarın görüşürüz," yazıyordu. Buna sinirlendi Carl. Yağmurun altında koşup Kral Lear gibi saçını başını yolabilirdi, ama etrafta onu seyredecek kimsecikler yoktu. Monique duyamazdı, duysa bile umursamazdı. Nihayetinde, sırılsıklam bir halde, elbiselerini yırtmakla kalırdı Carl. Durum kötüydü.

Soldotna'ya geldikleri ilk günden beri bu tip şeyler olmaktaydı. Carl ve Monique ilk günlerinde, Homer'in

kum tepecikli kumsalında üçlü olta iğnesiyle avcılık yapıldığını duymuş ve araba kiralamaya koşturmuşlardı. O sıralar Carl'ın henüz parası vardı.

Monique için Homer çok güzeldi. Carl alet edevatını hazırlarken, o limanda dolaştı. Körfezin ilerisindeki dağlar, zirveleri karlı, zikzaklı sıralar halinde suyun kıyısından dimdik yükseliyordu. Karabatak sürüleri karakumlu kumsalı sıyırarak geçiyor, su, akşam güneşinde parıl parıl parlıyordu; gözlerine eliyle siper yapıp körfeze bakan Monique, bir kambur balinanın fışkırttığı suyun altın renginde ışıl ışıl yükseldiğini, ardından da rüzgârda gölün yüzeyine saçıldığını gördü. Burada yaşayabilirim işte, diye düşündü. Sonra teknelere bakarak rıhtımda yürüdü ve orada mavi gözlü esmer bir balıkçıyla tanışıp, ondan kral yengecini, halibutu ve geceleri yumuşayan denizi dinledi.

Carl bunları biliyordu, çünkü sonrasında Monique ona anlatmıştı, hem de detaylı bir şekilde. Böyleydi Monique. Bir sınırı aşıyor olabileceği hiçbir zaman aklına gelmezdi.

Mavi gözlü esmer yakışıklıdan ve şu denizin yumuşaklığı saçmalığından bihaber bir halde, Carl aşağı, bir kısmı bulanık suyla dolu çakıl ocağının kıyısına inmişti. Karşıdan karşıya otuz metre kadar ve onun üç katı uzunlukta, cansız bir göl gibi görünüyordu burası. Suyun yüzeyinde mazotun oluşturduğu gökkuşağı renklerinde küçük halkalar göze çarpıyordu. Yine de, denizin kabarmasıyla her şartta kral somon geliyordu buraya.

Cook Koyu kıyısında, denizin bir nehir gibi akıntı halinde kabarması çarpıcıydı; saat sekiz oldu mu, hızla yükseliyordu sular. Çok etkilenmişti Carl. Somonlar dökülüyor ve Carl'ın da aralarında olduğu yüz kadar balıkçı, ağır ve yemsiz o koca üçlü iğneleri her taraftan fırlatıp hızla geçen somonları yakalamaya çalışıyorlardı. Sık

sık bir iğne suyu pas geçip balıkçı sırasının arasından arkadaki çakıllı sahile gömülüyordu. Aptalca ve tehlikeliydi bu. İğnelerin takılıp çizmesi o kadar nadir değildir, diyerek kıkırdamıştı Carl'a, oranın müdavimlerinden biri. Aralarında daha on yaşlarında çocuklar vardı, arkalarına bakmadan oltalarını sallıyorlardı; alkol ve ilaçların etkisiyle sendeleyen yaşlı adamların atletleri ve şapkaları iğnelerle dolmuştu. Gülünç ve küçük düşürücüydü. Yakalanan somonlar, daha önce boş çeken birçok olta iğnesinden kurtulduğundan yıpranmış ve lime limeydi.

Carl, Monique'in annesi için yazdığı bir kartpostalda buranın harikulade olduğunu belirtti. Monique ve ben Alaska'dan, manzaradan, insanlardan ve balık tutmaktan gerçekten keyif alıyoruz. Bize kral yengeci ve halibut hakkında bilgi veren bir balıkçıyla tanıştık, ama öncesinde koca bir karabatak sürüsü gördük. Carl kartpostalı yırttı. Monique'in annesi Carl'ın zeki olduğunu düşünmüyordu.Arkasından ağır aksak Carl diye söz ediyordu. Carl'a bunu Monique anlatmıştı. Carl uyku tulumunun kuru kısmında kıvrılıp uyumaya çalıştı.

Monique ve Jim'in de uyku düzenlemelerine ilişkin kendi sorunları vardı. Akşam hintpirinci ve beyaz şarap eşliğinde enfes bir somon yemeği yemiş, üstüne de görünüşü güzel olmasa da Jim'e göre tadına doyum olmayan, bir yerde okuyup kendi elleriyle hazırladığı Alaska kekini yeni bitirmişlerdi. Müzik setinde Yo-Yo Ma çalıyor, Jim muhteşem bir seks hayalini kuruyordu. Çok geçmeden Monique nerede uyuyacağını sordu.

"Ne," diye sordu Jim.

"Biraz yorgunum da," dedi Monique. "Geçen akşam çok geç saatte yattım, bu nedenle acaba böylesi güzel bir akşam yemeğinden sonra erken mi yatsam diye düşünüyordum. Yemek gerçekten harikaydı bu arada. Amma

aşçıymışsın ha." Monique bu sözlerle, tokuşturmak üzere kadehini kaldırdı.

"Hım, şey," diye söylendi Jim. "Ben de seni bu akşam belli bir saatte geri götürmeyi düşünüyordum." Paniklemeye başlamıştı. Rhoda akşam yemeğini orada yedikten sonra bazen gece de ailesinin evinde kalırdı, ama her zaman, hatta çoğunlukla böyle olmazdı.

"Beni gece yarısı kamp alanına geri götürmeyi düşünüyor olamazsın."

"Yo, yo, öyle düşünür müyüm. Zaten ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Sorun Rhoda mı? Gece buraya mı gelecek?"

"Evet."

"Burada tek başına yaşamıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ve Rhoda seninle evlenmek istiyor, öyle değil mi?"

Jim'in penisi yumuşadı. Gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Jim," dedi Monique. "Bu çok, çok kötü bir planlama, sence de öyle değil mi?"

Jim usulca inledi ve düşünmeden düşünmeye çalıştı.

"Bak," dedi Monique. Şöyle hoş bir otel bana uyar. Rhoda'yla başın belaya girsin istemiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Jim, kendine gelerek. "Sen harikasın."

"Bence mahzuru yok."

Böylece Jim onu, gece görevlisinin tanıdık çıkmamasını umarak, King Salmon Oteli'ne götürdü. Ancak resepsiyonda bekleyip zili çaldıklarında, hastalarından biri gülümseyerek geldi ve "Merhaba, Dr. Fenn," dedi.

Jim kadının yakasındaki isimliğe çabucak bir bakışattı.

"Selam, Sarah," dedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, dönüp Monique'e de bakarak.

"Bu yeğenim Monique," dedi Jim. "Kısa bir süre için ziyarete geldi, ancak evimizde tamirat var, dolayısıyla ev etraftaki örtülerden, boya kokusundan kurtulana kadar onu buraya yerleştireceğiz." Boya kokusunu söylerken burnunu buruşturunca, Sarah da aynısını yaparak ona yanıt verdi.

Odaya geldiklerinde Monique güldü. "Teşekkür ederim, amcacım."

"Bana amca deme," dedi Jim.

Sonra Monique onu uzun uzun öptü ve kapının dışına itti.

Annesi uyumaya çalışırken, Rhoda akşam yemeğine bir şeyler bulmak için mutfağı karıştırdı. Pişmiş bezelye konservesi, mısır konservesi, hazır patates püresi paketi buldu. Yeterince kolay olacaktı. Patatesler için bir'su ısıtıcısını çalıştırdı, mısırı mikrodalgada pişirdi; bezelye konservesini bir kaba boşalttı ve su kaynadığı sırada, babası hurdası çıkmış eski F150 ile yokuşu tırmanıyordu. Aile üyelerinin kullandığı arabaların hiçbirinde iş yoktu.

Babası eve doğru bir süre yürüdü, sonra durdu ve etrafına bakındı. Ağaçlara, dağa, çatıdaki boynuzlara ve çiçek tarhlarına. Bunu her zaman yapardı Gary. Rhoda en eski anılarına kadar, hayatı boyunca tanık olmuştu buna. Ama ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Selam baba," dedi, Gary en sonunda içeri girdiğinde. "Ağaçlara mı bakıyordun?"

"Ne?"

"Her zaman eve ya da herhangi bir binaya girmeden önce durup etrafına bakınırsın, hatta bir tekneye ya da kamyona binmeden önce bile. Neden peki?"

"Neden mi?" diye sordu. "Bilmem."

"Annemle başın dertte."

"Ne?"

"Bütün gün onu tek başına bıraktığın için. Seni buldu mu öldürecek."

"Kendisine, doktora gitmeyi teklif ettim," dedi Gary.

"Biliyorum," dedi Rhoda.

"Biliyor musun?"

"Bana anlattı. Sana destek çıktım. Ve gittim doktor getirdim, Bishop'u. Annemin sinüslerinin iltihaplandığını ve yarın sabah röntgen çektirmesi gerektiğini söyledi."

"Olur," dedi babası.

"Olur mu? Baba, onun adına kaygılanıyorum. Gerçekten hasta görünüyor. Acıdan çıldırıyor."

"Demek öyle," dedi Gary. Koridoru yürüdü ve yatak odası kapısını araladı. Irene'in düzensiz nefesini duyabiliyordu, boğazı tıkalıydı. Kapıyı ardından yavaşça kapadı ve karanlıkta yatağın çevresini dolaştı, Irene'in yanına yattı ve bir koluyla ona sarıldı.

Irene mırıldandı ve doğal bir şekilde, kendiliğinden ona sokuldu. Gary, ikisi arasında gittikçe seyrekleşen bu yakınlaşma ânını kaybetmemek kaygısıyla gözlerini kapadı. İkisinin de birbirine ihtiyaç duyması, temel bir rahatlık demekti bu. Neden yeterli olamıyordu peki?

Irene'e karşı hissettiği ilk çekim, içgüdüsel olmuştu. O sıralar Berkeley'de yüksek lisans yapıyordu, Ortaçağ bilimcisi olacaktı, ama sınıfın gerisindeydi ve bunun farkındaydı. Diğerlerine yetişemiyordu. Temel metinlerde yeterliydi, ama ikincil belgeleri, uzun tarihçeleri, kayıtları, almanakları ve günlükleri okumaya yetişemiyordu. Ortaçağ İngilizcesi, Eski İngilizce ve Latince dinî belgeleri de. Sonra bir de eleştiri meselesi vardı, o güncel kitaplar, makaleler... Tam anlamıyla çok fazlaydılar. Üstelik Gary Fransızca ya da Eski Fransızca bilmiyordu ve bu büyük bir sorundu.

Onu Irene'le bir arkadaşı, bir grup ucuz bir restoranda yemeğe çıktıklarında tanıştırdı. Uzun sarı saçları

vardı o zamanlar, gözleri maviydi. Bir İzlanda destanından fırlamış gibiydi adeta. Konuşurken jargon kullanmıyordu. Yuva öğretmeniydi, hâlâ eğitim görmekteydi, ama insanı ürkütmüyordu. Nihayet nefes alabileceğini hissetti Gary. Güvenilir biriydi o.

Gary, Irene'i kollarına aldı ve yirmi dört yaşındayken kim olduklarını, o zamanlar neler hissettiğini hatırlamaya çalıştı, ama çok uzun bir zaman dilimiydi bu. Irene yeniden inledi, ondan uzaklaştı ve boğazını temizlemeye çalışıp bir anda üstündeki örtüleri savurdu.

"Yutkunamıyorum," dedi. "Nefes alamıyorum, şimdi de yutkunamıyorum. Azıcık hava almak için ne yapmam gerekiyor peki?"

Kalkıp banyoya yürüdü, Gary de yatakta oturdu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Durdur şunu," dedi Irene. "Nefes alamıyorum. Acı bir türlü dinmiyor. Şimdi de başım dönüyor. Vicodin'den olacak." Gargara yapıp, boğazını temizlemeye çalıştı.

"Yatağa gel."

"Boğuluyorum," dedi Irene. "Belki yemek yemek iyi gelir. Ve çay içmek."

Böylece giyindi ve birlikte mutfağa gittiler. Rhoda masaya yemek hazırlamıştı, bir fincan da sıcak çay.

"Teşekkürler," dedi Irene ve Rhoda'yı alnından öptü. Gary şöminenin yanında, bir gazeteyi tomar haline getirdi, çıraları çadır şeklinde istifledi, birkaç kalın parça ve bir kütük yerleştirdi, kenarlarından tutuşturdu ve ateş yeterli düzeye gelene kadar yelledi.

Irene ağlamaya başladı. Patates püresi ve bezelyeden azıcık yemeye çalıştı, ama ağlamasına engel olamıyordu.

"Anne," dedi Rhoda.

"Irene," dedi Gary ve iki yanına oturup kollarıyla onu sardılar.

"Gerçekten çok acıyor," dedi Irene. "Bir türlü dinmiyor." Ancak sadece acıdan ağlamadığının kendisi de farkındaydı. En nihayet gizlenmeden ağlamak için bir bahanesi olmuştu ve durmasına imkân yoktu. Bir hacme ve derinliğe sahipti, adeta içinde fiziksel bir alan haline gelmiş, her şeye biçim veriyordu. Bu soğuk, amansız yerde birlikte otuz yıl yaşadıktan sonra, Gary onu terk ediyordu. Bunu nasıl durdurabileceğini, yılların devinmesini nasıl yavaşlatacağını, Gary'nin gözlerini nasıl açacağını bilmiyordu Irene.

Jim, Monique'i otele bırakmış geri dönerken, Rhoda eve gelmişti. Evyenin başında, onun bulaşıklarıyla uğraşıyordu.

"Selam," dedi Rhoda. "Etraf fena dağılmış. Bu arada, Alaska kekinden ben neden hiç yemedim?" Gülümsüyordu, telafi edercesine. Jim ondan epey hoşlandığını hissetti. Onu öptü ve kendine doğru çekti.

"Hey, dur bakalım. Bırak da önce ellerimdeki şu sabunu sileyim."

Jim evyenin başında Rhoda'nın kot pantolonunu çıkarıyordu.

"Toplantın iyi gitti galiba, ha?" diye sordu Rhoda, ancak sesi gittikçe kısılıyordu.

Jim mutfakta, onun karşısında diz çöktü.

"Boş ver," diye mırıldandı Rhoda.

Sonra mutfak masasında *Yahtzee*[1] oynadılar. Rhoda birlerle *Yahtzee* kazandı. O zevkle kendinden geçti, Jim inledi. Sıra yine Rhoda'ya geldiğinde üst üste bir atarak bir başka *Yathzee* kazandı, hem de sadece iki seferde.

1. *Yahtzee*, beş zarla oynanan bir oyun. Her oyuncu en fazla üç kere olmak üzere zara tıp belli bir sayı kombinasyonuna ulaşarak en yüksek puanı kazanmaya çalışır. (Ç.N.)

"Yok artık!" dedi Jim. "Tanrılar yukarıda galiba."

Jim'in zarı kötüydü, üç dışında her sayı gelmişti, ikili zar attı, bir kere daha denedi ama olmadı.

"Pekâlâ," dedi Jim. Ve sonra Rhoda üçüncü *Yathzee*'sini denedi, bu sefer de birlerle.

"Ah!" diye haykırdı ikisi de. Rhoda ellerini ısırıp oturduğu yerde hoplamaya başladı. Jim çığlık çığlığa, kontrolünü resmen kaybetmişti. İkisi de kalktı ve odanın çevresinde koşturup, sanki şans dedikleri, o küçük yarasa elleriyle onlara hâlâ tutunuyormuş gibi, içgüdüsel bir şekilde, titreye titreye üstlerini başlarını silkelediler.

Kasabaya giderlerken, Irene yol üstündeki her tümseği hissediyordu. Her bir girinti çıkıntı, her bir dalga siperi, her bir çukur, sağ gözünün arkasındaki dünyaya kırmızı halkalar fırlatıyordu. Güneşli, yazdan kalma bir gündü, ama ışık bile acı verdiği için, Irene'in gözleri kapalıydı.

"Az sonra oradayız," dedi Gary. "Azıcık daha dayan."

"Vicodin midemi bulandırdı."

"Sadece birkaç dakika kaldı," dedi Gary.

Muayenehanede röntgen çektirildi ve Frank onları ışıklı beyaz levhaya koyup inceledi. "Bu ön görünüş," dedi, göz çukurları ve sıra sıra dişleriyle Irene'in sırıtan kafatasının görüntüsüydü bu, tıpkı o kafatası ve çapraz kemiklerden oluşan imge gibi. Gelecekte kendi ölümünün görüntüsüydü.

"Rahatsız edici," dedi Irene.

"Bu da yandan görünüş," dedi Frank. "Ve diğer taraf."

"Enfeksiyon nerede?" diye sordu Irene. "Neye benziyor?"

"Doğrusu sorun da bu, Irene. Burada hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey yokla ne demek istiyorsun?"

"Röntgenlere göre, içeride tıkalı kalmış bir enfeksiyon yok."

"Ama olduğunu biliyorum."

"Kuşkusuz üşütmüşsün, belki hafif bir enfeksiyon da kapmışsın. Eğer gerçekten istiyorsan sana yedi günlük antibiyotik yazabilirim."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Röntgenlerde hiçbir şey görünmüyor işte."

Irene başını elleri arasına alıp oturduğu yerde ileri geri sallanarak ağlamaya başladı.

"Irene," dedi Frank, beceriksiz bir şekilde omzuna birkaç kez vurarak.

"Bende bir şeyler var," dedi Irene. "Yolunda olmayan bir şeyler var."

"Üzgünüm. Sana reçete yazacağım. Ama görünüşte hiçbir şey yok."

Irene kendini toparlayabilecek duruma gelene kadar, bu şekilde bekledi; boş yere sümkürmeyi denedi, reçeteyi aldı, ödeme yaptı ve bekleme odasındaki Gary'e olanları anlatmak zorunda kaldı. "Röntgende hiçbir şey görünmüyor," dedi.

"Ne?"

"Bir sorun olduğundan eminim," dedi Irene. "Ama ortaya çıkmadı işte."

"Irene," dedi Gary ve onu kolları arasına aldı. "Üzgünüm, Irene. Ama belki de iyi bir haberdir bu. Belki çok yakında düzeleceksin."

"Hayır. Bir sorunum var."

"Seni eve götüreyim," dedi Gary. "Seni ateşin yanına yerleştirelim."

Böyle yaptılar. Reçetede gereken yerleri doldurup arabayla eve doğru koyuldular; Irene ıstırap içinde, yol üstündeki tüm o girinti çıkıntılardan geçerek eve döndüler ve Gary Irene'i şöminenin yanındaki kanepeye yatırıp getirdiği battaniyelere sardı, ardından da güzel bir ateş yaktı.

Taş şömine, güzel bir ev, onu rahat ettiren bir koca... Belki de bu beter acı iyi bir şeye neden olacak, diye düşündü Irene. Belki bizi birbirimize yakınlaştıracak. Belki Gary beni hatırlayacak. Neticede hayatının tuhaf bir dönemiydi, çocukları gitmiş, işini kaybetmiş ve elinde sadece Gary kalmıştı ki, o da eski Gary değildi artık. Emekliliği sevmiyordu. Bundan sadece birkaç ay önce, okuldaki çocuklarla dans edip şarkı söylüyordu her bir gün. Üçbeş yaş arası çocuklar oynayarak öğrenip solucan bahçelerinden dinozorlara, hatta Rusya'yı baştanbaşa kat edip Afrika'ya gidecek trenler inşa etmeye kadar, ilgilendikleri şeylerin peşinden gidiyorlardı. Buraya gelip kucağına oturabilir, kendilerini evlerinde hissedebilirlerdi.

Gary'nin hazırladığı çaydan bir yudum aldı ve sıcak kupayı elleri arasında tuttu Irene. Eve dönüş yolu üzerinde, kamyonda yeni ilaçlara başlamış, etki etmesini bekliyordu.

"Acı sona ermiyor," dedi Gary'ye. "İlaçların en ufak bir etkisi olmuyor. Bana verdiği ağrıkesici neydi?"

Gary eczane torbasını açtı. "Dur bakalım, antibiyotik olarak Amoxicillin, telaffuz edemeyeceğim bir burun tıkanıklığını giderici ve ağrıkesici olarak da Aleve."

"Aleve mi?"

"Evet."

"Lanet olası. Aleve Advil'le aynı. Rhoda'yı ara. Daha fazla Vicodin'e ihtiyacım var."

"Irene. Frank'in yazdığı reçeteye uymalısın. Röntgende hiçbir şeyin çıkmadığını söyledi."

"Röntgenler yanlış."

"Röntgen nasıl yanlış olabilir, söyler misin?"

"Bilmiyorum. Ama öyle."

Rhoda Dr. Turin ve diğer herkesin ardından, geç vakte kadar işte kaldı. Onlara bitirmesi gereken evrak

işleri olduğunu söyledi. Reçeteli ilaçların konduğu dolabı açıp yanlışlıkla gönderilmiş Vicodin'den geriye kalanları aldı. Ellerinde sadece bir hafta yetecek kadar vardı ve arkası yoktu. Başka bir şeye de ihtiyacı olacaktı.

Başka bir ağrıkesici, Tramadol buldu ve internetten hakkındaki bilgileri okudu. İnsanlar için uygun gibiydi. Bu yaptıklarından dolayı işini kaybedebilir, hatta yasalar karşısında suçlu duruma düşebilirdi. Frank bir şeyler yazmış olmalıydı. Jim'den reçete yazmasını isteyebilirdi Rhoda, ama Jim'le ilişkisinde bir baskı unsuru yaratmak istemiyordu.

Arabasını ebeveynlerinin evine sürerken evliliği düşündü. Jim henüz teklif etmemişti, ama üstü kapalı bir şekilde konuşmuşlardı. Rhoda düğün Hawai'de olsun istiyordu ve Jim, temelde bu fikre karşı çıkmamıştı. Soğuk istemiyordu Rhoda, sivrisinek, ya da herhangi bir somon işareti de görmek istemiyordu. Yandaki odadaki geyik boynuzlarını ya da tulum çizmelerini istemiyordu. Kauai'yi istiyordu o, ya Waimea Kanyonu'nu, ya da Hanalei Körfezi'ni. Kumsalda okyanusa bakan bir yerde ya da körfezde, bir tören, güzel bir kutlama istiyordu. Hindistancevizi ağaçları, meyve dolu koca kâseler, guava suyu, Avustralya fındığı istiyordu. Üstü kapalı bembeyaz girişi, ahşap yüzeylerde ve küpeştelerdeki o kıvrımlı süsleriyle eski bir plantasyon evi de olabilirdi. Masaların üzerinde, uzun sapları ve rengârenk tırtırlı yapraklarıyla cennetkuşu çiçekleri olacaktı. Hatta papağan ya da o tip birkaç gerçek kuş bile olabilirdi.

Hatta belki korsan gibi bir göz bandı takarım, dedi Rhoda yüksek sesle ve sırıttı. Zavallı Jim. Başına gelecekleri bilmiyor.

Göle doğru saptı ve bu berbat yolda tangır tungur ilerledi. Aslına bakılırsa, istediği klas bir şeylerdi. Ucuzluk istemiyordu. Saygınlık istiyordu ve ailesi göz önüne

alındığında, bu zor olacaktı. Mark'ın hiç kuşkusuz kafası güzel olacak, babası ise ilk fırsatta smokinini çıkarmak isteyecekti. Annesi sorun çıkarmazdı. Rhoda düğün yerini görmeye çalıştı, ama birbirinden bağımsız bir şekilde oraya buraya saçılmış düğünlerden parçalar dışında bir şey yoktu. Belki Jim'le birlikte keşif gezisine çıkarlardı. Rhoda'nın bu yerleri ziyaret etmesi gerekiyordu.

Arabayı durdurduğunda, babası bahçıvanlık yapıyor, saksılardaki çiçekler üzerinde çalışıyordu.

"Selam Baba."

"Selam, Rhoda. Ağrıkesici getirdin mi?" Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kotunu silkeledi.

"Bu yüzden başım belaya girebilir. Onun için bir reçete yazdırmalıyız."

"Doğru," dedi Gary. "Bana kalırsa bir-iki gün içinde sona erecek. Gerçekte sorun yok, sadece soğuk almış."

"Hım," dedi Rhoda ve içeri girdi. Annesi üzerinde bir battaniyeyle şöminenin önündeki kanepede yatıyordu.

"Berbat bir haldeyim," dedi Irene.

"İki hafta yetecek kadar ağrıkesici getirdim," dedi Rhoda. "Büyük köpeklerde kullandığımız Vicodin ve Tramadol. Etkisi insanlarda da aynı olmalı. Bir tane yeterli olmazsa iki tane alabilirsin. Ama bunları nasıl edindiğini kimseye söyleyemezsin." Rhoda bir bardak su doldurdu ve yanında Vicodin'le annesine verdi.

"Teşekkürler tatlım. Yatak odasına gitmeme yardım et. Uyumam lazım."

"Ederim de," dedi Rhoda, "kendin yürüyemiyor musun?"

"Hafif başım dönüyor. Kalkmama yardım et yeter. Neden herkes hastalığımdan şüphe etmek zorunda?"

"Üzgünüm Anne."

Birlikte yatak odasına yürüdüler ve annesi örtülerin altına yatıp başka bir şey söylemedi.

Rhoda biraz bulaşık yıkadı ve sonra babasıyla konuşmak için dışarı çıktı. "Annemin nesi var?" diye sordu.

"Sadece beni cezalandırıyor," dedi Gary. "Yağmurda tekneyle çıktığımız için. Ki yapmamam gerekiyordu galiba. Gel gelelim, neler hissettiğini bana göstermek için bu soğuk algınlığını uzatabildiği kadar uzatacak."

"Baba," dedi Rhoda.

"Yo, öyle. Olan biten budur. Hatalı olan benim, ama bu, olan bitenden hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Böyle yaptığını sanmıyorum, baba."

"Çünkü anneni benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Sizin ilişkiniz farklı. İyi ki de farklı."

"Bence gerçekten bir sorunu var. Rol yaptığını sanmıyorum."

"Her neyse. Şu çiçeklerle uğraşmam lazım, yarın da kulübe üzerinde çalışmam lazım. Güya annen bu işte bana yardım edecekti."

"Yarın çalışmak zorundayım. Yoksa ben ederdim."

"Teşekkürler," dedi Gary, sohbetleri bitmiştir anlamında, dudaklarını sıkı sıkı kapayarak. Rhoda'nın hayatı boyunca böyle olmuştu babası. Anlamlı her sohbetin yolu tıkanırdı. Rhoda'nın onun gerçekte kim olduğunu görebileceği her anda, Gary ortadan yok olurdu.

Mark bir başka uzun balık seferinden döndüğünde, kız kardeşiyle Karen'i birlikte mutfak masasında otururken buldu.

"Nasıl gitti," diye sordu Karen.

"Birkaç gün daha sefalet çekmeyeceğiz," dedi Mark. Bizi sokakta kalmaktan kurtaracak birkaç kurtçuk var işte."

"*Fiddlehead*[1] pişirdim," dedi Karen.

"Ha, iyiymiş," Mark atıştırmak için mutfak tezgâhına yürüdü; balsamik sirke ve zeytinyağında terbiye edilmiş spiral şeklinde küçük bitkilerdi bunlar. "Ne de severim"

"Selam, Mark," dedi Rhoda.

"Merhaba, kız kardeşim. Mutluluk ve varlık peşinde koşturmak nasıl gidiyor?"

"Teşekkürler Mark."

Mark onun arkasından dolandı ve bir anda üstüne atılıp balıklı elleriyle Rhoda'nın yüzüne dokundu.

Rhoda çığlığı bastı ve onu itmek için geri hamle yaptı, Mark sıçrayıp yolundan çekilirken sırtüstü yere düştü. "Pekâlâ, Mark," dedi Rhoda. "Gerçekten değiştin sen."

"Elinin altında iyi bir şeyler varsa," dedi Mark, "değişime gerek yoktur." Karen güldü. Mark ona bir öpücük kondurup kolları arasında almak için üstüne çullandı.

Rhoda sandalyeyi kaldırıp tekrar oturdu. "Aşk festivalinizi kesmek hiç hoşuma gitmiyor, üstelik benim karşımda yere uzanıp o işi yapmaktan gocunmadığınız da ortada, oysa buraya gelmemin bir nedeni var."

"Anlat acını, kız kardeş Rhoda," dedi Mark ve Karen güldü.

Rhoda oralı olmadı. "Annem epey acı çekiyor, babamsa bir sorun olduğunu düşünmüyor, çünkü röntgen filmlerinde hiçbir şey yok."

"Hım," dedi Mark.

"Senden günde birkaç kez gidip annemi kontrol etmeni isteyecektim. Ne de olsa komşu sayılırsın. Bense kırk dakika uzaklıktayım."

"Çok isterim, ama çalışıyorum. Yarın da ertesi gün de balığa çıkacağım. Sonra, Karen de çalışıyor."

1. (İng.) Eğreltiotunun bir türünün henüz yapraklarını açmamış, minik filizleri. (Y.N.)

"Pekâlâ," dedi Rhoda, "öyleyse boş ver."

"Yardım etmek isterim ama çalışmak zorundayım."

"Tamam tamam," dedi Rhoda. "Anlıyorum. Hayatın boyunca güvenilmez bir herif oldun zaten."

"Hey, sevgiyi hisset," dedi Mark.

"Biraz uçmaya ne dersin?" diye sordu Karen.

Jim gün içindeki tüm randevularını iptal ederek sekreterini ve ağız sağlığı teknisyenini epey sıkıntıya soktu. Sonra arabasıyla King Salmon Oteli'ne gitti. "İki tekerlek üstünde geliyorum," dedi kendi kendine. "Bir görev adamıyım ben, eli silahlı bir delikanlı." O eski Devo[1] şarkısını söylemeye çalıştı ama ezgiyi hatırlayamadı.

Bu aklına bir başka Devo şarkısını getirdi: "Dört kırmızı dudaklı küçük kızın, böyle olabileceği gelmezdi aklıma, batıyorum batıyor." Sıntıyordu şimdi. "Lütfen bugün düz beni Monique. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Çakıllı yolda aniden durarak steyşını kaydırdı, dışarı atladı ve resmen Monique'in kapısına koşturdu.

Kapıyı vurmasıyla Monique'in karşılık vermesi arasında uzun bir duraklama oldu. Gel gelelim Monique giyinmiş, çıkmaya hazır görünüyordu. Üstünde bir erkek gömleği vardı. Koyu gri ekoseydi, pantolonunun üstünden sarkıyor, üst düğmeleri açıktı. Kot giymişti.

"Vay," dedi Jim.

"Selam," dedi Monique, kapının önünü açmak için bir adım öne geldi, böylece Jim de bir adım geri gitmek

1. Amerikalı bir müzik grubunun adı. (Y.N.)

zorunda kaldı. Bir davet, öpücük yoktu. Monique kapıyı kilitledi, sonra Jim'le yüz yüze gelmek için döndü. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Şey," dedi Jim, "sen ne istersen."

"Helikopter gezintisine ne dersin? Etrafı görmek isterim."

"Pekâlâ," dedi Jim ve steyşına atlayıp daha önce birkaç helikopter görmüş olduğu yere gittiler. Bunun terk edilmiş çakıllı bir arazi olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine Jim helikopter turları hakkında bilgi veren bir yeri aradı, bir şey buldu ve dükkânların yan yana tek sıra halinde dizildiği tek katlı alışveriş merkezlerinin, üstünde kamyonet ve tekneler bulunan yol kenarındaki römorkların yanından geçip oraya gittiler.

"Alaska bir çöplük," dedi Monique. "Ama hoşuma gidiyor."

"Tekneyle çıkmalıyız," dedi Jim. "Balık tutmaya. Hoşuna gidebilir."

"Belki," dedi Monique. "Ama önce helikopter. Kendime gelmem için, Roger."

Jim kullanıldığını hissediyordu, biraz da tepesi atmıştı, ama önemsememeye çalıştı. Bir süre için uçacaklar, sonra da otele dönüp düzüşeceklerdi, ya da bu saçmalığa bir son verecekti.

"Hoop," dedi Monique. "Geçtin kovboy. Helikopterleri gördüm."

"Kusura bakma," dedi Jim ve geri dönecek bir yer buldu. Dikkati dağılmaya başlamış, belki de Rhoda hiç de fena bir yatırım değildir, diye düşünüyordu. En azından ona iyi davranıyordu ve bu da bir şey demekti neticede.

Jim ofiste epey para bayıldı, çünkü Monique'in istediği hızlı bir tur değildi. Buzullar, Prens William Boğazı, Seward'da bir öğle yemeği molası, oradan Homer ve

tüm yarımada olmak üzere, beş saat süren turu istemişti. Gösterişli, siyah helikoptere tırmanıp kaskları taktılar.

Monique ona yanaşıp kolundan tuttu. "Teşekkürler Jim," dedi, kulaklıklı mikrofondan. "Çok eğlenceli olacak." Motorun hızlanmasıyla Jim'in de keyfi yerine geldi. İşler yoluna girebilirdi.

Yükselirken pilot onları rahatlattı ve Alaska hakkında aptalca şeyler anlatmaya başladı. "Hani neredeyse Alaska Eyaleti Kuşu büyüklüğündeyiz; bunun hangi kuş olduğunu biliyor musunuz, arkadaşlar?"

"Sinek," dedi Jim, kayıtsızca.

Pilot şaşırıp bir an için durakladı. "Doğru," dedi. "Buralı mısın?"

"Evet."

"Pekâlâ. Daha da yükseldikten sonra sadece birkaç manzaraya dikkatinizi çekeceğim. İyi uçuşlar size. Sorunuz olursa lütfen çekinmeyin."

Çabucak yükselip doğuya süzüldüler. Pilot'un ilan ettiği gibi ormanın ve Skilak Gölü'nün üzerindeydiler. Jim aşağıya bakıp Rhoda'nın ailesinin ya da Mark'ın evini görmeye çalıştı, ama herhalde ağaçların arasına gömülmüşlerdi. Göl, güneşin altında koyu yeşim taşı rengiydi bugün, yüzeyindeki dalgacıkları bunca yükseklikten bile seçilebiliyordu. Bir nehir, gölün ağzından kuzeydoğuya doğru kıvrılıyordu.

"Arkadaşlar, Skilak Buzulu'nun başlangıcını görüyorsunuz," dedi pilot. "Skilak Gölü'nü bu buzul besliyor. Nehri dağların arasından takip edeceğiz."

Pilotun buza doğru alçalmasıyla, helikopter engin bir beyazlığın, iki yanda dik kayaların yükseldiği geniş bir çağlayan gibi buzulun üzerinde ufacık bir nokta gibi kaldı.

"Vay canına," dedi Monique.

Geniş çatlakları ve çarpılmış haliyle, buzul basıncın bir ürünüydü. Canlı bir varlık gibi, diye geçirdi aklından

Jim ve bugüne kadar neden helikopterle buraya gelmediğini düşündü. Muhteşemdi çünkü. Rhoda da görmeliydi bunu. Onun büyüdüğü yerin tam anlamıyla hemen dibindeydi buzul, ama köşenin öbür tarafında kalıyor, gölden bakıldığında pek görünmüyordu; Rhoda dağ yürüyüşlerinde belki görmüştü ya, Jim onun bu açıdan görmediğinden emindi.

"Oraya inmek istiyorum," dedi Monique.

Pilotun da kulaklıklı mikrofonu vardı, ama yanıt vermedi.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Jim. "Oraya inebilir miyiz?"

"Eh," dedi pilot, "Pekâlâ. Sanırım inebiliriz. Ama helikopterin dibinde durmalısınız. Uzaklaşmak yok."

"Tamamdır," dedi Jim.

Pilot buzulun başlangıcına doğru devam etti, sonra hız kesti, alçaldı ve inebileceği tehlikesiz bir nokta aradı. Yakından bakıldığında, çatlaklar Jim'in tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Her şey daha büyük, uzaklıklar daha uzak, sarp kayalıkların oluşturduğu duvarlar daha yüksekti. Başka insanlara dair herhangi bir iz yoktu.

Herhangi bir çatlaktan öteye, karlı düz bir alanın üzerine yavaşça indiler. Kar bir bulut şeklinde yükselip çevrelerini sardı, helikopterin demir rayları bir darbeyle zemine dokundu ve pilot pervanelerin hızını kesip en sonunda motoru durdurdu. Hava yeniden açtı. Güneş parıl parıldı.

Dışarıya ilk çıkan Monique'ti. Hep buzulun üzerinde yürümek istemişti. "El değmemiş bir dünya," dedi omzunun üstünden. Jim'in arkasından aşağı atladığını duydu. Oysa bu anı tek başına yaşamayı tercih ederdi.

"Gerçekten inanılmaz," dedi Jim.

"Nasıl da sessiz," dedi Monique. "En iyisi susalım. Sadece yaşayalım bunu."

"Tamamdır," dedi Jim.

Monique bir buzul yarığına, o mavi ışık bayırına doğru ilerledi. Yarı şeffaf, sanki bir fener gibiydi. Çoğu oyuklar, çiziklerle doluydu, ama şu önündeki basınçla yükselmişti ve Monique oraya doğru yürüdüğünde fark etti ki, burada mesafeler yanıltıcıydı. Düşündüğünden çok daha uzakta, çok daha büyüktü.

"Bu hoşuma gitti," dedi. "Genişleyen bir evren, hem de tam bu noktada."

"Konuşmayacağız, sanıyordum," dedi Jim.

"Bu kural sadece senin için geçerli. Yaşadığım anı berbat etme demek istiyorum."

Yürümeye devam etti Monique, çizmeleri üstteki yumuşak kar tabakasına batıyor, alttaki buza sertçe vuruyordu. Burada uçurumlar, üstü örtülmüş, görünmez yarıklar olabileceğini biliyordu, ama her şeye rağmen güvende hissediyordu. Yere oturdu, sonra ellerini açarak yatıp karda iz çıkardı ve yukarıya, parlak maviliğe baktı. "Bu harika," dedi.

Jim mırıldandı.

"Zavallı Jim. Artık konuşabilirsin."

"Sorun değil," dedi Jim. "Güzel bir yer. Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum."

"Çok hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Monique. Gözlerini kapadı ve kot pantolonundan, hatta montundan sızan soğuğu hissetti. Ferahlatıcı ve temizdi. "Kendimi bıraksam biraz kestirebilirim," dedi.

Ama birkaç dakika geçmedi ki başı üşümeye başladı, böylece kalktı ve birlikte helikoptere yürüdüler.

Bağlandılar, telsizli kulaklıklı mikrofonlarını taktılar. "Uçurun bizi göklere, bayım," dedi Monique, pilota.

"Hay hay, madam," dedi pilot ve pervaneler hızla döndü ve daha da engin bir beyazlığa, belki yüz mil boyunca uzanan Harding Buzluğu'na doğru havalandılar.

Dışarı fırlayan koyu zirveleriyle, minderimsi, yastığımsıydı sanki. Dağ silsilelerini geçtikten sonra, karşılarında okyanus uzanıyordu.

"Alaska Körfezi," dedi Pilot. "Marathon Dağı'nın tepesinden geçip Seward'ın üzerinden alçalacağız. Resurrection Körfezi'ne. Sonra Prens William Boğazı'na doğru devam edip bu yoldan geri dönerek, Seward'da öğle yemeği yiyeceğiz; size uyarsa tabii."

"Bence harika," dedi Jim. "Teşekkürler."

Kar sınırından aşağı alçaldılar, yeşil dağlar Resurrection Körfezi'ne iniyordu. Koyu, kopkoyu maviydi. Monique helikopterin yan penceresinden bakmaya devam ediyordu, ama bir elini Jim'in bacağına koydu ve kamışına doğru götürdü. Başta belli belirsizdi ama çok geçmeden Jim'in sertleştiğini hissedebiliyordu. Hafifçe okşadı; Jim'in kamışının katlanıp, iç çamaşırının altında bükülerek u şeklini aldığını hissedebiliyordu. Komiğine gitti bu, o nedenle elini üstünde tutarak o şekilde kalmasını sağladı. Jim'in rahatsız bir şekilde hareket ettiğini hissediyordu. Bunun üzerine güldü.

"Kusura bakma," dedi. Jim'in gücenmiş gibi bir hali vardı, ama yine de gülmesine engel olamadı Monique. "Kusuruma bakma." Sonra öpmek için onu yakınına çekti, ancak miğferlerle buna imkân yoktu. Jim'in dudaklarına ulaşamıyordu, bu daha da çok gülmesine neden oldu. "Üzgünüm," dedi, "daha sonra, söz veriyorum." Sonra tekrar yanındaki pencereden dışarı baktı.

Sahilin üstünde süzülüyorlardı şimdi, dalgalar kara kayalarda bembeyaz patlıyor, yemyeşil orman kıyıda sıklaşıyordu. Gri çakıllı birkaç geniş kumsal, sularda sürüklenen ağaç gövdeleri göze çarpıyordu. Tüm bu görüntüler göz alıcıydı. Sahil şeridinde tek bir ev yoktu. D.C.den gelen biri olarak, en çok buna şaşırmıştı Monique. Gerçekten de sınırdı burası.

"Soldotna'ya geri dönmek istemiyorum," dedi. "Buralarda kalmak istiyorum. Hadi bir otel bulalım. Sıcak banyosu da olsun."

Jim buna ne anlam vereceğini bilemedi. Monique'e doğru baktı, ama beriki yüzünü çevirip, yanındaki pencereden dışarıya bakıyordu. Bunu Rhoda'ya nasıl açıklayacağını bilmiyordu, ama belki potansiyel ortağıyla buluşmak üzere bir seyahate çıktığını söyleyebilirdi. Üstelik bir otelde, baş başa bir gece geçirmek kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Gerçi Monique onunla kafa buluyor olabilirdi, ama yine de bir şans vardı.

"Bu mümkün olabilir mi?" diye sordu Pilota. Seward'da dursak, ertesi gün bizi gelip alabilir misiniz?"

"Tabii, olmaması için bir neden yok," dedi pilot. "Ancak ek bir ücret olacak tabii."

Gary sabah boyunca tek başına çalışıp daha fazla kütük yükledi. Küçük bir kulübe için dünya kadar kütük vardı sanki. Ancak hesabı kendisi yapmıştı.

En nihayet güneşli bir öğleden sonra gölü geçiyor; hafif bir esinti, mükemmel bir hava vardı. Teknenin önü küçük dalgalara vurduğunda, azıcık serpinti oluyordu. Teknenin kıç tarafındaydı, gaz kısma kolu kalkıktı; burada olmaktan, bunu yapmaktan hoşnuttu. Hava serin ve açıktı.

Adaya yaklaşınca, tekneyle sola doğru yay çizerek sahile doğru ilerledi. Tekne su altındaki kayalara vurunca Gary öne, kütüklerin üstüne doğru düşecekti ki elleriyle bir yerlere tutundu.

Motoru kapattı, öne tırmandı ve teker teker çekip suya düşürerek kapağın üstündeki kütükleri boşaltmaya başladı. Zorlanmıyor, çalışmak keyif veriyordu.

Gary akademisyen hayatının aksine, bedeniyle çalışmayı, bir şeyler yapmayı her zaman sevmişti. Von-

negut'un -gerçekte Max Frisch'in- , biz insanların aslında *Homo Sapiens* değil de, *Homo Faber*[1] olarak tanımlanmamız gerektiği fikri hoşuna giderdi. İnşa etmek için yaşıyoruz. Bizi tanımlayan bu. Doğruymuş, diye geçirdi aklından. Bir şey hayal etmek, kafanda evirip çevirmek, rüyalarında o yolu kat edip durmak ve sonra da gerçek hayatta onu gerçekleştirmek. Dünyada bundan daha tatmin edici bir şey yoktu.

Gary, hepsi küçük istifler halinde sahilde sıralanıncaya kadar tüm kütükleri çekti. Elinde bir kürekle bodur ağaçların arasında inşaat alanına yürüdü. Her şeyi en basit şekliyle yapacaktı. Şimdi burada dikdörtgen bir açıklık yapacak, yüzeyi düzleyecek ve ilk kütükleri kısmen toprağa gömecekti. Başka bir temel olmayacaktı, çünkü gerekli değildi. Mesele eski usul bir kulübe inşa etmekti. Çimento dökmeden, inşaat izni almadan. Kulübenin kendisi insanoğlunun kendisini dışa vurumu, kendi aklının bir biçimiydi.

Göle baktı, manzarayı, perspektifi kontrol etti, yerinden emin olana kadar birkaç metre sağa sola kaydı ve merkezi teşkil edecek noktaya küreğini vurdu. Temel atma vakti, diye geçirdi içinden. Nihayet. Yaklaşık otuz yıl kadar sonra. Kahrolası, nasıl da olabilmişti bu?

Sonra bir-iki adım kenara gitti, bir başka işaret koydu ve üç adım diğer kenara gitti. Altı adım genişliğinde bir kulübe olacaktı, derinliğini ise dört adım yapacaktı Gary. Şerit metreye gerek yoktu, adımlamak yeterliydi. Kenarlara koyduğu işaretlerle köşeleri birleştirdi.

"Tamamdır," dedi, tekrar ortaya gelerek. Sol omzu ağrıyordu, ne zaman kollarıyla çalışsa ağrıyan, yıllardır yer etmiş bir bursiti vardı. Ladin ağacına kadar yürüdü

1. İsviçreli yazar Max Frisch'in aynı adlı ünlü romanı kastediliyor. (Ç.N.)

ve omzunu bir güzel germek için elleriyle iterek destek yaptı. Sonra diğer koluyla omzunu, son olarak da bir parça ayaklarını gerdi. Bu projeye mevsimin çok geç bir vaktinde başlıyordu, bu nedenle herhangi bir yaralanma için ayıracak zamanı yoktu. Her şey pürüzsüzce gitmeliydi. Şimdiden ağustos ortasına gelmişlerdi. Oysa mayıs sonu başlamayı planlamıştı.

Kulübeyi inşa edeceği yere geri yürüdü ve çürük ağaçları, dalları ve birkaç taşı temizledi. Sonra küreğiyle kazmaya başladı. Koyu toprak verimli ve havadardı, ama o kadar çok sürüngen bitki ve kök vardı ki, küreğin bütününü asla dolduramıyordu. Tırmık daha iyi iş görebilirdi. Ya da tüm bu ıvır zıvırı söküp alacak bir şey. Eldivenleri sağlamdı, bu nedenle çömelip parmaklarıyla tırmıkladı, ne bulursa söküp attı, ama sanki hepsi beklediğinden daha dayanıklıydı. "Sizi küçük alçaklar," diye söylendi.

Kalktı ve tekrar küreği eline alıp balta niyetine kullandı. İşe yarıyor gibiydi. Böylece kulübenin dış çizgileri boyunca tüm sınıra darbeler indirdi, sivrisinekler peşine düşmüştü şimdi, yüzü ve boynunun çevresinde uçuşup Gary'yi meşgul ediyor, işi yavaşlatıyorlardı.

Dizlerinin üzerine çöküp söktüğü bir sürünücü bitkiye asıldı, ancak bir kısmı hâlâ toprağa bağlıydı, bu nedenle tekrar kürekle darbeler indirip kazdı, bölgenin tümü, resmen bu bitkilerden kalın bir tabakayla kaplanmıştı, bunun üzerine bu tabakayı zemin olarak kullanıp üstüne inşa etmek fikrini tarttı. Toprak neden daha iyi olacaktı ki? Yağmur yağdığında bu bölgenin tümü balçık çukuruna dönecekti.

Gary sırtüstü toprağa yatıp gözlerini kapadı. Toprak, çürük ağaç, yılanyastığı kokusunu içine çekti. Sivrisinekler kulaklarının çevresinde vızıldıyordu. Kovucu sürünmüştü, ama her zamanki gibi sinekler yılmıyordu. Göz-

lerini açtığında, gökyüzü dönüyordu. Nabzı şakaklarına vuruyor, hafif bir baş dönmesi hissediyordu.

Otuz yıl önce, burası yeni bir yerdi. O daha genç, düşleriyse henüz körpe, henüz ulaşılabilirdi. Hava daha temiz, göğe uzanan dağların yamaçları daha dik, ormansa daha canlı. Böyle şeyler işte. Zamanla yıpranmış dünyanın daha canlı bir hali. Bize verilen bir armağan var ama kırılgan, gelip geçici bir armağan bu. Şimdi şu kazılmış, özden yoksun alan, bir fikre daha yakın. Sivrisineklere, yaşlı yorgun bir bedene ve sıradan bir havaya indirgenmiş. Burada yaşaması gerekiyordu onun, ama bunu çok daha önce yapması gerekiyordu.

Irene'e göre huysuzun tekiydi o, karakter bozukluğu vardı. Dünyanın biçimini, bir yaşamın aldığı biçimi göremiyordu Irene. Aradaki muazzam farkı anlamıyordu. Daha akıllı birini bulmuş olmalıydı Gary, oysa risksiz birine gitmişti. Bu yüzden de hayatı küçülmüştü.

Oysa şimdi odaklanmaya ihtiyacı vardı. Enine boyuna düşünmeliyim, dedi yüksek sesle ve sağlıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı. Bir balçık çukuru yapıyordu. İçine yerleştirdiği kütükler bir set, su biriktirmeye yarayan bir tür havuz oluşturacaktı. Bir sarnıç yapıyordu o, kulübe değil. Sonra daldı ve aklına öğle yemeği geldi, sonra Irene'i ve baş ağrısını, Rhoda'yı düşündü ve Mark' la onun buraya gelip ona yardım edip etmeyeceklerini merak etti. Düşünceler kafasında dönenip, kayıp duruyor, bir türlü konsantre olamıyordu. Bir zamanların berrak zihni daralmıştı.

"Evet," dedi. "Bir platform, bir platforma ihtiyacım var." Bu kararın doğru olduğunu görebiliyordu. Ahşaptan bir platform, yerden on beş santim yükseklikte, terazide. Sonra, çevresine duvarları örmeye sıra gelecekti.

Böylece ayaklandı ve yürüyüş yapmaya karar verdi. Platform için malzeme getiremezdi bugün, geç olmuştu, bu nedenle en iyisi adayı keşfe çıkmaktı.

Sendeleyerek arazisinin arkasındaki huş ağaçlarına doğru yürüdü ve en sonunda bir patika buldu. Şimdi yürümek çok daha kolaydı, zira avcı patikasıydı bu, zemini daha düzdü. Buradan göl görünmüyordu, her taraf huş ve ladin ağaçlarıyla doluydu; birden karşısına boş bir kulübe çıktı. Tıpkı onun canlandırdığı gibi, kütükten bir kulübeydi bu; kütükleri kendisininkinden çok daha büyük, neredeyse otuz santim kalınlığındaydı. Kim yaptıysa, bu kütükleri nereden bulduğunu merak etti. İncelemek için yakına geldi, kütüklerin nasıl böylesine iyi birleştirildiğini anlamaya çalıştı. Aradaki boşluklarda bir şeyler vardı, ama ne olduklarını anlayamadı. Yosun ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı boşluklar. Küçük pencereden içeri göz attı ve beyaz bir lavabo ile kararmış bir odun sobası gördü. Arka tarafa yürüdü; kulübe büyüktü, başka iki odası daha vardı, diğer pencerelerden de içeri bakıp zemini görmeye çalıştı. Sanki latalardan yapılmıştı. Sonra kenarlarda eğilip durdu ve duvarların zeminle ilişkisini çözmeye çalıştı, ancak duvarlarda bir boşluk yoktu, hiçbir şey göremedi.

"Pekâlâ," dedi ve birkaç adım geri gidip durdu. İyi bir referans olacaktı bu. Ama kulübenin neden buraya yapıldığına bir anlam veremedi. Göl manzarası yoktu, ağaçların arasında, bir sınır karakoluydu sanki. Boş olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Daha iyisini yapabilirdi Gary.

Irene bütün gün yatakta yatarak tavandaki ahşap kaplamalara bakarak tek başına bekledi. Kocası o adaya gitmişti, çocukları çalışıyordu; Vicodin midesini, içini kaldırıyor, terletip zayıf düşürüyordu. Odaya fazla güneş vuruyordu, ama kalkıp perdeleri kapatacak enerjisi yoktu. Burada ona neler olduğu, kimsenin umurunda değildi. Oysa ölebilirdi de.

"Kendine acımak," diye söylendi yüksek sesle. Hoş bir şey değildi. Ve bu hisle, annesini kaybettikten, babasını kaybettikten sonra geçirdiği yıllar çok yakındaymış gibi geldi. Bir uzak akrabadan diğerine taşınmış, istenmeyen kişi olarak, çoğunlukla da bir başına, önce Kanada'da sonra da California'da dolanıp durmuştu.

Acı tekrar kırılma noktasına gelince bir Vicodin daha yuttu, başta bir etki hissetmese de on beş yirmi dakika sonra, bulantı ve kendini bilmezliğe doğru, soğuk ve iğneli bir yoldan kaydığını hissetti ve rahatladı. Başı, ya da başına ait hisleri çekip gitti sanki ve bedeninin geri kalanı içinde kalakaldı. Ağırlaşmış, şilteye iyice gömülmüştü.

Gözlerini kapadığında, sanki dibe dalıyor, suyun yüzeyinden uzaklaşıyordu. Kalbi atan bir okyanus, yavaş dalgalar halinde gelen bir basınç, sıkışan ama kıyısı olma-

yan bir su. Yüzeyle bir temas yok. Fırtınasıyla, şimşekleri ve güneşiyle havanın dünyası, bir mit dünyasından ibaretti. Tek gerçeklik suyun yoğunluğu, serinliği, baskısı ve ağırlığıydı.

Irene saatler sonra uyandı. Acı, o sivri, keskin acı, kafasını yararak geri döndü.

"Gary," diye bağırdı ve bu kez bir karşılık geldi. Mutfakta bir koşuşturma oldu ve Gary kapıyı açtı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Vicodin'e ihtiyacım var. Gerçekten korkuyorum. Başka türlü bir acı bu."

"Bence elinden geliyorsa bir süre bekle. Rhoda'ya göre, o ilaçtan günde dört taneden fazla almamalısın. Hem doktor da onlara ihtiyacın olmadığını düşünüyor."

"Gary, acı dayanılır gibi değil,."

"Bir kap sıcak yemeğe ne dersin? Bakarsın sıcak yemek ve su iyi gelir. Sana ne pişireyim?"

Irene nefes alamıyordu. Kendi tarafına döndü ve bu, sadece acısını artırıp solunumunu berbat etmeye yaradı. "Deneyebilirim," dedi. "Yeter ki bitsin şu acı."

"Buzluktaki geyik etini açmaya çalışıyordum. Yanına da patates püresi yaparım. Daha fazla yemelisin."

"Tamam," dedi Irene, gözlerini tekrar kapadı ve Gary'nin kapıyı kapadığını duydu. Acıyı nefes vererek defetmeye, her bir soluk verişinde çıkarmaya çabaladı. Havasız kalıyor diye panik yapmamaya çabaladı. Ancak kulakları çınlıyor, sık sık saplanan acının şiddetiyle yüksek perdeden vınlıyordu ve görmezden gelinecek gibi değildi bu. Başka bir şey düşünemiyordu. Bir Vicodin daha aldı. Gary'nin ya da bir başkasının ne düşündüğü umurunda değildi.

Rahatlamak için öncekinden daha uzun süre bekledi, on beş dakika sıradışı bir zaman aralığıydı, ardından daha kısa bir süre için acısı hafifledi ve Gary tekrar kapıyı açtı.

"Yemek hazır. Ne durumdasın?"

"Bir ilaç daha aldım."

"Irene."

"Sen bilmiyorsun. Bu nasıl bir acıdır hiçbir fikrin yok. Eğer birileri bana anlatsaydı onlara inanmazdım."

"Pekâlâ, akşam yemeği hazır."

Irene sersemlemiş bir halde, yatağın kenarında yavaş yavaş doğruldu. "Terliklerimle sabahlığım. Giymeme yardım eder misin?"

"Yardıma gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Evet, var."

"Peki o zaman." Gary ona yardım etti ve kısa süre içinde, ateşin başında, yemek masasında oturuyorlardı. Şnitzel vardı, geçen sonbahar avlanmış bir geyiğin etinden. Dağın yamacının yükseklerinde, Irene'in oku geyiğin iki ciğerini de delmişti. Irene yemeğinin üstüne eğildi, etinden küçük bir dilim kesti ve afiyetle yedi. Açlıktan ölüyordu. Ne ki, her an kusacak gibiydi aynı zamanda. Yemek, o çizgide tuhaf bir yürüyüş olacaktı.

"Teşekkürler Gary," dedi.

"Üzgünüm," dedi Gary. "Benim yüzümden fırtınada göle açıldık, gerçekten üzgünüm. İyileşmen için elimden geleni yapacağım. Ama şu ağrıkesiciler beni kaygılandırıyor. Zamanla onlara bağımlı olabilirsin. Belki de şimdiden olmuşsundur."

"Ben ona kaygılanmıyorum. Benim asıl kaygım şu ki, ağrıkesiciler yeterli olmayabilir. Şu an bile, acıyı tamamen dindirmiyorlar. Ya daha da kötüleşirse? O zaman ne yapacağım?"

"Bence panikliyorsun."

"Kahretsin, öyle."

* * *

Jim ve Monique, Sevard'ın en iyi otellerinden birinin süit odasına kayıt yaptırdılar. Komodinlerde sahte fildişi oymalar, sulu boya kötü balıkçı tekneleri resimleri vardı. Yanı sıra, Jim'in gözlerini gezdirdiği davetkâr koca bir yatak. Ayrıca iki kişi alacak kadar büyük jakuzili bir küvet.

"Hadi yemek yiyelim," dedi Monique. "Sonra da tekne turu yaparız."

"Tamam," dedi Jim, sesindeki üzgünlüğü ve özlemi bastırmaya çalışarak. Odadan çıkmış, rıhtım boyunca yürüyorlardı.

Başka turistler de vardı, kaldırımlar tıklım tıklım. Bir Alaska feribotu yanaştı. Böylece Jim tur şirketlerinden birinin sırasında beklerken, Monique de dükkânları gezdi. Güzel bir gündü, Monique ince uzun haliyle öyle muhteşemdi ki, her geçen başını çeviriyordu; Jim mutlu olması gerektiğini düşündü. Oysa kendini kullanılmış, öfkeli ve suçlu hissediyordu. "Hadi artık, aş bunları," diye söylendi kendi kendine. "Artık dönüşü yok bunun." Karşılığını kesinlikle kaçırmak istemiyordu.

Rhoda'yı hiçbir zaman bunun gibi bir tatile çıkarmamıştı, bir-iki gün için bile. Birlikte hiçbir yere gitmemişlerdi.

Jim sıranın önlerine doğru ilerledi ve nihayet Resurrection Körfezi ve Kenai Fiyortları Milli Parkı'na üç saatlik bir gezi için iki bilet aldı. "Üç saatlik bir tur," diye sessizce şakıdı *Gilligan's Island*'ın müziğiyle, ancak gişedeki kadın bunu milyonlarca kez duymuş olduğundan, herhangi bir tepki vermedi.

Jim Monique'i, siyah kadifeden, ayı ve dazlak kartal posterlerine hayranlıkla bakarken buldu. "Bunlar olağanüstü," dedi. "Herhalde bir sanat yapıtı için oldukça ucuzdurlar. Bir tane almalıyım."

"Peki," dedi Jim ve somon yakalayan kahverengi bir

ayıyı gösteren yüz yirmi santimlik bir kadife poster aldı.

"Şu kolunun altındaki bir kültür hazinesi," dedi Monique. "Daha aşağısı değil." Jim'in koluna girdi ve Alaska'ya, turistlere gülerek, birlikte öğle yemeğine gittiler.

Koluna dokunması bile Jim'in sertleşmesi için yeterliydi. Onu, daha önce hiç kimseyi istemediği kadar çok istediğini hissetti. Ortaokul ve lise yıllarında bile bu kadar kötü çarpılmamıştı, üstelik kırk bir yaşındaydı. Bu yaşta böyle şeyler hissedebileceğini tahmin etmemişti. Yapıp yapabileceği iki-üç günde bir Rhoda'yla sevişmekti. Tekrar Monique'in yaşını merak etti. Yirmi yaşlarında olduğunu tahmin ediyor, ama emin olamıyordu. Otuz yaşındaki Rhoda'dan epey genç görünüyordu.

Rıhtımda boş bir masa buldular ve istiridye, halibut ve şampanya ısmarladılar. Jim midesine dokunduğu için istiridye pek yemezdi. Midesi kötü olduğundan hiçbir şey yememeye çalıştı. Ama Monique ona bir tane tattırdı ve Jim tadını hiç de fena bulmadı. Daha çok tereyağından tattı, acı biber sosu dudaklarını yaktı. Fazla çiğnemedi, daha çok yuttu.

"Hadi Alaska hikâyeleri anlat da neşem yerine gelsin," dedi Monique. "Mesela bir ayıdan kıl payı kurtulmanı anlatarak başlayabilirsin."

"Peki ya sen?" diye sordu Jim. "Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben sıkıcıyım," dedi Monique. "D.C., kayda değer ebeveynler, iyi okullar... hayaller ya da belirli bir hedef yok."

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Jim.

"Yeterince," dedi Monique, "ve beni yatağa götürmek istiyorsan o soruyu sormaktan vazgeçmek zorundasın."

"Üzgünüm," dedi Jim.

"Şimdi bana ayıyı anlat bakalım."

"Nehirdeydi. On yaşında, hatta daha küçükken ilk kral somonumu yakaladığım nehirde. O balığın benden daha uzun olduğunu hatırladım şimdi. Ben bir yirmi boyundaydım, balıksa bir yirmi beş. Balığı nehrin aşağısına çekip kıyı boyunca sığ sularda kalmaya çalışarak, onunla bir saat boyunca cebelleştim. Tulum çizmesi giydiğimden batmaktan korkuyordum, ama babam beni tutuyordu."

"Ah," dedi Monique, "bahse girerim tatlı bir oğlancıktın."

"Sarı saçlar, mavi gözlerle sevimli mi sevimli," dedi Jim.

Monique gülümsedi.

"İşte yıllar sonra aynı nehirdeydi," dedi Jim. "Yirmili yaşların başındaydım; nostaljiye kapılıp aynı noktada balık tutmaya gittim, ama tek başınaydım ki, olmayacak işti bu, ayıların bir parça azmış oldukları mevsim sonuydu ve bir somon yakaladım mı, bağırsaklarını çıkarıp temizliyor ve sırt çantama asıp balık tutmaya devam ediyordum."

"Yapma," dedi Monique.

"Evet ya, o bir metrelik, buram buram kokan, bağırsakları temizlenmiş parıldayan somon sırt çantama asılı, ben oltayı sallarken arkamda salınıp duruyordu. Anlayacağın ayılar için bir tuzak olmuştum sanki."

Monique başını sallıyordu.

"Derken arkamda bir ses duydum, sanki adamakıllı su sıçradı ve bir döndüm ki karşımda koca bir kahverengi ayı. Bir boz ayıydı. İnsan yiyen cinsten. Sulara yararak bana doğru ilerliyordu ya, bir anda durdu. Farkına vardım ki sırt çantama asılı somonu ayı görmüyor, sanki yemeği ondan uzak tutuyormuşum gibi."

"Ne yaptın peki?"

"Sonrasını başka zaman anlatırım," dedi Jim.

Monique koluna yumruk attı. Masanın öbür tarafın-

dan ona doğru iyice uzandı. "Zampara," dedi sessizce, kimsenin duymayacağı şekilde.

"Alaska'da hikâyeler için emek vermen gerek," dedi Jim, sırıtarak.

"Göreceğiz."

"Tekne gezintisi için daha bir saatimiz var," dedi Jim saatine bakarak.

"O zaman alışveriş yapalım. Bir çift topuklu almak isterim, hatta bir de kravat." Bunu söylerken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı Monique'in ve Jim bayılır gibi oldu.

Jim hesabı ödedi ve çıktılar, kordon boyunca yürüyüp bir dükkân aradılar ve Monique en sonunda bir çift siyah dans ayakkabısı bulup sevindi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Jim. "Kotunun altında epey seksi durdu. Beklenmedik şekilde."

"Onları kotumun altına giymeyeceğim."

Sonra sıra kravat aramaya geldi. Geziye yirmi dakikaları kalmıştı, ama üstünde somon, halibut, kral yengeci, balıkçı tekneleri desenlerinin yanı sıra, bir-iki de geleneksel kravatları olan bir dükkân buldular. Monique koyu mavi sade bir kravat beğendi.

"Tekneye yetişmek için koşmamız gerek," dedi Jim.

"Daha geç vakitte gezileri var mı bugün?" diye sordu Monique.

Böylece saat dört için yeniden rezervasyon yapıp iki saat kazandılar. Odaya geri yürürlerken Monique Jim'in elini tuttu. Hiçbir şey konuşmadılar. Jim bir şey söylemeye, bu durumu bozmaya korkuyordu.

"Önce çabucak duş alalım," dedi Monique, Jim de denileni yaptı. Üstünde havluyla karşısında belirdiğinde, "Can simidin var senin," dedi Monique.

"Can simidi?"

"Yani başlangıcı," dedi gülümseyerek. "Alınma sakın."

"İyi de can simidi ne demek?"

"Şu kenarlardaki yağ keseleri, kemerinin üstünden sarkanları kastediyorum. Çok garip sarkmışlar."

"Hım," dedi Jim.

"Mesele değil," dedi Monique. "Can simitli biriyle birlikte olmadım, ama uyum sağlayacağım."

Sonra Monique duşa girdi ve Jim yatağa uzanıp kendini yaşlı ve tiksinç hissetti. Can simidi. "Eğer kendine azıcık saygın varsa", diye söylendi yüksek sesle, "şimdi çıkıp giderdin." Havlusunu çözdü; gevşemiş küçük penisi, bir başka alay konusu olarak öylece yatıyordu. Monique gelip onunla dalga geçecek, ona gülecekti şimdi. Olduğu olacağı buydu.

Jim inleyerek yorganın altına girmeye karar verdi. Saklanacaktı. Havluyu sandalyenin üzerine fırlattı ve iki yastığı birden kullanarak yatağa yerleşti.

Monique suyu kapadı ve uzun bir sessizlik oldu. Jim Rhoda'yı düşünüyor, suçlu hissediyordu, çünkü buradaydı işte, onu aldatmak üzereydi. Artık kaçınılmaz bir hal almıştı. Şu âna kadar olan biten her şey geçiştirilebilirdi belki, ama bu noktadan sonra, geri dönüşü yoktu.

En sonunda ortaya çıktı Monique; kravatı ve topukluları dışında çırılçıplak, ona doğru ilerliyordu.

Çok uzun boyluydu, özellikle de topuklularla; kaburgalarının yumuşak çizgileri, köprücükkemiği, göbeği ve kalçalarıyla hatları, ancak gençlerin sahip olabileceği gibi incecikti. Saçı hâlâ ıslaktı, yüzü köşeliydi.

"Senin için tıraş ettim," dedi.

Her bir yanı pürüzsüzdü. Yatağın kenarına geldi, yavaşça arkasını döndü, tepetaklak eğildi ve kravatı, körpe memeleri aşağı sarkar vaziyette, bacakları arasından ona baktı.

"Sataşmaca bitti," dedi. "Artık istediğini alabilirsin."

Mark, Carl'ı tekneye davet etti. Acıdığı için yaptı bunu, çünkü Carl yanında Monique olmadan etrafta dolanıp duruyordu. Monique başka bir yere savuşmuştu.

Carl böylece, elindeki plastik torbada bagel ve sebze burger köfteleri, üstünde yağmurluğu, Pasifik Somon Dalyanı İskelesi'nin sonundaki donuk sarı ışığın altında titreyerek bekliyordu. Kenai Nehri'nin kanalında çiftler halinde demirlemiş teknelere baktı. Tekneler ve su onun altmış santim kadar aşağısında kalıyor, nehir balçık kıyılarıyla sınırlanıyordu. Mark'ın teknesini bulması ve tırmanıp çıkması gerekiyordu. Mark ve teknenin sahibi önceki akşam gelmiş ve teknede gecelemişti. Ancak Mark, Carl'ın tekneye nasıl bineceği, hatta tekneyi nasıl bulacağı kısmını atlamıştı. Teknenin ismi Slippery Jay'di, ama Carl nerede demirlenmiş olduğunu bilmiyordu.

Bu şekilde, kanaldaki bazı teknelerin kamara ışıkları yanıp, birçoğunun dizel motorları çalıştırılıp boşta devam edene kadar, rıhtımdaki lambanın altında yirmi dakika daha bekledi. Alüminyumdan bir sandal -somonları taşımak için biraz zayıf görünüyordu, çünkü üç büyücek teneke taşıyordu-, nehrin ağzında geldi. İki yüz beygirlik koca bir dıştan takma motoruyla yaklaşık bir buçuk metre boyunda, suları yararak ilerliyor, ardında bıraktığı par-

layan beyaz dalga izi, demirlemiş teknelerin yanlarına vurup onları sallıyordu. Gökyüzü, bulut serpintilerinin altından ufukta ağarıyor ve Carl, ne yapması gerektiğini bilmez bir halde, öylece duruyordu. Onu geride bırakacaklardı. Gününü burada, iskelede, çiseleyen yağmurun altında geçirecek, öğleye doğru sebze burgerlerini yiyip, sonra kamp alanına yürüyecek ya da otostop yapacaktı.

Çok geçmeden, annesi, babası Hindistan'dan gelmiş gibi görünen genç bir Hint asıllı Amerikalı kadını, üstünde tulum çizmesi ve koyu yeşil yağmurluğuyla önünden geçip, iskelenin diğer tarafındaki dar merdivenden aşağıda sallanmakta olan sandallardan birine indi.

"Affedersiniz," dedi Carl, kadın otuz santim kadar aşağı inmişken.

Cevap yoktu, bunun üzerine, bu sefer boğazını temizleyip daha yüksek sesle yineledi Carl.

"Efendim," dedi kadın yukarı doğru bakarak.

"Bir yolunu bulup Slippery Jay'e gitmem gerekiyor da. Nerede olduğunu ya da oraya nasıl gideceğimi biliyor musunuz?"

"O bizim teknelerimizden biri," dedi kadın. "Seni götürebilirim."

Bunu söylerken gülümsedi kadın, bir anlığına gülümsedi, ama Carl cesaretlenmiş, Monique'in o kadar nadide bir hazine olmadığını düşünüyordu. Üstelik bir parça düşüncesizdi doğrusu.

Carl sandala binerken, bu sebeple sırıtıyordu. Böylece son adımını küpeştenin üstüne atarak komik bir kargaşaya neden oldu. "Teşekkürler," dedi içten bir şekilde, kadının karşısında dimdik ayakta durarak.

"Sıkı dur," dedi kadın. Motoru çalıştırdı, kökledi ve nehre doğru kopup gittiler. Carl tam zamanında oturmuştu, az kalsın düşüp teknenin altında kalacaktı, ama kadın ayakta duruyordu.

"Vay be," dedi Carl, ama motorun gürültüsünden bunu kendi bile zor duyabiliyordu. Kadın gözlerini ileri dikmiş, suyun üzerinden ayırmıyordu. Nehrin ağzına doğru keskin bir dönüş yaptı, birçok teknenin arasında zikzak ilerledi ve bir anda motoru boşa alıp Slippery Jay'in dibinde durdu.

Carl daha yüksek olan teknenin küpeştelerini bacaklarının arasına alarak, beceriksiz bir şekilde tekneye tırmanıp kendini öbür tarafa attı. Neyse ki düşmeden ya da öğle yemeğini düşürmeden yapabildi bunu.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil," dedi kadın ve motoru kökleyip gözden kayboldu.

Ne arıyordu burada? Teknenin kıç kısmında kalakalmış, dalgın dalgın ufka bakıyordu. Soru bu tekneden, gündoğumundan ya da Monique'ten hatta Alaska'dan daha geniş bir alanı kaplıyordu sanki. Hayatına dair katlanılmaz ve belli belirsiz bir aciliyeti olan bir şeyle ilgiliydi, ama böyle hissetmesinin nedeni büyük bir ihtimalle uykusuzluktu.

Carl ufka doğru koca koca esnedi ve arkasını dönüp kamara kısmına sokuldu. Öğle yemeğini üst güverte, dümen alanı ya da her neyse adı, oradaki sıraların üstüne koydu. Köprü müydü acaba? Ama böylesi küçük bir teknede köprü olur muydu? Bir-iki basamak aşağıda, küçük bir masa, küçük gözler şeklinde raflardan ve demir başlıklı eski bir metal ocaktan oluşan mutfak alanı vardı. Bunun hemen ön tarafındaki başka bir küçük kapı, uyuma bölgesine açılıyordu. Carl oradan gelen soluk seslerini duyabiliyordu.

Carl böylece öğle yemeğini koyduğu yere, tekne mutfağındaki masanın başına oturdu ve çizmeli ayakları sallanır vaziyette, çizik çizik pleksi glas camlardan açık maviye, sonra da sarımsı beyaza dönen gökyüzüne baka-

rak saat alarmının çalmasını bekledi.

Mark boğuk bir sesle selam verdi, Carl ona da, ona el sallayan, kendine kahve koyup eline bir *donut* alan teknenin sahibi Dora'ya da selam verdi. *Donut*'lar bir an için Carl'ın iştahını kabarttı ve bütün günü onlardan bir tanesini kapamadan geçirip geçirmeyeceğini düşündü. Başkasının yemekleri kendininkilerden daha çekici gelirdi gözüne.

Kısa süre içinde açılmış, kanal boyunca balçık düzlüklere ve kıyılardaki kayalıkların üzerine dalgalar salarak ilerliyorlardı. Bu yol boyunca haya serindi ve açıktaki alçak bulutların kenarları kavuniçine bürünmüştü.

Carl kamaranın üstüne, üst güverteye tırmandı. Dümen ve kontrol panelleri de burada konumlanıyordu. Dora oturma sırasını Carl'la paylaştı ve sohbet etmeye isteksiz olduğunu belli eden kendi içine kapalı ve meşgul bir tavırla tekneyi idare etti. Arada bir zemindeki delikten Mark'a sesleniyor, derinliği soruyordu.

Kanalı arkalarında bırakıp koya girer girmez güneybatıya doğru açık okyanusa ilerleyip birçok alüminyum tekne, arka tarafında makaraya sarılmış koca koca ağları olan tekneler yanlarından geçip gitti. Kuvvetli motorları, Slippery Jay'in gürültüsünü böğürtülerle bastırıyorlardı. Bu teknelerden biri yanlarına yanaştı, kaptanı el salladı, Dora yanıt verdi ve tekne bastırıp gitti.

"Benzinli," dedi Dora. "Yirmi knot[1] hız yapabiliyorlar. Ama algılayıcılarından biri bozuldu mu, patlayıverirler."

"Algılayıcı mı?" diye sordu Carl.

"Motor haznelerindeki gaz buharlarını depolayan sensörler. Daha başlamadan kirli havayı temiz havayla temizleyerek dışarı atabiliyorlar, ama yine de en ufak bir

1. Hız ölçüsü, bir deniz mili demektir. (Ç.N.)

buhar sıkıştığında teknenin tümü bir el bombasına dönüşüyor.

"Bizimkisi dizel değil mi?" Carl sadece sohbeti sürdürmeye, daha fazla bilgi edinmeye çabalıyordu, ama sorusunun, cevabı açık, aptalca olduğunu fark etti.

"Evet ya. Bizimki ondan işte."

Carl başını salladı. Ağ atan koca bir tekne filosu çevrelerini sardı, yaklaşık elli kadar; Carl'ın gördüğü kadarıyla aynı yöne doğru ilerliyor gibiydiler, ancak bir kısmı koyun kuzey tarafına doğru gidiyordu.

"Orada kaç tekne vardır?" diye sordu Carl.

"Cook Koyu'nda mı? Yaklaşık altı yüz kadar, birçoğu da bugün açılmış. Daha önce hiç dümen kullandın mı?"

"Dıştan takma küçük motorlar, kanolar falan kullandım."

"O zaman şu dümene geç bakalım," dedi Dora, ayaklanıp. "Pusulayı gördün mü, şu çizgi ile şu çizgi arasında gideceksin," dedi parmağıyla işaretleyip. Dümen biraz yavaştır, ama telafi edeyim derken sakın abartma. Ben biraz aşağıya iniyorum."

"Tamamdır," dedi Carl. "Teşekkürler."

Böylece Dora aşağıya indi ve Carl pusulayı, ufku izledi. Hiçbir zaman düz gitmedi. Bir yöne fazla sürükleniyor, dümeni çevirip aksi yönde gidiyor, ama tekrar düzelteyim derken ileri gidiyordu. Sürekli dönüyordu. Dalgalar ağır ağır, küçük küçük yuvarlanıyordu, denizin yüzeyi pürüzsüzdü, tek rüzgârı kendileri yaratıyorlardı zaten ve Carl, iyi bir görüş mesafesi ile yüksekte duruyor, pruva ise aşağısında kalıyordu, bu nedenle tekneyi idare etmek kolay olmalıydı, ama aşağıda, bir tür sualtı akıntısı vardı. Koyun her bir noktasında, bir nehirdeki gibi akıntı vardı. Öte yandan kütüklere de dikkat etmeye uğraşıyordu Carl, onlardan birinin üzerinden geçmemesi gerekiyordu herhalde.

"Hey, orada işler nasıl bakalım?" diye seslendi en sonunda Mark, zemindeki delikten.

"Yolunda," dedi Carl.

"İyi. Çok sıkı tutma, bırak biraz oynasın." Carl uzun bir süre için, tekrar bir başına kaldı. Hâlâ doğru yönde gittiğinden emin olamadı ve o ikisinin uyuyup uyumadığını merak etti. Yapacak başka bir şey yoktu sanki. Kart oynuyor da olabilirlerdi.

Yaklaşık iki saat sonra Mark askılı bir yağmurluk pantolon giyinmiş halde tekrar ortaya çıktı. Onun yağmurluğu da kadınınki gibi, koyu yeşildi ve aynı koyu plastik çizmelerden giyiyordu.

Mark az ötelerinde sağ tarafı işaret etti. "Kusucular[1]," dedi.

"Ne?" diye sordu Carl.

"Kusucular. Amatör balıkçılar. Şu sürüklenen yolcu gemisi, büyük bir ihtimalle durduklarını sanıyorlardı. Halibut peşindeler."

"İyi uymuş. Onları herkes böyle mi çağırır? Burada yaşasam ve amatör balıkçılık yapsam, ben de 'kusucu' oluyor muyum?"

Mark sırıttı. "Yemek yapar mısın?"

"Tabii."

"O zaman kahvaltı hazırlamaya ne dersin?"

En sonunda balık tutma havzasına ulaştıklarında Carl aşağıda mutfakta yumurta kırıyordu. Bir nedenle durdular, motor tekrar çalıştı ve tekrar durdu, sonra ileri geri hareket ettiler ve Carl, teknenin kıç tarafında ağı salan Mark'ı bir an için gördü. Tekne alçak dalgaların yol açabileceğinden çok daha fazla, sağa sola muazzam bir

1. *Puker*: Kusucu. Alaska halkının amatör balıkçılar ya da turistlere taktığı alaylı lakap. Tur sırasında deniz tutması nedeniyle sık sık kusulmasından olacak. (Ç.N.)

şekilde sallanıyordu, bu nedenle Carl için anlık görüntülerden ötesi mümkün değildi.

Mark on iki yumurtanın da çırpılmasını istemişti, ama ellerindeki tek kâse küçüktü. Carl ocağın üstüne düşmemek için kendini tezgâhlardan birine bağlamış bir halde, yumurtalarla dolu kâseyi havada dengede tutmaya çalışıyor, elinden geldiğince de diğer eliyle yumurtaları çırpıyordu.

Sonra önce jambonu kızartması gerektiğini fark etmişti, böylece bir eliyle kâseyi tutup sallarken, mini buzdolabından jambonu almak için eğildi.

Carl paketi dişleriyle yırtarak açtı ve içindekileri tezgâha boşalttı; o bir tava aranırken jambonlar tezgâhta ileri geri kayıyordu. Tekne birden bire çok daha şiddetli bir şekilde sallandı ve Carl başını dolaba çarptı. Çırpılmış yumurtanın bir kısmı, sarılarıyla vıcık vıcık kot pantolonuna döküldü ve yavaş yavaş aşağı kayarak kumaşa sızdı.

"Aferin sana," dedi Carl, dizel motorun gürültüsü içinde. Serbest eliyle başının arkasını tuttu ve geri kalan yumurtalara baktı; kâsedeki seviyeleri düşmüştü, yine de sallamaya devam etti.

Carl en nihayet tavayı ocağa koyup, içinde bir-iki dilim jambonla altını yaktığında, Mark kamaraya başını uzatıp bağırarak, "Fırla buraya. Balık atman gerek," dedi ve gitti.

Carl bir an için yerinde sallandı ve ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra yumurtalarla çiğ jambonu tavaya boşalttı, ocağın altını kapadı ve güverteye fırladı.

"Tanrım," dedi. Her yerde, güvertenin her noktasında somon vardı, birkaç tanesi de makaradaki ağda takılı kalmıştı.

"Buraya geç," diye bağırdı Mark. Kıç ile makara arasında, somon toplamaktaydı. Pek kolay bir işe benzemiyordu bu. Ağ teknenin kenarından yükseldikçe, Mark

somonların çevresindeki ağları, sadece solungaçlarıyla asılı kalana kadar açıyor, sonra onları birden bire çekerek güverteye düşmelerini sağlıyordu. Ayaklarının çevresi balıkların salgıladığı köpüklerin, kan ve deniz suyunun içinde zıplayıp kayan nefes nefese, gümüşî somonlarla doluydu.

"Bunları yandaki kutulara at!" diye bağırdı Mark. Teknenin motorunun ve hidrolik makaranın sesi, birleşerek çok gürültü yapıyordu.

Böylece Carl da balıkları kavrayıp attı. Ama onları yere düşürüyor ya da yeteri kadar yükseğe atamıyor, somonlar kutuların kenarına vurup geri kayıyordu; sonra o da kaydı ve balıkların üstüne kapaklandı.

Mark onu yakasından çekip ayağa kaldırdı. "Solungaçlarından yakala onları!" diye bağırdı ona. "Şimdi çekil yolumdan!"

Carl bir-iki adım attı ve somonları solungaçlarından tutup çekti; solungaçlar sıkı sıkı kapalı olmadığı müddetçe daha kolay bir yöntemdi bu. Ama birçoğu hızla soluyor, deniz yosunu gibi tırtıklı koyu kırmızı solungaçları ortaya çıkıyordu. Sırtları daha koyu, okyanusun kendisi gibi yeşil mavi, yanları göbeklerine doğru beyazlaşıyordu. Koca gözleriyse sersemlemiş bir halde döneniyordu. Carl tüm gücüyle fırlattı elindeki balığı. Gövdelerindeki keskin bir şey, parmaklarını kesiyordu.

Irene ve Gary işlenmiş kontrplak levhaları tekneye yüklediler. Irene fırtınadan sonra, doktorun muayenehanesine gitmek dışında ilk kez dışarı çıkmıştı. Hava kapalıydı, hafif rüzgârlı ve soğuktu.

"Sen fırtına taşıyıcısısın," dedi Gary. "Geçtiğimiz haftanın en karanlık günü bugün. Oysa sakin ve güneşli bir hava vardı."

"Fırtınaları çağıran ben olsam çok daha beter olurlardı," dedi Irene. "Soldotna'nın tümü haritadan silinirdi."

"Hadi bakalım!" dedi Gary, alet ve çivi dolu kovayı kavradı. "Gücünü çekiç vurmaya sakla. Bütün bu levhaları bugün indirmemiz gerek." Irene'in gördüğü kadarıyla Gary'nin keyfi yerindeydi. Ne de olsa kazanmıştı. Şu aptalca projesine yardım etmek için Irene onunla geliyordu.

Pruva rampasını kaldırdılar, mandallarını kapadılar ve açıldılar. Irene kabanı ve şapkası içinde, başını yakasına gömerek dertop olup rüzgâra arkasını döndü. Rüzgâr ve soğuk baş ağrısını çok daha şiddetlendiriyordu. Ucu tahriş olmuş ve acıyan burnunu sümkürdü. Antibiyotik ve burun ilaçları hiçbir işe yaramıyor gibiydi. Ama doktora ve diğerlerine bakılırsa bir şeyi yoktu. Hiçbir sorun

yoktu. Sadece azıcık soğuk almıştı. Gary başka yere bakarken gizlice iki Tramadol yuttu.

Tekne hafif olduğundan iyice yaklaşıp neredeyse karaya çıktılar ve büyük kontrplak levhalarını kavrayıp fidanların arasından birer birer taşıdılar. Dümdüz giderlerse rüzgâr levhalara vuruyor, Irene sendeliyordu. Elleri boşta olmadığından sivrisinekler boynuna ve yüzüne konup ısırıyorlardı. Elinden bir şey gelmediği için sinirlenmesi beklenirdi, ama bunun ne anlamı vardı ki? Gary'den bir nutuk daha dinlemesiyle kalacaktı. Zorlu başlangıç üzerine bir nutuk ya da yardıma ihtiyacım var, hatta daha da kötüsü, kulübenin ikisi için olduğu hakkındaki o büyük yalan üzerine bir nutuk. Bir süre sonra, kulübenin tamamen kendisinin, yani Irene'in fikri haline gelmesi bile beklenirdi.

Gary zeminin çerçevesini çaktı. İnce kolonlar çakılarak toprağa gömüldü, kirişler çatıldı, her şey birbirine tutturuldu. Aynı hizada ve terazide oldukları söylenemezdi, ama en azından Irene'in beklediğinden daha sağlam görünüyordu.

"Gayet iyi görünüyor," dedi. "İyi çalışmışsın."

"Sağ ol. Toprak zeminin kurtarmayacağını fark ettim. Köşeleri gönyede tutmaya da dikkat ettim, böylece umarım kontrplağın oturmasında sorun olmayacak."

"Duvarlar nasıl birleşecek?"

"Birleşeceklerini sanmıyorum. Köşelerde birbirlerine bağlanacaklar, o kadar, biz de gizli geçme yapmaya çalışacağız."

"Anlaşıldı," dedi Irene.

Böylece kontrplak levhaları platformun üstüne yığdılar; kenarlarını dikkatli bir şekilde hizaya getirdiler ve birleşim noktalarına çivilediler. Irene Tramadolları yeni yutmuş olduğu halde, her çekiç darbesini kafasında hissediyordu. Nefes alamıyordu, acıdan gözlerinden yaş ge-

liyordu, ama onları silip sesini çıkarmadı.

Rüzgâr bekleneceği gibi, ona selam verip varlığını onaylarcasına şiddetlendi. Güneş daha kalın bir bulut örtüsünün arkasında kayboldu. Ama yağmur yoktu.

Sadece altı levha kontrplak vardı, platformsa üç buçuk metreye beş metreydi, bu nedenle çivi çakmak zaman almadı. Geri çekilip yaptıklarına baktılar.

"Gerçekten çok küçük," dedi Irene.

"Öyle," dedi Gary. "Herhangi bir fazlalık yok. Bir kulübe işte. İhtiyaç duyduğumuz büyüklükte."

"Bana kalırsa daha fazlasına ihtiyacımız var. Burada yaşamamı istiyorsan, gerçekten burada yaşamamı istiyorsan yatağa, bir mutfağa, bir banyoya ve hatta bir-iki adım atmak için alana ihtiyacımız var."

"Üç buçuğa beş yeterince büyük sayılır," dedi Gary. "Bana kalırsa yeterli."

"Peki banyo nereye gelecek?

"Dış tuvalet yapacağız."

"Dış tuvalet mi?"

Orada bir süre konuşmadan durdular.

"Peki ya şömine?" diye sordu Irene en sonunda. "Bir şömine olacak mı?"

"O kolay iş değil," dedi Gary. "Belki bir tane mobilya şöminelerden alırız. Sonra ekleyebiliriz."

Irene dehşet içinde, bir an için burada gerçekten yaşayacaklarını görebiliyordu. Kulübenin inşaatı sorunsuz olmayacaktı. İhtiyaçlarını karşılamayacaktı. Ama yine de orada yaşayacaklardı. Bunu kati bir açıklıkla görebiliyordu. Ve Gary'ye burada tek başına yaşamasını söylemek istediği halde, bunu yapamayacağını biliyordu, çünkü bu, Gary'ye ihtiyacı olan mazereti vermek olacaktı. Onu sonsuza dek terk edecekti ve bir kez daha bunu yaşamak Irene'e iyi gelmeyecekti. Bir kez daha Irene'in başına gelmeyecekti bu.

"Ya su meselesini ne yapacağız?" diye sordu Irene.

"Gölden su çekmek için pompa kuracağım."

"Elektriğimiz olacak mı?"

"El pompası olacak," dedi Gary. "Bir tane bulup almalıyım."

"Işıkları kast ediyorum."

"Fener kullanırız."

"Ya ocak?"

"Mutfak tüpü. İkili ya da üçlü, o küçük ocaklardan alacağım."

"Çatı?"

"Çatı konusunda henüz karara varmadım. Tanrı aşkına Irene. Daha yeni başladık. Zemin halloldu, değil mi? Geri kalanı da onu takiben hallolacak." Bir an için kolunu Irene'in beline doladı, onu yakına çekti ve teskin edercesine bir-iki kez sarstı.

"Pekâlâ," dedi Irene. "Sanırım geri dönmem gerekiyor. Başım gerçekten ağrıyor. Uzanmam gerek."

"Derhal geri götürüyoruz seni," dedi Gary. Sonra çevresinde dolanıp tekneye binerken ona yardım etti ve aletleri toparladı. İyimser olduğu zamanları daima başarısızlıkları izlerdi. Gel gelelim Irene katlanamazdı buna. Tüm girişimleri, yaptığı tüm o tekneler maliyeti aşar ve satılmaz ya da satılsa da para getirmezdi. Hep böyle başlamışlardı, umut dolu olarak. Gary akıllıydı, eğitimliydi. Daha iyi bilmesi gerekiyordu. Daha iyisini yapması gerekiyordu. Daha iyi bir hayat sürmüş olmalıydılar.

Gary'nin geleceği çok parlak gibiydi. Bir doktora öğrencisi olarak Berkeley'e girecek kadar akıllıydı. O zamanlar uzun saçlıydı, sarı ve dalgalı. Irene bir tutam kıvrımı çekerek düzler, ama bıraktığı anda kıvrım eski halini alırdı. Birlikte bağdaş kurarak gitar çalar, birbirlerinin gözlerine bakarak "Brown-Eyed Girl," ya da "Suzanne" adlı parçaları söylerlerdi. Ona bağlandığını hissetti Irene,

onun tarafından istendiğini, ona ait olduğunu. Gary'nin çarpık, şapşalca bir gülüşü vardı ve ha bire kendi duygularından, Irene'in duygularından konuşuyordu. Öylesine yakın, ulaşılırdı işte ve Irene'e, hep böyle olacağı sözünü vermişti.

Alaska başta sadece bir fikirdi. Küçük bir ara verip bir yıl okuldan uzak kalacak, böylece farklı bakış açılarına ihtiyaç duyduğu tezinden biraz uzak kalacaktı. Sınıra kadar gidip vahşi doğaya dalacaklardı. Bunu gerçekten yapabileceklerine başta inanmıyordu Irene. Ama Gary kaçıyordu. Irene'in anlamamış olduğu buydu işte. California'ya dönmeye dair en ufak bir niyeti yoktu.

Gary tezi üzerinde çalışmak için yaz boyu burs almış ve birlikte güneydoğu Alaska'ya, Ketchikan , Juneau ve Wrangell, St. Petersburg gibi tüm o küçük kasabalara seyahat edip o parayı hızla tüketmişlerdi. Alaska hakkında bir fikir edinmek arayışıyla.

Gary'ye göre, bu bir İskandinav fikriydi ve çalışmalarına, *Beowulf* ile "Denizci"ye bağlanıyordu, yani balina yolunu geçip fiyortlardaki yeni topraklara ulaşarak oraya yerleşip balıkçı köyleri kuran savaşçı topluluğa. Bu köyler güneydoğu Alaska'daki sahilden dimdik yükselen bin-bin iki yüz metrelik dağların arasından küçük koylarla birbirlerine bağlanıyordu. Vapurdan bakıldığında yerleşimin olmadığı, madencilik ya da sınır ticareti, hatta daha eski zamanlardan kalma hayalet kasabaları gibiydi buralar. Gary'nin istediği hayali bir kasabaydı; demirci, ekmekçi ya da hikâye anlatıcısı gibi belirli bir göreve ya da bir role sahip olabileceği o eski pastoral zamanlara geri dönmekti. Olmak istediği buydu işte, "biçimlendiren" olmak, yani insanların tarihini, bu tarihle bütünleşen o yerin tarihini terennüm etmek. Irene'in istediği ise bir daha asla yalnız bırakılmamak, elden ele dolaşan ve istenmeyen olmamaktı.

Gary son kuruşunu da bu yerleri ziyaret etmeye, özel teknelerle gezintilere çıkmaya harcamıştı. Yola çıktıkları her seferinde öyle heyecanlıydı ki, Irene de bu heyecana kapılmıştı, gel gelelim köylerin her biri hayal kırıklığıydı. Evlerden birinin, iskelesinde gaz pompası vardı, pencerelerden birinde de, soluk bir 76 işareti. Diğeri motor tamir atölyesi olacaktı. Yazlık kulübeler ile sokak hayvanları, avlulara saçılmış yedek parçalarla içerideki küflü şiltelerden birinin altında yüklü bir tomar marihuana parası olması gerektiği hissini veren hippi plantasyonları oldukları aşikâr yerler. Gary ile Irene de hippiydi, uyuşturucuyu hariç tutmuş, ama daha fazlasını, otantik olanı arıyorlardı. Gary bir köye yürüyüp tarihöncesine ait bir lisan duymak istedi.

Ziyaret ettikleri daha geniş bir ev grubunun berberi, daha doğrusu bir berber tabelası vardı. Avlusunun bir köşesine dikilmişti. Gary'nın hoşuna gitti bu. Bin yıl öncesine uzandığı söylenemezdi, ama ona beş sent karşılığı banyo yapabileceği, on sente de temiz su bulabileceği hissini vermişti. En azından madencilik günlerine kadar gidiyordu herhalde. Ama genel olarak, bütün hikâye acı bir hayal kırıklığıydı onun için. Gerçek Alaska diye bir şey yok gibiydi. Üstüne derin düşüncelere dalabileceği dürüst ve çetin bir sınır hayatı kimsenin umurunda değildi sanki, ayrıca bu yerlerin hiçbirinde tutarlı bir İskandinavlık yoktu. Hiçbiri köyü andırmıyordu.

Böylece Kenai Yarımadası'na ulaştıklarında paralarının tümünü tüketmişlerdi ve Irene'in bir iş bulması gerekiyordu. Okulöncesi öğretmeni olarak kendi alanında her zaman iş bulabilirdi ve ayrıca işini seviyordu. Bu işin geçici olacağı düşünülmüştü, ama Gary'nin geri dönmeye niyeti yoktu. Tezini bitirmeyecekti. Kendi alanında bir yer edinmeyecekti ve şu Alaska arayışı bir ümitsizlik ifadesinden, köy ise Gary'nin bu hayata uyum sağlaya-

madığının işaretinden başka bir şey değildi.

Eğer Irene bunların herhangi birini o an anlamış olsaydı, henüz mümkünken Gary'yi terk edip geri dönebilirdi. Ancak gerçeğe aymak on yıllarını aldı ve bunun sebebi sadece iş güç ve çocuklardan başını kaldıramaması değildi, aynı zamanda Gary'nin iyi bir yalancı olması, bir sonraki fırsatta her zaman heyecan dolu olmasıydı. Şu kulübe de başka bir yalandı işte, saflık yolunda bir başka girişim, gerçek kişiliğinden kaçmak için ihtiyaç duyduğu hayat tahayyülündeki bir başka buluştu.

Ve şimdi ondan kaçıyordu Gary, ama Irene bunun nedenini tam olarak anlayamadı. Bunu hissedebiliyor, kendisini paranoyaklıkla suçlasalar da şüphe etmiyordu. Henüz başka bir kadın yoktu, ama bir gün olabilirdi. Gary, bu hayatın çöküntüsüne ne kadar iyi kalkan olacağı konusunda sınırları zorluyordu ve bu kulübe meselesinde, bu otuz yılın rüyasında başarısız olduktan sonra, çok daha etkili bir oyalanma yolu bulmalıydı.

Irene pruvada bir yumak olmuş yaklaşan sahil şeridini seyrederken, kendisinin ve Gary'nin yaşamının nasıl da boğucu olduğunu hissetti. Korkunç bir ağırlık, nefes daralması ve panik hissetti ve bunun sadece Tramadol'dan kaynaklanmadığını biliyordu.

Rhoda'nın karşısında Smokey adlı kül rengi aksi bir İran kedisi vardı. "İlaç zamanı," dedi ona ve kafasını kavradığında kedi kavga etmek istedi, ama Irene atikti ve kedinin ağzını açık şekilde nasıl kilitleyeceğini biliyordu. Kedi gözünü kırpamadan hallolmuştu bu iş. "Şimdi tekrar arkadaş olabiliriz," dedi Irene.

Jim'se bu denli kolay değildi. Ceptelefonundan onu tekrar aradı ve sesli mesajla karşılaşınca, telefonu pat diye kapadı. Düşünceli bir şekilde söylendi.

Jim potansiyel yeni ortağı Jacobsen adında bir dişçiyle, birlikte çalışmak için Juneau'da toplantı yapıyordu. Rhoda böyle biliyordu ve oldukça garipti bu. Jim detaylarda kaybolmaya meyilli biriydi, ama burada detay falan yoktu, üstelik telefon bile etmemişti. Dün bütün gün yoktu, akşam bir telefon etmemişti, bugün de yoktu... Büyük bir ihtimalle Jacobsen'le akşam yemeği yiyordu, belki gece onun evinde, ailesinin yanında kalmıştı, gerçi ne Jacobsen'i tanıyordu ne de bir ailesi var mı yok mu, bildiği vardı.

İşten çıktıktan sonra arabasını Jim'in muayenehanesine sürdü ve SUV'unu otoparkta görünce çok şaşırdı. Muayenehanenin kapısını tıklattı ve birkaç dakika sonra Jim açtı, yorgun bir hali vardı.

"Selam," dedi Jim. Üstünde dünkü elbiseleri vardı, buruşmuş, hafiften ter kokuyorlardı.

"Ne oldu sana," diye sordu Rhoda. "Aramak yok mu?" Ona kocaman sarıldı Rhoda, döndüğü için mutluydu.

"Hey, teşekkürler," dedi Jim. "Şey, telefonumu kaybettim de. Belki uçakta cebimden düşürdüm. Emin değilim. Ama her neyse, seni görmek güzel."

"Demek öyle. Çok meraklandım. Uçup gittiğin yer dünyanın bir ucu."

"Kusura bakma."

"Telafi et bakalım."

"Hoop," dedi Jim. "Doğrusu gerçekten yorgunum. Dün gece uyuyamadım."

"Zavallı Jim," dedi Rhoda. "Hadi eve gidelim. Sana yemek yapacağım."

"Burada bitirmem gereken işler var. Birkaç gün için yoktum ve her şey darmadağınık olmuş."

"Yardım edeyim," dedi Rhoda ve böylece birlikte oturup yeni randevuların, mesajların, bayi siparişlerinin, soruların ve hesapların tek tek üstünden geçtiler. Sekreterin ortaya saçtığı yapışkanlı sarı kâğıtların tümünü düzenlediler.

"Sekreterin berbat etmiş," dedi Rhoda. "Sistem hak getire."

"Sakin ol kaplan," dedi Jim.

En sonunda işleri yoluna koyup eve döndüklerinde Rhoda jambona sarılı *lingcod*'dan[1] ve geniş bir kâsede fazla olgunlaşmış avokado ve domatesli salatadan oluşan güzel bir yemek pişirdi. Burada, kendi evlerinde yemek yapmak, Jim için yemek yapmak bir zevkti. Arada bir durup durup başını kaldırıyor, tonozlu tavana, tüm o ki-

1. Büyük Okyanus'un kuzeyinde yaşayan ve uzunluğu 45 cm'yi aşmayan, morina benzeri balık. (Y.N.)

rişlere bakıyordu. Bir kadeh şarap içmiş, çakırkeyifti.

"Yemek hazır," diye bağırdı tabakları yemek masasının üstüne yerleştirirken, ama cevap gelmeyince yatak odasına gitti ve Jim'i uyur vaziyette buldu. "Zavallıcık," dedi Rhoda ve ışıkları söndürdü.

Monique otelden çıkıp yağmurun altında Coffe Bus'a yürüdü. Jim'le birlikte geçirdiği günün ertesinde sabah geç kalkmıştı, tek başına kalmaya daha fazla dayanamıyordu. İnsanlarla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

Yürüyüş mesafesi kısa değildi, yağmursa ılık değildi. Kapüşonlu ve su geçirmez bir montu vardı, ama kot pantolonu içindeki bacakları ıslanıyor ve üşüyordu. Burada yaz sonunun kıştan farkı yoktu. Şikâyet yok, diye söylendi kendi kendine. Buraya gelmeyi sen istedin. Alaska bir macera gibi görünmüştü gözüne, oysa oldukça ehlileşmiş bir yerdi. Arada bir karşına bir geyik çıkıyor, bir süre sonra ineklerden farkı kalmıyordu. Yine de buzullara yaptıkları yolculuk hoştu.

Tek katlı dükkânlardan oluşan uzun bir alışveriş merkezini, onu takiben de ormanın bitişiğindeki, eski bir araba ve molozlarıyla terk edilmiş başka bir araziyi arkasında bıraktı. "Hödükistan," diye söylendi yüksek sesle. Zemin pas tozuyla döşenmişti adeta.

Coffe Bus çakıllı geniş bir arazinin köşesinde konumlanıyordu. Eski püskü beyaz bir otobüstü bu, baştan aşağı boyanmış küçük bir okul otobüsüydü belki de; iki yanında tenteler, pencerelerden birinin altında basamaklar vardı. Arabaya servis yoktu.

"Selam Mark," dedi, tentenin altına gelir gelmez.

"Baksana arkadaş," dedi Mark, "Carl kahrından kendini kaybetmiş gibi. Onu kamp alanında bırakıp gitmen bir tuhaf doğrusu."

"Siz balığa çıkmayacak mıydınız?"

"Tekne sahibi bir ya da iki gün ara verme kararı aldı. Bu sürede benim tekneyi cilalayıp ona yalakalık etmemi istiyor ama bana göre bir iş değil bu."

"Merhaba Monique," dedi Karen.

Monique de ona karşılık verdi.

"İçeri gel de kahve al."

Monique otobüsü dolanıp arka kapıdan tırmandı ve bir tabureye oturdu. Otobüsün içi fırın gibiydi, buram buram yağ kokan, yoğun bir havası vardı.

"Nerelerdeydin, anlat bakalım," diye sordu Karen.

Monique onlara Jim hariç Seward'da yaşadıklarını anlattı ve geceyi orada tanıştığı insanların yanında geçirdiğini söyledi. Belli ki onun için eriyip solmakta olan Carl'ı sordu onlara. Arabayla onu kamp alanına atacaklarını umuyordu, ama ona Rhoda'yı önerdiler.

"Tam da öğle sonrası geldi," dedi Mark. "Kurulmuş saat gibi. Seni arabayla bırakacaktır."

"Tamamdır," dedi Monique ve çok geçmeden Rhoda ortaya çıkıp teklifi kabul etti. Kamp sahasına yol epey uzundu, ama Rhoda'nın bunu dert eder bir hali yoktu. "Ben de memnun olurum," dedi, sanki bunu bir reverans hareketi takip edecekmiş gibi tuhaf bir resmiyetle, başını belli belirsiz eğerek.

Monique "Teşekkürler," diyerek kraliyet at arabasından aşağı kalır yanı olmayan Rhoda'nın arabasına yürüdü. Datsun'du, artık var olmayan bir marka. Kesinlikle artık masal dünyasına ait.

"Beni kurtardığın için," dedi Monique.

"Sorun değil," dedi Rhoda. "Bana gezilerini anlatsana. Bütün yaz burada mıydınız?"

"Her yerdeydik. Vapurla Denali ve Fairbanks'e gittik, yarımadada balığa çıktık. Carl erkek olmak arayışı içinde. Anlaşılan büyük bir balık tuttuğu takdirde bu iş hallolacak."

Rhoda güldü. "Neden erkek doğmaları yetmiyor? Neden erkek olmak zorundalar?"

"Aynen."

"Bende henüz kabuğunu kırmamış bir tane var. Jim adında bir dişçi."

"Tanıştık," dedi Monique. "Coffe Bus'ta. Bizi Mark tanıştırdı."

"Sana selam vermiyor gibi mi hissettin?"

"Sessiz bir tarzda verdi."

"Hep böyle yapıyor. İnsanlar selam vermediğini sanıyor ama veriyor aslında."

"İyi görünüyordu," dedi Monique. Rhoda'ya bakıyor, onun kendine has bir çekiciliğinin olduğunu düşünüyordu. Bir an için Rhoda'ya baştan sona gerçeği anlatıp onu Jim'den kurtarmak istedi, ama bunun bir anlamı yok gibiydi. Monique ne yaparsa yapsın Rhoda ve Jim kendi küçük dünyalarında düşüp kalkmaya devam edeceklerdi. "Burada mı büyüdün?" diye sordu Rhoda'ya.

"Evet, Skilak Gölü kıyısında. Büyümek için enfes bir yer. İstediğin gibi gez dolaş."

"Ayılarla karşılaştığın oldu mu?"

"Birkaç kez."

"Anlatsana. Ayı hikâyeleri hoşuma gidiyor."

"Pekâlâ, bir tane var ki hayatta inanmazsın."

"Yapma yahu!" dedi Monique. "Demek hikâye iyi. Eminim iyi olduğundan." Bunun üzerine koltuğunda yan dönüp tüm dikkatini Rhoda'ya verdi.

"Dört yaşındayım," dedi Rhoda. "En eski anılarımdan biri. Kırmızı başlıklı montumu giymişim."

"Kırmızı başlıklı kız gibi."

"Aynen. O monta bayılırdım."

"Bu harika."

"Evin ardındaki ilk tepede, böğürtlen peşindeyim. Aylardan ağustos, yani hâlâ yaz sayılır ama hava soğuma-

ya başlamış. O haftanın sonunda kar yağmıştı ki, bu olağanüstü bir şey."

"Vay be," dedi Monique.

"Dahası, belki de soğuktan dolayı ayılar aç mı aç. Bilemem. Ama ben böğürtlen çalılığına eğilmişim ve bir yandan da birilerinin beni gözlediğini hissediyorum. Bir nedenle başımı çeviriyorum ve beş-altı metre ötemde koca bir ayı var."

"Aman Tanrım."

"Öyle ya, koca bir boz ayı. Siyah olsa iyi, onlardan zarar gelmez. Üstelik ayıları hiç bu kadar yakından göremezsin. Öyle senin yanına gelmezler. İnsandan kaçınırlar. Onları şaşırtırsın ve kaçarlar. Ama bu çok yakındaydı, kokumu almış ya da beni duymuş ve yakına gelmişti."

"Ne yaptın peki?"

"Mesele de bu. Hiçbir şey yapmadım. Öylece durdum ve ona baktım, o da bana baktı. Çok güzeldi ve sanki uysal bir hali vardı, büyük köpekler gibi. Ben 'Selam' dedim, başı öne arkaya azıcık sallandı, sonra arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı."

"Selam mı dedin?"

"Selam dedim ya, şimdi bir veterinerde çalışıyorum. Hayvanlara karşı hep iyi duygular beslerim, aslında bize zarar vermek istemediklerini düşünürüm. Sadece bazen yollarına çıkıveriyoruz işte."

"En iyi ayı hikâyesi seninki."

Kamp alanına vardıklarında Monique Rhoda'ya çadırlarını işaret etti. Çok yakına park ettiler ve Carl kafasını çadırdan dışarı çıkardı.

"Selam," dedi Monique.

"Kahrolası," diye söylendi Carl.

"Kendine gel."

"Hava yağmurlu ve kasvetli," dedi Rhoda. Neden bizim evimize gelmiyorsunuz? En azından bir gün için üs-

tünüzdekileri kurutur, güzel bir akşam yemeği yiyip gece kalırsınız. Yarın öğlen sizi buraya geri getiririm."

Monique güldü. Jim aklını kaçıracaktı. "Harika bir plan bu," dedi. "Sen ne dersin Carl? Burada bunalıp durmak mı istersin, yoksa insan içine çıkmak mı?"

"Ben de geliyorum," dedi Carl, "bu çadırdan nefret ediyorum."

Kütüklerin hepsi aynı değildi. Bazısı açık renk huş ağacıydı, kabukları kâğıt gibi inceydi. Sonra koyu ladinler vardı. Alaska'nın bu yöresinde yetişen her tür ağaç vardı. Ama teki bile düz değildi. Budaklarla, budanmış dal yumrularıyla doluydu. Gary bir tanesini ucundan tutuyor, indirip inceliyor, sonra bir kenara bırakıp bir sonrakine bakıyordu.

Yine yağmur yağıyordu, ama bu kez balıkçı yağmurluğu ve çizmeleriyle baştan aşağı kuşanmışlardı. Irene sıcak ve kuruydu.

"Belki şunları planyalamam gerekirdi," dedi Gary.

Irene dilini tuttu. Platformun kenarına oturup bekledi. Bu kulübe için Gary ne isterse yapacaktı. Gary kütükleri meyanköküyle mi birbirine bağlamak istedi, ya da boşluklara pasta kreması mı sürmek istedi, onu yapacaktı.

Gary en sonunda dört adet ladin kütük seçti, boylarını ölçüp köşeleri bitişsin diye uçlarını kesti. El testeresi kullanarak kırk beş derecelik açıda kesmeye çalıştı, ama açıyı tam olarak tutturamadı. Sarı testere talaşı yağmurda koyu kavuniçi oldu. Testereyle kestikçe ağaç kokusu yayıldı. Gary köşeleri bitiştirip aradaki boşluklara ne yapacağını düşünüyordu.

"Yeterince bitişti," dedi Gary, ama Irene şimdiden hüsrana uğramış olduğunu görebiliyordu. Kafasında kusursuz bir fikir vardı da, ilk leke belirivermişti işte.

Irene diz çöküp kütükleri bitiştirmiş, Gary çivi çakıyordu. Galvanizlenmiş, on beş santimlik büyük çivilerdi. Irene'in pütürlü ağaç kabuğu üstündeki elleri ıslanmış, üşüyordu.

Dört köşeyi birlikte çivilediler ve bu, kulübenin duvarlarının ilk aşamasıydı. Yaklaşık beş metrelik iki kütükle üç buçuk metrenin üzerinde iki kütük, zemin sınırını oluşturuyordu. Eğimin yukarı kısmında kütük neredeyse zemine değiyordu. Aşağı doğru ise, otuz santimden daha fazla kısa kalmıştı.

"Herhalde çatıyı düzlemek için gereken yerlere ek sıralar ekleyeceğiz, değil mi?" diye sordu Irene.

"Ya, öyle yapacağız," dedi Gary. "Ama bana kalırsa yatık bir çatı da yapabiliriz. Bakarsın ilginç bir şey çıkar ortaya." Bu sözlerle Irene'e bakıp sırıttı.

Irene güldü. O kaba saba köy evlerine benzeyecekti.

"Anlaşılmıştır," dedi Gary. "Eğimli çatı yapıyoruz."

Irene kolunu Gary'ye dolayıp sıktı. Belki de işe yarardı. Belki de kulübe saçma sapan bir görünümü olsa da mesele hallolurdu.

"İkinci sıra?" diye sordu Gary.

"Elbette," dedi Irene. Başı dönüyor, beyninde buz kırılıyordu, ama bunları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Belki daha fazla antibiyotik almalıydı.

Yeniden kütükleri ölçüp uçlarını kestiler. Yağmur rüzgârla birlikte şiddetlenince, ikisi de yüzlerini çevirdiler.

Gary çivi çakarken Irene köşeleri tutuyor ve iki sıra arasındaki muazzam boşlukları görebiliyordu. Bazı noktalarda kütükler arasında yedi-sekiz santim boşluk vardı.

"Lanet olsun," dedi Gary.

Yağmur bu boşluklara neler olacağını gösterircesine, yanlamasına vuruyordu. Gary dikkatini başka yöne verdiğinden Irene çabucak bir Tramadol yutuverdi. İlaçlarını neredeyse tüketmişti. Rhoda'dan daha fazla getirmesini istemeliydi.

"Lanet olsun," diye tekrarladı Gary. "Bir planyaya ihtiyacım var, ama el planyasıyla yapmaya kalksam sonsuza kadar sürer. Şu budaklara, dal kesiklerine ve kabuklara bak. Hepsini düzlememin imkânı yok. Onları baştan planyalatmalıydım. Biliyordum böyle olacağını. Biliyordum ve bir şey yapmadım."

"Bu işi ilk defa yapıyorsun," dedi Irene.

"Ama biliyordum. Sadece vaktim yoktu. Projeye başlamak için geç kaldım. Bu nedenle işi oluruna bıraktım. Bir işe geç başlamamayı ne zaman öğreneceğim, lanet olası?"

"Dur bakalım," dedi Irene, "bana kalırsa kendine haksızlık ediyorsun."

"Yo, etmiyorum. Kazmanın tekiyim ben. İşe yaramaz bir kazmayım, üstelik her zaman böyleydim. Her projede."

"Gary," dedi Irene ve ona sarılmak istedi, ama beriki ağaçların arasına doğru koşturdu. Elli beş yaşında olduğuna insanın inanası gelmiyordu. Yirmi yaşında ya da on üç, hatta üç yaşında olabilirdi. Irene'in otuz üç yıldır öğretmenlik yaptığı o çocuklar gibi sinir krizi geçiriyordu.

Ve bu sırada, Irene kendi kendine sessizce, hayatının bu hale geldiğini söylemekteydi. Çünkü kiminle yaşayacağını seçebiliyordun, ama onların ne hale geleceğini seçemiyordun.

Gary koşturarak, çabucak arazinin arkasındaki ağaçlıklı bölgeye gelmişti. Yağmur şiddetli yağıyor, adımları da ağırlaşmış, ayakları çalı çırpılara takılıyordu. Alaska'yı bir uçtan bir uca kat edip Yukon ve Kuzeybatı Toprakları'na kadar giderek ayaklarındaki güç tükenene, kafası

boşalana kadar bu şekilde yürüyebilecekmiş gibi geldi. Geniş ve düz kütüklerden yapılmış öteki kulübeyi buldu. Boşlukları inceledi, ama hangi malzemeyi kullandıklarını bir türlü anlayamadı. Çekicinin sivri ucu da kütüklerin yüzeyi de eğimli olduğundan yeterince kazamıyordu, bu nedenle boşluğa ulaşmak için daha şiddetli vurup kütüğün yüzeyini parçalayarak kazdı. Simsiyah yüzeyin altından açık renk ağaç ortaya çıktı. Dolgunun bir parçasını söküp çıkarabildi. Gri harç, sıva ya da epoksiydi. Esnek bir malzemeydi ama sentetik kauçuk ya da silikon değildi. Parmaklarıyla hafif pürüzlü olduğunu hissetti. Kokladı ama ne olduğunu anlamadı. Bu malzemenin beş-on santimlik boşluğu kapayacağından şüphe duydu. O kadar boşluğu hiçbir malzeme kapayamazdı. Üstüne kontrplak kaplamalıydı. İçersi bir kulübe yerine depolama ünitesi gibi görünecekti.

Gary döndü ve çekici bir ağaca fırlattı. Çekiç ağaca çarptı ama pek gürültü çıkarmadığından onu tatmin etmedi. Bunun üzerine Gary, oraya yürüdü, çekici aldı ve daha yakından bir başka ağaca fırlattı, çekiç ağaca çarpıp geri tepince de kenara zıpladı.

Adanın böğrüne ulaşıp elleriyle parçalamak ve göl suyunun boşlukları doldurmasını seyretmek istedi. Ancak bu yeterli olabilirdi. Aşağısı kurtarmazdı.

"Pekâlâ," diye söylendi. Çünkü hareket zamanı gelmişti.

Platformun kenarında, yağmura ve rüzgâra sırtını dönüp eğilmiş oturmakta olan Irene'in yanına geri yürüdü. Onu eve geri götürmeliydi. Bu işin bir parçası olmamalıydı o. Bir-iki sıra daha kütük döşeyecek ve gideceklerdi.

Onun yanına gelip üzgün olduğunu söyledi. "Bu çok sinir bozucu. Arkada başka bir kulübe var ve o koca kütükleri nereden bulmuşlar bilmiyorum."

"Sorun değil. Belki elimizdekilerle bir şeyler yapabiliriz."

Bu şekilde, keserek ve çivileyerek bir kat daha kütük döşediler ve sonra geri çekilip boşluklara baktılar. Yağmurun altında öylece durup bu sorunu nasıl çözeceklerini düşündüler.

"Belki her bir sırayı alttakine çivileyebilirsin," dedi Irene. "Daha uzun çivilerle. Belki bu şekilde birbirlerine daha fazla yaklaşırlar." Ve bunu bir tür metafor olarak kafasında canlandırdı, tüm eski benliklerini bir araya getirip birbirlerine çivilerlerse, beş yıl ve yirmi beş yıl önce sahip oldukları benliklerini birbirine bitiştirirlerse, böylece gerçek ve elle tutulur bir şey hissedebilirlerdi. Kendileri için ve evlikleri için; benlik hissiyatından pek farklı olmayan, fani ve değişken, önemli ve bir hiç olan o evlilikleri için. Yıllar boyu, orada olduğunu varsayarak ona yaslanabilirdin, ama onu aradığında, ona ihtiyaç duyduğunda, özünü bulmaya, onda tutunacak bir şey bulmaya çalıştığında, ellerin boşlukta kapanıyordu.

"Bu iyi fikir," dedi Gary. "Deneyeceğim. Sağ ol Reney."

Bir sıra kütük daha çaktılar, sonra her bir sırayı ayırıp ertesi günkü çalışma için kenara koydular. Yarın her bir sırayı birbirine daha da bitiştirmeye çalışacaklardı.

Monique ve Carl, Jim'in konuk odasındaki yatakta yatıyorlardı. Akşama doğru, ikisi de duşlarını aldıktan sonra. Carl, Monique onunla sevişsin diye içinden yakarıyor, ama bir şey söylemeye çekiniyordu. Monique gözlerini tavana dikmişti.

"Yorgunum," dedi.

"Hım," diye mırıldandı Carl.

Monique ayak parmaklarının eklemlerini çatırdattı.

"Bunu yapmamalısın. Kireçlenme olur."

Monique iç çekti. Doğruldu, üstüne sardığı havluyu çözdü ve bir sandalyeye fırlattı; çırılçıplaktı şimdi, sonra hemen yorganın altına girdi.

Carl da aynı şekilde, havlusunu fırlatıp yorganın altına girdi.

Monique yüzüstü yatıp başını aksi yöne çevirdi ve uykuya daldı.

Carl giyinip mutfakta ve salonda dolandı. Gösterişli bir yerdi, manzaralar harikaydı, her yer ahşap, kanepeler çok şıktı. Buzdolabını ve buzluğu açıp yiyecek güzel bir şeyler arandı. Bir seçenek dondurmaydı. Somon füme her zaman cazipti. Ama başka bir şey arayışıyla kapakları kapadı ve kilere bakındı. Küçük bir şişe akçaağaç pekmezi buldu, kapağı henüz açılmamıştı. Kulpu parmak

geçecek kadar büyüktü, altın rengi minik bir tıpası vardı. Kanada'dan ithal edilmişti.

Carl onu yanına alarak salona geldi ve bir kanepeye oturup, yağmurla kararmış Cook Koyu'na baktı. Şişenin kapağını açtı ve iki eliyle kaldırıp bir viski matarasıymış gibi tutarak pekmezi ufak ufak yudumladı.

Suyun üstündeki bulutlar, bir tiyatro dekorunu andırırcasına alçak, koyu bir tavan meydana getirmişti, sürekli hareket halindeki eğimli yağmur ve ışık şeritleriyse bir sahne hilesi gibiydi. Bu sıcak, kuru ve pahalı yerden baktığında, manzara oldukça farklı ve güzeldi şimdi. Para hiç de kötü bir şey değildi. Antropoloji bölümüne gitmeyi yeniden düşünmeliydi belki de. O çadır hayatı, parasızlık yolunu seçerse bütün hayatını nasıl geçireceğinin bir ön gösterimi gibiydi.

Başını arkasına yaslayıp gözlerini kapadı. Geceleri berbat uyuyordu, uyku tulumunun zemine temas eden yarısı ne zaman yağmur yağsa ıslaktı. Bu kanepeyse akıl almaz derecede rahattı.

Rüyasında Carl maymunlar tarafından sarsılıyor, çok yüksek bir ağacın dallarına tutunmaya çalışıyordu, ama bu Rhoda'ydı ve elleri Carl'ın her yerindeydi; uyandı ve akçaağaç pekmezinin üstüne ve kanepeye döküldüğünü, tatlı sıvının her yere bulaştığını gördü. Rhoda ıslak bir havluyla gömleğini ve kotunu silmekteydi.

"Affedersin," dedi Carl, panikle.

"Sorun değil," dedi Rhoda. "Sadece komik. Bırak da biraz daha sileyim de ayağa kalkarken başka bir yere dökmeyesin."

"Ne aptalım, Tanrım," dedi Carl.

"Önemli değil, tatlım. Merak etme, aramızda kalacak."

"Ah, her yere de bulaşmış."

"Bulaşmış ya."

En sonunda ayağa kalkabildi Carl ve neyse ki rengi koyu kahve olan kanepeyi silmekte Rhoda'ya yardım etti.

"Çok üzgünüm."

"Önemli değil. Gerçekten."

Böylece Carl elbiselerini değiştirip yeniden duş almak için sıvıştı, ama Monique uyanmıştı, neler olduğunu sordu ve tabii ki duyduklarına güldü.

"Teşekkürler," dedi Carl, "bana çok iyi geldin doğrusu."

"Hemen somurtma," dedi Monique, ama Carl banyo kapısını kapayıp duşa girdi. Monique'ten usanmıştı.

Rhoda temizliği bitirmiş, kaşar, zeytin, somon füme, kraker, kapari ve çeşit çeşit *tapenade*[1]'ler için tabakları yerleştirmekteydi. Birer şişe Şiraz ve *pinot gris*[2] şarabı açtı. Eğlenmeyi seviyordu. Çocukluğunun favori filmi *Mary Poppins*'den *A Spoonful of Sugar*[3] şarkısını mırıldanıyordu. Kendini çocuklara tabaklar dolusu ziyafet çekerken hayal ediyordu.

Jim kapıdan girince, Rhoda hoplaya zıplaya yanına gidip kollarını boynuna doladı ve onu öptü. "Bir sürprizim var," dedi.

"Sürpriz mi?"

"Akşam yemeğine misafirlerimiz var. Küçücük bir grup. Peynir tabağı koydum."

"Ciddi mi? Kimmiş bunlar?"

"Tanıyınca seveceksin," dedi Rhoda. En azından biriyle tanışmışsın." Jim'i kolundan tutup salona getirdi, Jim ceketini kanepeye atıp oturdu.

1. Bir tür Fransız mezesi. Ana malzemeleri olan zeytin, zeytinyağı ve kapari ezilerek hazırlanıp küçük ekmek dilimlerinin üzerine sürülür. (Ç.N.)

2. Fransa'da yetişen, şarap yapımında kullanılan bir tür üzüm. (Ç.N.)

3. (İng.) Bir Kaşık Şeker. (Y.N.)

"Yağmur bugün bir başka güzel yağıyor," dedi Rhoda. "Carl demin buradan seyrediyordu."

"Carl mı?"

Rhoda ona bir kadeh Şiraz doldurup verdi. "Evet. Kız arkadaşı Monique'le buradalar. Onunla Coffee Bus'ta tanışmışsın."

Bunun üzerine Jim, garip bir şekilde ayağa kalktı. Ağzı açık bir şekilde Rhoda'ya döndü, sonra da arkaya, pencereye doğru.

"Ne oldu?" diye sordu Rhoda.

Bir sessizlik oldu ve Rhoda ona şarabını getirdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Jim. Ama sıkkın görünüyordu. "Sadece hastalarımı muayenehane dışında görmeyi tercih etmem. Monique dolgu yaptırmak için gelmişti de."

"Ah, üzüldüm buna," dedi Rhoda, "gerçekten üzüldüm, Jim." Ve onu bir güzel kucaklayıp sırtını sıvazladı.

"Tamam, sorun değil," dedi Jim.

Jim tekrar kanepeye oturdu ve Rhoda akşam yemeğini, annesinden öğrendiği Caribou usülü bifteği hazırlamaya başladı. Biftekleri bütün bir diş sarmısak, Maui soğanı, zeytinyağı, biberiye, balsam ve karabiberle birlikte kızartma tavasına yerleştirdi. Patates haşlamıştı, buharda brokoli pişirecekti.

Monique peşinde Carl'la birlikte, konuk odasından çıkıp geldi. Uzun boylu ve küçücük, tuhaf bir burnu olmasına rağmen kendince alımlıydı. Sanki fazla büyümüş bir cin ya da peri gibi. Gel gelelim güvensiz ve umutsuz Carl bu beraberliğin adamı değildi. Rhoda ikisi arasındaki ilişkinin en fazla birkaç hafta daha süreceğini düşündü.

"Hadi, biraz şarap alın," dedi Rhoda. "Şurada, Jim'in arkasında da peynir tabağı var. Hep birlikte yağmuru seyredebiliriz."

"Selam Jim," dedi Monique, bunun üzerine Jim ayağa kalkıp onun ve Carl'ın elini sıkmak için yanlarına geldi. Ancak bir şey söylemedi, bu da tuhaftı doğrusu. Oysa onlardan çok daha büyüktü. Mahcup olmasını gerektirecek bir şey yoktu.

"Demek Jim'in hastası oldun, ha Monique?" dedi Rhoda, ortamı biraz yumuşatmak için.

"Hastasıyım ya," dedi Monique. "Tavandaki ördek ayaklarından pek hoşlandım doğrusu."

Jim güldü. "Onları oraya çocuklar için koydum."

"Avcılar için," dedi Monique ve bir nedenle yeniden sessizlik oldu.

"Otursanıza," dedi Rhoda. Size bir kadeh şarap verebilir miyim? Şirazım ve *pinot gris*'im var."

"Benimki Şiraz olsun lütfen," dedi Monique. Carl içinse bir bardak meyve suyu. Kendisi içki içmez de."

"Teşekkürler Monique," dedi Carl.

"Ne var? Yalan mı?"

"Doğru ama altı yaşında değilim."

"Şimdi erkekliğini kanıtlamanın sırası değil."

"İğrençsin Monique."

Rhoda gülerek ortamı bir kez daha yumuşatmaya çalıştı. "Anlaşılan çadırda işler kötü gidiyor."

"Öyle," dedi Carl. "Çadır senin için nasıldı, Monique? Biraz rahatsızdı, değil mi?"

"Carl çıldırdı çünkü çadırda bir süre yalnız kaldı."

"Peki, sen neredeydin?" diye sordu Carl.

"Seward'daydım. Hiç Seward'a gittin mi Rhoda?"

Rhoda şarap ve peynir daveti esnasında kavga etmelerine sinirlendi, Jim'in neden bu denli ahmakça davrandığını da anlayamadı, ancak havayı değiştirmek için bu açılışı fırsat bildi. "Seward'ı severim," dedi. "Çevresindeki dağlarla körfezlerin en güzelidir. Oraya yıllardır gitmedim. Birlikte gitmeliyiz Jim."

"Evet ya," dedi Monique, "Rhoda'yı Seward'a götürmelisin."

"Tabii," dedi Jim. Sersemlemiş bir hali vardı, belki de sadece yorgundu. "Seward iyi fikir."

Sohbet bu kadarla kaldı. Yeniden sessizlik. Rhoda üçünü de öldürmek istedi. Yemek yapmaya geri dönüp onları o tuhaf, uyumsuz havalarında kendi hallerine bıraktı. Bir marul kapıp çabucak yıkadı ve küçük küçük parçaladı. İki domates ve bir soğanın yarısını kesti, içine biraz çamfıstığı attı. Monique'i hiç sevmediğine karar verdi. Üçü arasından en az Monique'i sevmişti. Jim'e onu Seward'a götürmesini söylerkenki ses tonu neydi öyle? Sanki onların ilişkisinde söz sahibiymiş gibi. Kaç yaşındaydı ki o? En fazla yirmi iki, yirmi üç yaşında, dünyanın sahibiymiş gibi davranıyordu.

Rhoda'nın mutfakta çalıştığı süre boyunca bir kulağı onlardaydı ve sessizlik devam ediyordu. Mutlak sessizlik. İnanılır gibi değildi. Acaba sorumlusu kimdi? Ve yemek en sonunda hazır olup hep birlikte oturduklarında, ilk konuşan Monique oldu.

"Bugün Rhoda bana harika bir ayı hikâyesi anlattı," dedi. "Senin hiç ayı hikâyen var mı Jim?"

Rhoda Monique'in Jim'e hitap şeklinden hoşlanmadı. Sanki tepeden bakar gibi konuşuyordu onunla. Ve nedeni her neyse, Jim buna izin veriyordu.

"Yok gibi," dedi Jim. "Benim iyi bir ayı hikâyem var mı, Rhoda?"

"Tabii ki var, tatlım. Hani sırtındaki somonla nehirde başına gelenler. Her zaman onu anlatırsın."

"Ha," dedi Jim. "Peki ya sen Carl? Burada bir ayı gördün mü?"

"Hayır. Görmek istiyordum. Hatta bunun için Denali'ye gezi bile yaptık, ama görmedik."

"Bu çok kötü," dedi Rhoda. "Denali ayı doludur.

Orada hiç ayı görmemiş olmanıza inanamıyorum. Gerçekten şanssızmışsınız."

"Ben böyleyim işte."

"Gel gelelim burada, Alaska'dasın. Yani şanslısın. Ve Monique'le berabersin.

"Ah," dedi Monique. "Çok şekersin. Teşekkürler Rhoda."

Hiç değilse durum düzeliyor gibiydi. Rhoda memnundu. Monique şimdi çok daha canlı, daha sıcakkanlıydı, sohbetse normal bir şekilde seyrediyor, olması gerektiği gibi dört kişi akşam keyfi yapıyordu. Caribou bifteği karşısında herkesin ağzı sulandı. "Tarif benim değil maalesef, annemin," dedi Rhoda. Sıra tatlıya geldiğinde, ev yapımı tiramisuyla herkesi şaşırttı.

"Pandispanya keklerini satın aldım," dedi. "Ama gerisini kendim yaptım."

"Muhteşem olmuş," dedi Monique. "Ne ziyafet ama."

"Evet ya, teşekkürler Rhoda," dedi Carl. "Sayende çadırı unuttum gitti."

Bir tek Jim sessiz sayılırdı ki, garipti bu. İki bardak şarap içmiş, her zamanki gibi dilinin çözülmesi gerekirdi.

"Jim Juneau'dan yeni döndü," dedi Rhoda. "Bir dişçiyle ortak olmak için görüşmeye gitti."

"Juneau nasıldı?" diye sordu Monique.

"Juneau? Ha, güzeldi," dedi Jim. "Mendenhall Buzulu. Hemen dibindeki gölün çevresinde güzel bir yürüyüş yolu var; ayrıca sol tarafına tırmanırsan, buzul kısmına çıkarsın."

"Buzula çıkmak isterim," dedi Monique. "Hatta helikopterle tepesine konup oradaki karlara yatıp iz çıkarmayı da isterim."

"İyi fikir," dedi Jim, ama Rhoda bir şeylerin yolunda gitmediğini, yanlış olduğunu görebiliyordu. Carl'a baktı,

ama Carl tiramisuyla kendinden geçmiş, gözlerini tatlı kaşığıyla almaya çalıştığı küçük parçalara dikmişti. Yemek sayesinde ilgilenecek bir şeyler bulmuştu.

"Carl," dedi Monique. "Tiramisuyla düzüşmek zorunda değilsin. Sadece ye onu." Sonra Rhoda'ya bakıp göz kırptı.

Carl başını kaldırıp bakmadı bile. "Teşekkürler Monique," dedi. Ama bu tabaktakiler bana senden daha fazla zevk veriyor."

"Vay," dedi Jim. Sonra da güldü.

"Jim, kendine gel," dedi Rhoda.

"Üzgünüm."

Monique anlamsızca mırıldandı. Olumsuz yorumlara alışık olmadığı belliydi. Rhoda içinden azıcık memnun olmuştu aslında.

"Oyun oynamaya ne dersiniz?" diye bir öneride bulundu en sonunda. "Hep birlikte bir oyun oynayabiliriz."

"Sizde Twister var mı?"

"Twister mı?" diye sordu Carl, başını kaldırıp.

"Var," dedi Rhoda. Giriş holündeki dolabı açıp karıştırdı. "Tabakları bırakın olur mu? Ben sonra hallederim."

Böylece ayakkabılarını çıkardılar ve yere serdikleri Twister örtüsünün çevresinde oturdular.

"Çok nostaljik," dedi Monique, parlak beneklere göz gezdirerek. "Bayıldım doğrusu."

Kadranı çevirip sırayla oynadılar. Jim ayakları ellerinden epey uzakta, zorlayıcı bir pozisyonda kalakaldı. "Acele edin," dedi zar zor. Elleri arkasında, kıçı tehlikeli bir şekilde aşağı sarkmış, tavana bakıyordu.

Rhoda gülüyordu. İki ayağı ve bir eli üzerinde, köşede rahat bir konumdaydı.

Sıra Carl'ın kadranı çevirmesine geldi ve şınav pozisyonuyla Jim'in üzerine uzanmak zorunda kaldı. Bu Monique'i çok güldürdü.

"Sağ ol, Monique," dedi.

Monique kıvrılıp iki eliyle öne gitmek zorunda kaldı, ama bunu yapmak zor değildi.

Sonra Rhoda'nın imkânsız bir pozisyon yapması gerekti. Bir elini Monique'in öte tarafına geçirmeliydi ve böylece yüzü, ona sıkıntı verecek şekilde, Monique'in poposuna değdi değecek bir durumda kaldı.

"Pes ediyorum," dedi Rhoda. "Yapamıyorum."

Jim yıkılıverdi. "Şükürler olsun," diyerek.

"Bu oyun bana fazlasıyla yetmişleri anımsatıyor. Ya da altmışları. Ama eğlenceli olabilecek bir başka eski oyunumuz var."

Böylece *Pin the Tail on the Moose*[1] adlı oyunu oynadılar; kafayı buldukça hedef tahtasında farklı yönlere gittiler ve kimse hedef aldığı parçayı vuramadı. En sonunda kendilerini bir partideymiş gibi hissedebiliyorlardı. Rhoda tatmin olmuştu. Oyunları kutulara koydu, sonra da bulaşıkları yıkamaya gitti.

"Yardım edeyim," dedi Monique. Vakit geç olmuş, Jim ve Carl yatak odalarına çekilmişti.

"Sağ ol," dedi Rhoda, Monique'e bir parça ısınmış olarak. Sivri bir tarafı vardı, ama aynı zamanda sevimli de olabiliyordu.

Rhoda yıkadı, Monique silip kuruladı. "Harika bir eviniz var," dedi Monique.

"Değil mi, ben de çok seviyorum. Hep böyle bir evin hayalini kurdum."

"Jim'le ne kadardır birliktesiniz?"

"İki yıldan biraz daha fazla, bir yıldır da birlikte yaşıyoruz."

"Nasıl tanıştınız?"

1. (İng.) "Kuyruğu geyiğe tak," anlamına gelecek eski bir hedef fırlatma oyunu. (Ç.N.)

"Hastasıydım."

"Ha."

"Jim'in başta hoşuna gitmemiş gibiydi, ama zamanla bana alıştı. İyi biridir. Sağlamdır, güvenilirdir. Kalbi iyidir."

"Evet," dedi Monique. "İyi birine benziyor gerçekten. Evlenecek misiniz?"

Rhoda bu soruyu yanıtlamak için hazır sayılmazdı. Alay edildiğini hissetti. Gel gelelim Monique samimi davranıyordu ve bunu bozmak istemedi. "Evet," dedi en sonunda. "Yani lafını ediyoruz, ama henüz resmî değil. Acele etmiyoruz. Nasıl bir düğün isterdik düşünüp plan yapıyoruz."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Şey," diye mırıldandı Rhoda, azıcık heyecanlanmasına engel olamadı. "Hawaii'yi düşünüyorum. Kauai'yi, Garden Island'ı."

"Kauai çok hoş," dedi Monique.

"Orayı gördün mü?"

"Evet, birkaç kez. Na Pali sahilinde yürüyüş yaptım, kanoyla gezdim."

"Tüm sahilde mi?"

"Sadece bir yönde gidebiliyorsun, akıntı yönünde. Ama o kadar zor değil."

"Vay be," dedi Rhoda. "Belki balayımızda biz de öyle yaparız."

"Orayı seveceksin. Çok güzel."

Rhoda, Monique'ten başta hoşlanmadığı için kendini kötü hissetti. Bulaşıkları bitirdiler, Rhoda Monique'e sarılıp iyi geceler diledi. "Alaska'da daha uzun kalmamanız ne kötü," dedi. "Bir süre daha takılsaydınız çok eğlenirdik."

"Ya, benim de hoşuma giderdi," dedi Monique.

Rhoda yatak odasının ışığını açtı, ama hemen kapa-

dı, çünkü Jim uyumuştu. Üstünü çıkardı, karanlıkta sağa sola çarptı, şarabın etkisi hâlâ üzerindeydi ve en sonunda kafasını yastığa koyup kendinden geçti.

Jim onun yanında, nefeslerini dinleyerek, Rhoda'nın uyuduğunun kanıtı olan ellerinin ufak ufak titremesini bekleyerek bir süre öylece yattı. Sonra emin olmak için bir süre daha bekledi. Monique ona salonda buluşacaklarını söylemişti. Elbette öfkelenmişti, ama öte yandan da bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Irene uyanık yatıyor, panikliyordu. Acı dayanılmaz bir hal almıştı ve bu artık düşünmemek, uyumamak, anlamamak demekti. Kalkmak zorundaydı, orada öylece yatıp duramıyordu.

Bir Tramadol daha yutmak istedi, ancak henüz bir saat dolmadan dört tane almış olduğu için doz aşımından korktu. Küçük mutfağı ileri geri adımlayıp şöminenin önünden yatak odasına giderek evin içinde dolandı, sonra tekrar mutfağa döndü, başını elleri arasına alıp sıkarak acının durması için yalvarıyordu. Dindar değildi, ama dua etmek üzere olduğunu hissetti. "Lütfen," diye yalvardı.

Dışarı çıktı; hava soğuk, gökyüzü açıktı. Üstünde sadece pijamaları ve bir çift çizme vardı. Soğuğun acısını sarmalayıp dindirmesi ümidiyle, çizmeleriyle çakıltaşlarını ezerek, evlerine bağlanan yoldan otoyola çıktı. Sessiz bir geceydi, rüzgâr yoktu. Irene titriyordu.

Çevresindeki ağaçlar sanki birer seyirci gibi, orada bekliyor, onu izliyorlardı. Aysız gecede, gölgelerin arasına saklanmış gözcüler gibi. Bu yere hiçbir zaman alışamamıştı, hiçbir zaman bir ev olarak benimseyememişti. Her bir ağacın, her bir çalının ve çiçeğin ismini gayet iyi bildiği halde, ormanın kendisi bile ona kötü niyetli geli-

yordu sanki. İsimlendirmek gündüzleri işe yarıyordu, ancak gece oldu mu, orman tekrar bütünde birleşmiş, canlı ve isimsiz bir varlığa dönüşüyordu.

Irene geri döndü ve eve koştu; çakılları ezen çizmelerinin çıkardığı sesler, sanki hızını artırdıkça daha yakından geliyordu, sonra birden az ötede, yolu üzerinde bir baykuşun çabucak kaybolan gölgesini gördü; baykuş alçalarak uçup gitti ve sessizliğe gömüldü. Nasıl okuyacağını bilmediği bir alametti bu. Ağaçların arasında kayboldu baykuş. Ötmedi de.

İçeri koşturdu, kapıyı kapadı ve karanlıkta ağır ağır ilerleyerek bitkin bir şekilde kendini şöminenin önündeki kanepeye attı. Gözkapakları ağırlaşmış, çaresizce uyumak istedi, ancak acısı dinlenmesine izin vermeyecekti. Tekrar ayaklanması, hareket etmesi gerekiyordu. Hareketsiz durunca acı yoğunlaşıyordu.

Carl uyanık yatıyordu. Monique'in solukları derin ve fazla düzenli, her zamanki uykusundan farklıydı. Kendi soluklarının düzenli olmasına da özen gösterdi ya, Monique'in bir fark göremeyeceğini biliyordu. Onun Monique'i fark ettiği gibi Monique onu fark etmiyordu ne de olsa. Hem Monique ona neden yalan söyleyecek, neden numara yapacaktı ki. Dert etmenin bir anlamı var mı? Bir bakıma, Monique'in normalde yaptıklarından daha düşünceli bir davranıştı bu.

Monique uzun süre uyuyormuş gibi yaptı ve en sonunda yorganı yavaşça kaldırıp yataktan kalktı; Carl'ın uyanıp uyanmadığından emin olmak için, kısa bir süre hareket etmeden ayakta bekleyerek dikkat kesildi. Carl düzenli soluk almaya devam ederken, en nihayet Monique ayaklarının ucunda gidip sessizce kapı kolunu çevirdi ve neredeyse hiç ses yapmadan kapıyı açıp kapadı.

Carl bekledi. Başka hiçbir ses duymadı. Saatine baktı, az sonra biri çeyrek geçecekti. On beş dakika daha bekledi, sonra dikkatle doğrulup yatağın kenarına oturdu, kalkıp kapıya yürüdü ve kulak kabartıp sessizce kapıyı açtı; onları hafifçe duyabiliyordu şimdi, soluklarını ve salondan gelen titrek alevi görebiliyordu. Mum yakmışlardı. Sessizce duvarın köşesine geldi; şimdi Mo-

nique'in dış çizgilerini, arkası ona dönük olarak ata biner gibi Jim'in üzerine oturmuş bir halde inip kalkışını görebiliyordu. Carl, onun mum ışığı önündeki koyu renk siluetini görebiliyordu yalnızca.

Onu şaşırtan bunun nasıl canını acıttığı, göğsünün sol tarafındaki gerçek ağrıydı. Kalbin sadece bir metafor olduğunu sanırdı, keza Monique'le işinin bittiğini, onu tükettiğini, onun kötülüğünden bıktığını düşünmüştü, ama Monique de ağır ve bağışlanmaz bir şekilde onu haklamıştı şimdi. Onu şu yaşlı adamla seks yaparken seyretmenin, omuzlarını haz içinde kıvırmasını, mum ışığında şov yapmasını seyretmenin kendisinde iz bırakacağını, bunu asla unutmayacağını biliyordu Carl. Monique'in ona son armağanıydı bu, o kötü niyetli armağan listesine, diğerlerinden daha ağır gelen yeni bir ekti.

Carl yatağına geri döndü ve son çare uyumak istedi, nefes verişlerini saydı, eriyip gitmek istedi, ama Monique kapı kolunu alabildiğine sessiz çevirip usul adımlarla yatağa gelerek dikkatle yorganın altına girdiğinde, hâlâ tamamen uyanıktı. Monique'in dinlediğini bildiğinden, düzenli soluk almaya devam etti, ama en sonunda o kısa soluklan duydu, bir anlık duraklamanın ardından Monique'in asıl uykusu başladı.

Onun bir karış uzağında, bu kadar yakında olması korkunçtu. Saatine baktı, iki buçuk olmuştu, tekneyi yakalayıp balığa çıkmayı denemeye karar verdi. Monique'ten uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Rıhtım buz gibi olacaktı, bu nedenle saat üç olana kadar yarım saat daha bekledi, sonra sessizce kalkıp giyindi ve geceye karışıp nehre inen yola koyuldu.

Hareket halinde, açık havada, artık ses çıkarmamayı dert etmemek daha iyiydi. Çizmelerinin altında çakıltaşları takırdıyor, nefesi buhar halinde çıkıyordu. Kollarını salladı, omuzlarını yuvarladı ve kendini sarsıp Monique'i

üzerinden atmaya çalıştı. Kendi sesini duydu. Sıkıntısından, yürek çarpıntısından silkinmeye çalıştı. Adeta bir titreme gibiydi. Gidip istediği adamla düzüşebilirdi Monique. Ama o, en nihayet, yoluna devam edecekti.

Yürüdüğü halde soğuk içine işliyordu, bu nedenle çizmelerine rağmen hafif tempoda biraz koştu. Bu aysız gecede, yıldızların altında yolda ondan başka kimse yoktu. Binlerce mil, her yöne uzanan, engin bir durgunluktu Alaska. Açık alan, gönül yarası gibi küçük bir şeyi unutmak için bir fırsattı. Carl havayı, gökyüzünü, o uzaklıkları içine çekmek istedi.

Gel gelelim ileride, daha ötede, adımlarını yavaşlatıp tekrar yürürken kendini kaybolmuş hissedip ağaçların arasına saklandı ve ağlamaya başladı; kendini tutmaya çalışsa da adeta küçük bir çocuk gibi hıçkırmasına engel olamadı. Monique dedi, çünkü ilk aşkıydı o. Onun sevgisini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapabilirdi.

Ormanın zeminine çömelip dizlerini kavradı, yüzünü omuzları arasına gömdü. Ağlamasının dinmesini bekledi, sonra kendinde yeterli güç bulana kadar bir süre daha bekledi, kalktı ve nehre, tekneye giden yolda yürümeye devam etti. Balık tutarak Mark'a yardım ederek kendini unutacaktı. Teknenin kıç kısmına doluşmuş, nefes almaya çalışan somonları hatırladı. O yokluktan çıkarılan balıklarda, Carl'ın yakın olmak istediği, olağanüstü bir taraf vardı.

Rıhtıma vardığında, saat üç buçuğu geçiyordu ve etrafta kimseler yoktu, ama yine de kanaldaki birçok tekneden ışık geldiğini görüyordu. Merdivenin yanında durduğunda, o son seferindeki Hint asıllı Amerikalı kadın aklına geldi ve onu bir daha görüp görmeyeceğini düşünüyordu ki, nihayet binalardan birinden otuz yaşlarında bir adam çıktı.

"Günaydın," dedi Carl.

"Günaydın."

"Beni Slippery Jay'e bırakabilir misiniz?"

"Tabii."

Böylece tekrar nehirdeydi Carl; dıştan takma motor kükrüyor, ardında hızla teknenin kavisli beyaz izini bırakıyor, soğuk rüzgâr kulaklarına vuruyordu. Çok geçmeden teknenin bordasında, güvertedeydi ve kaptan köşküne çıkıp orada bekledi.

Teknede olmak iyiydi, dışarıda, su üstünde duruyor, dalgalarla sallanıyordu. Başka tür bir evdi bu. Daha iyi bir ev. Asla durağan değil. Belki yapması gereken buydu işte. Bir tekne alıp orada yaşamak, belki bir yelkenli almak ve dünyayı dolaşmak. Gel gelelim bunu neden istediğini biliyordu. Müthiş bir yanıt vermiş olacak, Monique'e aslında kim olduğunu gösterecekti. Asla kazanamayacağı, imkânsız bir oyundu bu.

Oturduğu sıra soğuktu, Carl dertop olup başını montunun içine gömdüğü halde ısınamıyordu. Tüyleri diken diken, titreyerek oturmaktan başka bir şey elinden gelmiyordu ki, en nihayet Mark ortaya çıktı.

"*Cabron*," dedi Mark. "*Oue paso?*[1]"

"Biraz balık tutayım dedim," dedi Carl.

"O zaman doğru yere gelmişsin. Kay bakalım."

Carl sıranın donmuş kısmına kaydı, Mark yirmi saniye için ısıtma bujilerine bastı ve teknenin kontağını çevirdi. "Başta biraz zorlanıyor," dedi Mark. "Ama sonra yavru kedi gibi olur."

Teknenin sahibi de merdivenleri çıkıp geldi. "Dümeni ben alacağım," dedi. "Merhaba Carl."

"Merhaba Dora."

1. (İsp.) "Dallama. ne oldu. ne iş?" anlamına gelir. (Ç.N.)

Kadın, "Üşümüş gibisin," dedi. "Aşağıya in de ısın biraz. Bir uyku tulumu kap."

Böylece Carl merdivenden aşağı inip teknenin mutfağını geçti ve baş kasaraya gitti. Karanlıktı ama eliyle uyku tulumlarını yokladı; hâlâ sıcaktılar, bir tane de yastık buldu ve kendine güzel bir yuva yaptı. Üstünde, güvertede yürüyen Mark'ın, pruva halatını çözdüğünü duyabiliyordu, sonra motor bir viteste sabitlendi ve hareket ettiler. Son seferdekinden daha erken sefere çıkıyorlardı. Carl uykusuzdu, bitkindi, hafif sallantıyla ve uyku tulumlarının sıcaklığıyla rahatlayıp çabucak daldı.

Rüyasında Carl sualtında yüzüyordu. Geniş, derin bir nehirdi bu, ışıl ışıldı ve kendisinden çok daha iri somonlar onu seyrediyordu. O koca gözleri ay gibi, sanki hep birlikte sessizce söyleşiyorlardı. Onun hakkında, aciliyeti olan bir mesaj almışlardı.

Teknenin gövdesine vuran küçük dalgalar Carl'ı uyandırdı. Buradan teknenin tamamının esnediği, hiçbir şeyinin kımıltısız olmadığı hissediliyordu. Sadece bir deriydi tekne. Motor daha gürültülüydü şimdi, devrini artırıp hızlanıyordu. Tembel görünmek istemiyordu Carl, ama çok yorgundu. Bu nedenle gözlerini tekrar kapadı.

Aşırı bir dalgalanmayla uyandı, besbelli bir yerde durmuşlardı. Baş dönmesiyle, ileri geri çarparak çabucak çizmelerini giydi, sonra ağır adımlarla mutfağı geçip kıç güvertesine çıktığında, Mark tam da kıç tarafına ağın başlangıcını, kavuniçi şamandırayı fırlatıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye bağırdı.

"Ayak altından çekil," diye geri bağırdı Mark, böylece Carl kapı kasasına dayanıp seyretmekle kaldı. Güneş suda yansıyor, Dora tekneyi ileri sürerken Mark ağı bırakıyordu. Üst kısmındaki küçük beyaz şamandıraları, alt kısmında ise kurşun kaplı eteğiyle muazzam genişlikte bir naylon perdeden oluşan ağ, gerçekten inanılmaz bir şeydi.

Makara inceliyor, yeşil naylon dökülüyordu, en sonunda ağın tümü suyun içindeydi. Ardından Dora vitesi boşa aldı ve Mark ana halatı pupa demirine bağladı. Dora yeniden motoru vitese geçirdi ve ağı dikkatli bir şekilde çekerek düzeltti. Yaklaşık iki yüz yetmiş metrelik bir perde teknenin arkasından denize açılarak uzakta, en son noktada kavuniçi şamandırayla beyaz şamandıralardan oluşan uzun bir çizgi bıraktı.

Düşük hızda tekne iyice sallandığı için Carl tutunmak zorundaydı. Sallanan güvertede zorlanmadan yürüyen Mark, oraya geldi. "Ağa dikkat et," dedi Carl'a. "Ağa vurduklarında somonları görebilirsin. Su sıçratacaklar."

Carl oraya baktı ama hiçbir şey göremedi. Orada belki yüzlerce somon olabilirdi, ama buna imkân yoktu sanki. Kara millerce ötede, uzakta bir şeritti, burasıysa açık denizdi işte. Bu küçük su parçasının böylesine kalabalık olmasına imkân yoktu. Balıkçılık büyük bir inanç meselesi, ya da ümitsizlik gibi geldi ona.

Beyaz şamandıraların oluşturduğu çizgi çok gergindi, büyük bir dalganın ardından gelen dalga çukuru gibi yükseliyordu.

"Girdabın kenarındayız," dedi Mark, eliyle işaret ederek. "Kütükleri görüyor musun?"

Carl birçok kütük ve dal parçaları görebiliyordu, ince bir köpük çizgisiyle ayrılan suyun öte tarafı daha koyuydu. "Gördüm," dedi.

"Balıklar girdap boyunca dolanır. Biz içine giremeyiz, yoksa tüm odunları vitese takarız, ama kenarında duracağız."

"Hadi öbür uca gidelim," diye bağırdı dümendeki Dora.

Vitesi boşa aldı, Mark kıça gidince de düşük hızda geri vitese aldı. Mark korkuluktan başka bir kavuniçi şamandıra alıp bağladı, ipleri çözdü ve ağ serbest kaldı.

Dora ileri vitese taktı, ağ boyunca ilerlemek için geri döndü.

Mark, ileri vitesteki motorun gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek Carl'a seslendi: "Balık vuruyor mu diye bakmak için, bunu diğer balıkçıların ağlarına da yapabilirsin."

Carl önlerinden geçen ağa baktı ve hiçbir şey göremedi.

"Bugün şansımız yok," diye bağırdı Mark.

Teknenin diğer ucunda, Mark sarı şamandırayı sudan çıkarmak için kancalı bir sopa kullandı. Hızla çekip çekme halatını ağa geçirdi, şamandırayı çözdü ve Dora tekrar vitese takıp ağı yavaşça çekerek düzleştirdi.

Carl kapı pervazına iyice yapıştı ve teknede elini kaybetme ihtimallerinin tümüne kafa yordu; baskı altındaki halatlara ya da ıslak, kaygan ve hareket halindeki her şeye kaptırmak gibi. Güzel bir gündü, uzaktaki bir fırtınanın büyük dalgaları geliyordu ama rüzgâr yoktu. Hava sert olduğunda bu işe kalkışmayı düşünemiyordu, ama Mark ve Dora'nın hava nasıl olursa olsun açıldıklarını biliyordu. Dora'nın genellikle pazartesileri ve perşembeleri olmak üzere, sadece belirli günler balığa çıkma izni vardı.

Dora bir on beş dakika daha ağa asıldı, sonra vitesi boşa alarak Mark'a ağı içeri alması için bağırdı. Mark kıç tarafında duruyordu, bir ayağı hidrolik kaldıraca bağlı bir kolun üstündeydi. İşi hızlandırmak için düzenlenmiş el yapımı bir tertibattı bu. Üstüne bastığında makara çekiliyor, ağ ve şamandıralar alüminyum kıç kılavuzunun üstünden, iki kolu olan yuvarlanmış plakaya geçiyordu. Dora ağın diğer tarafındaydı ve ikisi birlikte ağın düzgün bir şekilde makaraya geçmesini sağladılar.

Carl, bir insanın tüm hayatını neden burada, açıkta geçirebileceğini anladığını hissederek balık arandı. Ne-

deni para ya da çaresizlik değildi. Gizemdi. Aşağıda, oradaki ağda neler olduğu merakıydı. Hiçbir şey olmayabilir ya da yüzlerce somon takılmış olabilirdi. Ya da denizde yaşayan başka bir koca mahluk. Yeterince büyük bir ağın varsa, canavarlara inanabilirdin. Okyanus enginlik demekti, ama onlar minicik bir parçasını yakalıyorlardı.

Mark ayağını kolun üstünde tuttu, kasnak gergindi. Carl acaba tekne baskıdan sıçrar mı diye düşündü. Ağ sudan çıkıp üstünden sular damlayarak makaraya sarılıyordu. Halatların kopup kasnağın ufalanması gibi, her şeyin parçalanabileceği bir andı sanki bu. Carl kapıdan ayrıldı ve tutunabildiği ne varsa tutunarak teknenin kenarına gitti. Herhangi bir halat kurtulup geri fırlarsa orada olmak istemiyordu. En feci baskı, teknenin kıçı dalgada yükselince geldi. O anki gerginlik akıl almaz boyuttaydı.

"Hafif gibi," diye bağırdı Mark Dora'ya, ancak Carl için sanki tekne çatlamak üzereydi, sanki bükülebilen bir omurgası vardı da en sonunda kopacaktı.

Ağla birlikte tek bir somon yukarı geldi ve Mark ayağını koldan çekti. Balığı sıkı sıkıya kavradı, aşağı doğru seri bir hareketle çekerek onu ağdan kurtardı.

Ağ yeniden boştu, üstünde birkaç parça yosun ve küçük deniz bitkisi dışında hiçbir şey olmadan makara uzun uzun dolandı, en sonunda gümüşsü ve ince uzun başlı, sırtı koyu bir somon daha geldi ve gözle görülür bir hayal kırıklığıyla güverteye fırlatıldı.

"Hezimet," dedi Mark Dora'ya ve Carl, tüm yükün Mark'ın omuzlarında olduğunu hissetti. Eğer balık yoksa, bu onun suçuydu. Dizel yakıttı, izin belgesiydi, teknenin tutarıydı, birçok kez ağ atmaktı... neticede bir gün boyunca denizde seyretmek para harcamak demekti.

Mark ağın geri kalanını da sardı ve tepeye gelen şa-

mandırayı çözdü. Dora üst güverteye çıkıp motoru yeniden vitese aldı ve tekneyi başka sulara sürdü.

Carl kapıya geri döndü. "Olanlara üzüldüm," diye bağırdı Mark'a. "Kötü gitti."

Mark yanıt vermedi. Şimdi beyaz köpüklerle çevrelenmiş kıç güvertesini düzenlemekteydi hâlâ. Bir somonu solungaçlarından yakaladı, parmaklarını içeri batırınca pat! diye sesler çıktı ve kenardaki tenekeye fırlattı. Diğer somona da aynı şeyi yaptı ve bir hortumla güverteye su sıkıp yıkadı. Sonra öne geldi, mutsuz bir hali yoktu.

"Kaygılanmak yok ahbap," dedi. "Bana balık bulmaya yardım edecek gibi bir halin var?"

"Tabii," dedi Carl. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Yukarı gel," dedi Mark, Carl onun arkasından merdiveni tırmandı. Dora onlara alaycı bir selam verip aşağı indi.

Carl dümene geçti ve Mark onun yanındaki sıraya oturarak seyredecekleri yönü işaret etti. "Oradaki teknelere doğru," dedi.

"O pat pat diye çıkan ses neydi?" diye sordu Carl.

"Ne?"

"Solungaçlardan tuttuğunda pat diye sesler geldi."

"Ha o; solungaçları patlatıyorum ki balığın kanı aksın. Onları öldürmenin en kolay yolu bu, böylece tüm kanı da akıyor ve daha kolay temizleniyorlar. Bunu yaparsak aldığımız para artıyor."

Az sonra Mark telsizde konuşuyor, oradaki arkadaşlarıyla, diğer balıkçılarla laflıyor, onlara avın nasıl gittiğini soruyor, birlikte takılmak için planlar yapıyor, onları saunaya davet ediyordu. Bugün hiç balık yakalayamamış biri için rahat ve kayıtsız bir hali vardı. Arada bir dürbününü kullanıyordu.

Slippery Jay'in dümeninde olmak gidonu gevşek bir bisiklet kullanmak gibiydi. Carl dümeni bir yöne çeviriyor ve teknenin hâlâ öbür yönde gittiğini sanıyordu. Sonra tekne epey uzağa düşüyordu. Huzursuz bir şekilde teknede koşturup duruyordu, ama Mark'ın sıkkın bir hali yoktu. Hâlâ arkadaşlarıyla laflamaktaydı.

Sonra Mark solu işaret etti. Telsizin mikrofonunu kapattı. "Oraya gideceğiz," dedi, "yönünü değiştir. Şurada iki beyaz tekne var ya."

"Biri daha mı yakında?" diye sordu Carl. Dümeni çevirdi.

"Hı hı."

"Balıkların orada mı?"

"Hı hı. Tam şu anda, orada balık öldürmekteler."

"Arkadaşlarından biri mi söyledi bunu?"

"Hı hı."

"Ama ben bir şey duymadım."

"Bira hakkındaki sohbetti. Şifreler ya da kodlar falan yok, söyleneni nasıl söylendiğinden anlıyoruz. Başka birinin bilmesini istemeyiz. Sonra etraftaki bütün tekneler buraya hareket eder."

"Vay be," dedi Carl.

"İşte böyle, buralarda çok James Bond'luk olur," dedi Mark gülerek. Tekrar dürbün kullanıyor, az önce o yöne kırdıkları bir grup tekneye bakıyordu. "Aralarından ikisi bu tarafa geliyor. Onlar da olan biteni anladılar. Belki bizim dönmemizi bekliyorlardı. Ağı suya çabuk indirmeliyiz."

Carl bir an için arkasına baktı ama bu uzaklıktan bir şey göremiyordu. Tüm hadise bir aciliyet kazanmıştı şimdi. "Onları tanıyor musun?" diye sordu Mark'a.

"Rus tekneleri," dedi Mark. "Daha büyükler, on üç metrelik, çift motorlu, iki lisanslı, böylece fazladan bir kelepçeleri, üç yüz altmış beş metrelik ağları var."

"Rus mu?"

"Artık Alaskalı sanırım," dedi Mark. "Ama Rus. Burada iki toplulukları var, Ninilchik yakınlarında. İyi balıkçılar, bu nedenle genelde bize ihtiyaç duymuyorlar. Belki sakın bir gün geçiriyorlardır. Genelde kendi aralarında takılırlar, çok kapalı topluluklardır, ailelerin tümü balıkçı ya da tekne yapımcısı, buradaki topluluklar arasında kişi başına en çok balıkçı onlarda."

"Yani en iyisi onlar?"

Mark güldü. "En büyük balık katilleri, o orospu çocukları Norveçlilerdir. Koyun öbür yakasında, açıkta yaşarlar. Sadece deniz uçağı ya da tekneyle gidebileceğin kasabalarda. İnekleri besleyip boğaları öldürürler."

"Ne?"

"Kusura bakma," dedi Mark. "Çok kabaydı ve politik olarak yanlıştı. Burada böyle derler. Norveçliler, Aleut kadınlarının tümünü beslemiş, erkeklerin çoğunu öldürmüşler; bu nedenle o kasabalarda, herkesin bir Norveçli soyadı vardır, Knudsen gibi. Neredeyse hiç Aleut soyadı yoktur. Bir yaz onlardan biri için çalıştım, marangoz olarak; çok sıkı balık katili olduklarını söyleyebilirim. İki taraftan da almışlar bunu. Dahası kendi kanunlarını uyguluyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Carl. Tekne fazla yavaş ilerliyordu sanki. Dalgalara kapılmış, hiçbir şeyi çabuk geçemiyorlardı. Bu sırada Rusların onlara yaklaşmakta olduğunu biliyordu. O benzin yakıtlı hızlı alüminyum teknelerin cazibesini görebiliyordu.

"Bir oğlan vardı," dedi Mark, "bir şeylere kafası atmış bir yeni yetme –zaten köyde kafayı takacak çok şey vardı, eminim bundan, ensest gibi; kim bilir daha başka neler oluyordu– neyse, teyzesinden para çalıyor, fazla değil, ama sonra birinin dört çekerini de çalıyor ve kumsala inip suyun içine sürüyor. Alçak su seviyesi işaretini geçip

yuvarlanıyor. Kimse gözünün yaşına bakmıyor tabii. Onu köy meydanına getiriyorlar ve boynuna balık çuvalı asıyorlar, sonra erkeklerin tümü eline balık sopalarını alıp yanına gidiyor. Kendi babası kafasına geçiriyor sopayla. Orada durup acaba seyrettiğim bir cinayet mi diye düşünüyorum ben de, sanırım öyleydi de. Hiç sorgu sual etmedim ama. Oraya bir ev inşaatı için gitmiştim neticede. Başka bir şey için değil."

"Vay anasını," dedi Carl.

"Dora'ya haber vereyim," dedi Mark. "Gelip dümeni devralsın. Sen yoldan çekil yeter, eğer balık yakalarsak bana onları ağdan çıkarmakta yardım edersin."

Su artık turkuvaz renginde değildi. Koyu, kopkoyu bir maviydi bugün, içinde siyahlık da vardı ve buzul alüvyonu kalkmamış olduğundan, berrak mı berraktı. Bir günde nasıl böyle baştan aşağı değişebildiğini anlayamıyordu Irene. Farklı bir göldü şimdi. Benlik için yeni bir metafordu ve her bir yeni versiyon öncekilerin tümünü geçersiz kılıyordu. Şimdi kim olduğu, baş ağrılarının olmadığı, iki hafta evvelki benliğine uymuyordu; o zaman kim olduğu da, birkaç ay evvel, henüz emekliye ayrılmamış, hâlâ çocuklarla sınıfta ders yaparkenki benliğine uymuyordu. Ve o zaman kim olduğu, kendi çocukları henüz evdeyken, onun günlük hayatından çıkıp gitmeden önceki benliğine; o zamanki benliği de Gary'le birlikte umut dolu olarak buraya geldikleri ya da ondan kısa bir süre önceki, eğitimi ve işiyle kendi başınayken, en sonunda özgür, her şeyi yapmanın mümkün olduğu o mutlu andaki benliğine uymuyordu. Ve o zaman kim olduğu, bunca yıldır boş yatak odalarındaki ya da çatı aralarındaki, hatta bir keresinde de bodrum katındaki kullanılmayan alanlara layık görülen, istenmeyen şey olmasına uymuyordu ve o zamanki benliği de –bir hiç kimse, bir tür hayalet olduğu zamanki– annesinin hâlâ var olduğunu sanarak eve geldiği o günkü benliği değildi.

Hava ağır değil, ılık ve durağandı. Kıyılar pusluydu; sanki harap olmuş, afetlerden sonra ayakta kalmış bir ormanı anımsatan Sitka ladinleri, o tuhaf, çarpık açılarıyla çıplak kayaları ortaya çıkarıyordu. Boğum kayaları deniyordu bunların bir parçasına. Buradaki her şey hem muazzam büyük hem de çok küçüktü; bu dağın altında yaşayarak saklı kalmıştı.

Gary her zaman meşgul, Irene'den bihaber kulübeyle cebelleşmesine kaptırmıştı kendini; onun geçen gece bir damla uyku uyumadan neler yaşadığı hakkında, şimdi kafasının içinde muazzam bir hızda topaçlar dönerken neler hissettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Gary'ye göre Irene acıyı, gerçekliği olmadığı halde kafasında kuruyordu. Irene yüzünü ona dönmüş, teknede tam karşısında oturuyordu ama Gary, yolculukları boyunca onu görmeden göle, öteye bakmanın bir yolunu bulmuştu doğrusu. Irene'in yitip gitmesine, kısmen böyle göz yumuyordu.

Oraya vardıklarında, Irene tekneden inip pruvayı mümkün olduğunca kıyıya çekmeye yardım etti. Bu ılık günde bile teknenin metali soğuktu.

Yabanmersinleri ve çalı çırpıların üzerinden yürüdüler, küçük kızılağaç çalılığının çevresini dolaşıp platform ile kare şeklinde birbirlerine çattıkları kütüklerin, kulübenin yan duvarlarının olduğu yere geldiler. Gary, çivilemekte olduğu yere bir ağaç parçası koyup dikti, Irene kütüklerin üstüne oturup baskı yaptı, sonra da on iki santimlik bir çivi kütüğün içine gömüldü.

Ardından kütük yavaşça çatırdadı, çivinin iki yanında bir çatlak belirdi ve bir yarılma sesi duyuldu.

"Kahretsin," dedi Gary. Ama alttaki kütüğün içine iyice girene, iki yüzey birbirleriyle sıkıca bitişene kadar çekiçlemeye devam etti. Çivinin başına, ağacın yüzeyinde girinti yapana kadar vurdu.

"Tamamdır," dedi. "Bu kadarı yeterli."

Diğer tarafa geçtiler ve Gary amansız ve azimli, çivi çakmaya devam etti; yüzündeki çizgilerle olduğundan yaşlı görünüyordu. Kendini işinde kaybetmiş, ifadesizdi. Bundan dolayı ona kin duymuyordu Irene. Unutma arzusunu anlayabiliyordu. Gel gelelim o an, kendisi bu günü simgeliyordu. Her bir çekiç darbesi sağ gözünün arkasında bir noktaya vuruyor, dalgalı kırmızı bir dal, aynı çizgi romandaki gibi, yukarı sürgün veriyordu. Irene bayılacağını sandı ama bayılmadı. Öylece durabilir, bunun geçmesini bekleyebilirdi. Sonsuza kadar devam edemezdi ne de olsa. Dört kenarı da çivilediler, sonra da yaptıkları işi takdir etmek için geri çekildiler.

"Fena değil ha?" dedi Gary. Doğruydu da. Aralıklar kapanmıştı. Bazı yerlerde bir santimden fazla değil, hatta daha azdı, kalafatlamayla ya da harçla çaresine bakılabilirdi ne de olsa.

Islak ağaçlardan, dört kütükten oluşan üçüncü sırayı yerine sürüklediler ve Gary tekrar çivi çaktı. Irene bu işin çabuk biteceğini düşünerek geride durdu. Kulübeyi inşa etmek fazla zaman almayabilirdi.

"Kapıyı nasıl yapıyoruz?" diye sordu Gary'ye. "Pencereler de var."

Gary elinde çekiçle duraksadı ve doğruldu. Nefes nefeseydi. "Doğrusun," dedi. "Kapıya ihtiyacımız var. Ve en azından göle bakan bir pencereye."

"Evet," dedi Irene.

Gary bir dizini içerideki platforma dayayarak, kütükten duvarın üstüne ata biner gibi oturdu. "Bence boşluk açarız olur biter. Kapı ve pencere koyacağımız duvarın tepesine geldiğimizde, ben kütükleri yukarıdan aşağıya keserim."

"Tamam," dedi Irene. "Ve gidip kasasıyla, camı takılmış hazır pencereyi alırız, kapıyı da, değil mi?"

"Evet ya, önce onları alır sonra da keserek boşlukları açarız."

Gary çivi çakma işine geri döndü, Irene'se bir eğreltiotu öbeğinin arasına çömeldi. Asla tam olarak kapanmayan sert bir kılıfın içinde uyuklayan acı, kenarlara saplanarak baskı yapmaktaydı. Rhoda bu akşam daha fazla ağrıkesici getirecekti. Söz vermişti. Irene'in yanında bir hap kalmıştı, onu da elinde tutmaya gayret ediyordu. Dibindeki eğreltiotlarıyla koyu, zengin toprağın kokusu keskindi ve Irene buna odaklanmaya çalıştı, kokuya tutunarak dalmak istedi, ama kaçamıyor, unutmasına yetecek kadar dikkatini dağıtamıyordu. Ne ki, tek bir pozisyonda durup biriken baskıyı hissetmek dayanılır gibi değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gary.

Irene oturdu. "Şunun çekip gitmesi gerek," dedi. "Acıyı kastediyorum. Umudumu yitirmeye başladım."

"Şu âna kadar bitmesi gerekiyordu. Doktor birkaç gün, en fazla bir hafta sonra iyi olacağını söyledi."

"Dün gece uyuyamadım. Bir dakika bile. Tramadol aldığım halde."

"Ne?"

"Evet, dahası şu acı dinene kadar uyuyacağımı da sanmıyorum."

"Anlamıyorum."

"Evet, anlamıyorsun. Ama gerçek bu."

Bunun üzerine Gary yanına gelip diz çöktü ve Irene'in başını elleri arasında aldı. "Sen ağlıyorsun," dedi.

"Hayır, sadece gözyaşı döküyorum. Artık her an böyle oluyor. Bedenimin verdiği otomatik bir tepki bu."

"Sorun ne bulmalıyız," dedi. Bir yerde bir sorun var."

"Şükür sana Tanrım."

Gary ellerini çekti. "Yapma bunu."

"Doğrusunu istersen," dedi Irene, "bana inanmanın zamanı gelmişti."

"Üzgünüm. Başka bir doktor bulacağız. Bir uzman. Belki yarın arabayla Anchorage'a gideriz."

O gün için paydos ettiler; Gary en sonunda Irene'in durumunun farkına vardı ve teknenin pruvasından binmesine yardım edip dönüş yolunda gözünü ondan ayırmadı. Irene gülümsemeye çalıştı. Motorun gürültüsüne rağmen "Teşekkürler," dedi, ama Gary hiçbir şey duyamıyordu, bu nedenle Irene bir kez daha söylemeye kalkışmadı.

Evde, Irene dinlenirken Gary yemek yaptı. Irene elindeki son Tramadol'ü alıp Rhoda'nın gelmesini bekledi. Bir ara uyur gibi oldu. Gittikçe derinlere batıyor, ama bir türlü yüzeyden yeteri kadar uzaklaşamıyordu. En nihayet Rhoda'nın arabasını duydu. Ardından bahçe kapının açılmasını ve Rhoda'yla Gary'yle konuşmasını. Sonra yatak odasının kapısı açıldı ve Rhoda yanındaydı.

"Seni Anchorage'a götürüyoruz," dedi Rhoda, usulca. "Jim şu anda telefonla birilerini bulmaya çalışıyor, ayrıca sana kodein reçetesi yazdı, böylece artık Tramadol çalmak zorunda kalmayacağım."

Irene doğrulup konuşacak gücü kendinde bulamadı. Düşündüğünden daha derine dalmıştı. "Teşekkürler," dedi en sonunda. "Jim iyi biri."

"Öyledir," dedi Rhoda." İyi biridir."

Sonra annesinin oturmasına yardım etti ve ayağa kalkması için kolunu kavradı.

"O kadar da bitmiş değilim," dedi Irene. "Yürüyebilirim."

"Tamam."

"Sorun başımda, ayaklarımda değil. Huzurevinde yaşamıyorum. Elli beşimdeyim.

"Tamam anne," dedi Rhoda, "Tanrı aşkına."

"Kusura bakma Rhoda. Tek dayanağım sen oldun. Her zaman yardım ettin, küçücükken bile. Senin içinde

var bu, benimle ya da babanla bir ilgisi yok."

"Teşekkürler anne."

Salona geldiler, Gary masaya makarna ve salata koydu.

"Kocam, kocacığım benim," dedi Irene. "Akşam yemeği de hazırlarmış. Eline sağlık."

Gary ne diyeceğini bilemeden kalakaldı. Yüzüne darbe yemiş gibi. Suçluluk duygusundan olduğunu düşündü Irene, işte ufuktaki ihanete dair ufacık bir belirti daha. "Kocam" kelimesini duyduğunda irkildi, yanakları da hafiften söndü zira. Hazırlıksız yakalanmıştı Gary, çünkü onu fark edilmeden terk ettiğine, karısının bir şekilde göz göre göre çöküp gideceğine inanmıştı.

"Bu harika görünüyor, baba," dedi Rhoda.

"Makarna işte canım," dedi Gary. "Nasıl hissediyorsun Reney?"

"İkiniz de yanımda olduğunuz için mutlu," dedi Irene önce Gary, sonra Rhoda'ya bakarak.

"Jim sana uyku ilacı reçetesi de yazdı," dedi Rhoda. "Babam dün gece uyumadığını söyledi."

"Uyuyamıyor," dedi Gary. "Uyuması gerek."

Irene makarnadan bir lokma aldı. İştahı kaçmıştı. Bir şeyler yemek umurunda değildi artık. Gözlerini kapadı ve her bir parçasının içine çekildiğini hissetti, sanki vücudunun merkezi, yerçekiminin ta kendisiydi. Organlar hiçliğe koşturuyordu sanki.

"Neyin var anne?"

"İlaçlar. Yemek yiyemiyorum."

"Anne," dedi Rhoda, ona yanaşarak ve elini tuttu. Ama Gary olduğu yerde duruyordu. Ona ilgi göstermeyi hiçbir zaman bilememişti ne de olsa, şimdi de farklı bir şey olacağı yoktu. Irene tek başına kalacaktı, hayatı boyunca yaşamış olduğu gibi.

"Annemin korkunç baş ağrıları vardı," dedi Irene.

Rhoda ve Gary, ikisi de dikkat kesilmişlerdi şimdi.

"Başının ağrıdığını söyleyip durdu, ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Benden sessiz olmamı isterdi, ben de olurdum. Sessizdim. Günlerce çıtım çıkmadı. Ama ne de olsa çocuktum ve bu o kadar kolay değildi."

Rhoda ve Gary sessizdi şimdi, Irene de gözlerini kapadı. Annesinin yüzünü görmeye çalıştı. Ne ki, her zaman gördüğünü gördü; annesinin bedeni, yani annesi olamayacak o şekil havada sallanıyor ve Irene bunu görmek istemiyordu, bu nedenle gözlerini açtı.

Rhoda arabasını sürerken korkuyor, ama korkunun kaynağını bulamıyordu. Etrafındaki herkes tuhaf davranışlar içindeydi. Annesi, babası, Jim... Hiçbiri olması gerektiği gibi değildi. Peki, bu durum onu nereye götürüyordu? Neticede hayatı onlar üzerine kuruluydu.

Ya onun istekleri? İçlerinden biri bunu umursuyor muydu? Bu düşünceyle lanet etti ki, en azından korkmaktan daha iyi bir şeydi bu. Direksiyonu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa kırarak külüstür arabasıyla çakıllı yolda sağa sola yalpalayıp kendini daha iyi hissetti. "Hadi hamamböceği, yürü bakalım," diye söylendi.

Gölün aşağı kısmının sonundaki dönemeçten Mark'ın evine doğru kırdı.

"Hey, işe yaramaz herif," dedi Rhoda Mark kapıda belirdiğinde. Vakit geçti ve yorgun görünüyordu ya da kafası iyiydi.

"Bu iyi."

"Tek bir kere gitmedin. Sağlığı nasıl diye merak edip geçerken bir kerecik olsun uğrayayım demedin, değil mi?"

"Şimdi nasıl?"

"Öldü."

"Bak, bir bakıma kurtulduk sayılır," dedi Mark. "O

tatsız halini falan düşününce... Ama Noel keklerini ve o malum genç kız iyimserliğini özleyeceğim."

Rhoda çizmesiyle Mark'ın bacağına bir tekme indirdi, haykırıp onu düşürecek kadar sertti tekmesi. Sonra Karen araya giremeden arabasına koşturdu.

Eve gidince pankek ve konserve şeftalileri gördü, en azından normale dönmek demekti bu. Jim tezgâhın başında ayakta duruyor, çatalını konservede tıkırdatarak bir dilim konserve almaya çalışıyordu.

"Sana bir uyarı yapıyorum," dedi Rhoda.

"Ne?"

"Garip davranıyorsun."

"Bu kadar mı?"

"Sen de, annem de, babam da... Hepiniz çatlattınız. Kardeşim zaten işe yaramaz bokun tekidir, ama siz üçünüz yüzünden aklımı kaçıracağım."

"Ben ne yaptım şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Rhoda. "Ama doğru değil yaptığın. Kessen iyi edersin."

Jim incinmiş gibiydi. "Annen için birilerine telefon edip duruyordum," dedi. "Yaptığım buydu işte."

"Üzgünüm," dedi Rhoda. Sakinleşmek için bir süre olduğu yerde durdu. Sanki koşmuş ve nefes nefese kalmış gibi hissetti. Jim'in onu kolları arasına almasını, ona destek olmasını bekledi ama beriki onun hissettiklerinden bihaber öylece duruyordu. "Annemin durumuna canım çok sıkıldı," dedi en sonunda.

"Neymiş bu?"

Rhoda ceketini çıkarıp bar taburesine oturdu. "Olacak şey değil," dedi. "Ama ne uyuyor, ne yemek yiyor, her an acı içinde ve bizi de bu halde bırakıyor. Kafasının içinde bir yerlere gidiyor, çocukluğuna, annesine dönüyor ve ben onun şimdiden çekip gittiğini hissediyorum."

"İlaçlar etki ediyor olabilir."

"Belki. Ama değil. Ona hiç iyi gelmeyen bir yere geri dönüyor."

"Bak, ona iyi bir doktor buldum. John Romano, Alaska'daki en iyi kulak burun boğaz doktoru."

"Anchorage'da mı?"

"Evet. Öğle üzeri saat bir de."

"Pahalı mı?"

"En pahalısı ama en iyisi, üstelik annen için vizitenin yarısını almaya razı. Her şey yarı fiyatına olacak, ameliyat bile."

"Ameliyat mı?"

"Tabii ya, sinüzit ameliyatı. Çok sık yapılan bir ameliyattır bu."

Rhoda ayağa kalktı ve Jim'i kucakladı. "Teşekkürler Jim," dedi. "Ayrıca sana patladığım için özür dilerim. Sadece korkuyorum." Jim onu kolları arasına aldı ve bir elini, Rhoda'nın sevdiği şekilde ensesine götürdü. Rhoda kendini güvende hissetti.

"Annesi kendini öldürdüğünde annen kaç yaşındaydı?" diye sordu Jim.

"On. Kanada'nın batısında, Rossland'da olmuş. Bir gün okuldan eve geliyor ve içeri girdiğinde onu o halde buluyor. Ama bu konuda asla konuşmaz. Bir-iki hafta önce bütün gün evde dolanıp bana anlatmaya çalıştı. İlk kez benimle bu konuda konuşuyordu. Yerdeki kar öbeklerini, binaların boyasını anlattı. İç dünyasında bir şeyler oluyor, baş ağrılarından da önce başladı bu. Babamın onu terk edeceği düşüncesiyle paranoyaklaşıp tuhaflaşıyor."

"Terk ediyor mu peki?"

"Hayır. Annemin takıntısı bu."

"Hım," diye mırıldandı Jim.

"Artık bunu konuşmayalım olur mu?" dedi Rhoda. "Hadi güzel bir şeyler konuşalım. Hadi, nasıl düğün hayal ediyoruz, onu konuşalım."

"Pekâlâ," dedi Jim ve kollarını salıp, sırtına hafifçe vurdu.

Böylece Rhoda Kauai'deki otellerin broşürlerini getirdi ve birlikte kanepeye oturdular.

"Bak, hoşuma giden bu," dedi Rhoda, deniz manzaralarını ve şelaleleriyle koyu yeşil dağları gösteren tam boy bir broşürü açarak. "Princeville, Hanalei Körfezi'nde. Dinle şunu:"

> Sonsuzun başladığı yer: Güneş ufku öptüğünde ve siz altın ışığa daldığınızda, evlilik yemininiz ölümsüz alizeyle havalanıp Pasifik Okyanusu'nun milyonlarca mil ötesine saçılacak.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Jim.

"Kesinlikle kötü olmaz," dedi Rhoda. "Ebediyetti, şuydu buydu. Şu havuza baksana. Sonsuzluk, ebediyete kadar."

"Odalar da fena değil. Tuzlu mu?"

Rhoda broşürü kapatıp Jim'e baktı. "Fiyatın önemi yok, değil mi? Bu bizim düğünümüz. Hayatta bir kere oluyor."

"Doğru," dedi Jim, "sanırım öyle."

Rhoda dirseğiyle onun göğüskafesini dürttü, ama hafif bir şekilde ve tekrar broşürü açtı. "Ya dansımız ne olacak?" diye sordu. "Anchorage'a gidip dans dersleri almak zorunda kalabiliriz. Burada öyle bir şey olduğunu sanmam."

"Anchorage mı dedin?"

"Şöyle sosyetik bir şey olsun istiyorum," dedi Rhoda. Jim'in tepkileri hoşuna gitmemişti. "Belki bu meseleyi başka zaman konuşsak daha iyi."

"Üzgünüm," dedi Jim.

"Yo, önemli değil."

"Ama tüm bunlar benim için çok yeni."

"Önemli değil. Zaten henüz nişanlı bile değiliz. Sadece düşünmek hoşuma gidiyor."

Jim ne demesi gerektiğini bilemedi. Rhoda üzgün bir şekilde elindeki broşüre göz gezdiriyordu, Jim fırsattan istifade o an pat diye soruyu sorması gerektiğini hissetti, ama elinde bir yüzük yoktu. Ve bir de Monique vardı. İmkânsız bir durumdaydı. Bu nedenle hiçbir şey demedi. Rhoda sayfalarını çevirirken o da broşüre baktı ve ikisi de göz göze gelmekten kaçındı.

Carl'ın parası bitmişti. Elindeki para on doları bulmazdı. Kamp alanını terk etmek zorundaydı, bu nedenle oturup o ucuz, ıslak uyku tulumunu torbasına tıktı ve Monique'inkiyle ne yapması gerektiğini düşündü. Onunki yeni, gümüşi ve yeşildi, su geçirmez naylon torbası içinde duruyordu. Kendisininkinden çok daha kalın ve sıcak tutuyordu, üstelik daha da hafifti. Hayat yollarında bununla dolaşmak daha kolaydı. Carl Monique'in yastıklı çantasının üstüne uzandı, başını dayadı ve derin bir nefes aldı. Sonra kendine hâkim olamayıp tekrar ağlamaya başladı. Gözyaşlarını nasıl dindireceğini bilmiyordu. Kesik kesik ve acı veren bir ağlamaydı bu, onu rahatlatmıyor, iyi gelmiyordu. Üstelik Monique ona hiçbir zaman iyi davranmamıştı. Buna bir anlam veremiyordu.

Kot pantolonunu çıkarıp Monique'in uyku tulumunun içine girdi, fermuarını çekti ve kıvrıldı. O ahmak kalbinden, bir başka hıçkırma dalgası yükseldi. Bunun daha ne kadar süreceğini merak etti. Monique ona geri dönsün istedi. Üstüne yatıp onu kolları arasına almasını istedi. "Monique," dedi kendi kendine.

Bomboştu içi, sadece boşluklar vardı. Herhangi bir öz yoktu. Monique adeta onun merkezini havaya uçurmuştu. İlk kez birlikte olduklarında, Monique'in, ona

sanki sevgiyle bakan yüzünü görebiliyordu. Gülümsemesi hafiften tedirgindi, sanki bu durum onu da endişelendiriyormuş gibi.

Carl kendisi için sınırsız derecede üzülüp muazzam bir acı hissetti ve orada öylece, saatlerce yattı, ta ki kamp yeri müdürü çadırına gelip gitmesi gerektiğini, aksi takdirde parasını ödemek zorunda kalacağını söyleyene kadar.

"Kusura bakmayın," dedi Carl, gözyaşlarını bastırıp. "Gidiyorum, bir-iki dakika içinde."

"Hemen şimdi gitmek zorundasın."

"Pekâlâ, gidiyorum."

"Derhal!"

Böylece Carl Monique'in uyku tulumunu açıp çadırdan hafif çiseleyen yağmura, soğuğa ve kararmış havaya çıktı. Sırt çantalarının ikisini de çıkarıp çadırı söktü. Böylesi sulugöz olduğu için sümkürmek zorunda kaldı.

Sırt çantası ağır, yirmi beş kilo kadardı. Ardından en az on beş, yirmi kilo ağırlığındaki Monique'in çantasının kayışlarına uzandı. Çantaları önüne astı ve kayışlarına asıldı. Çantalar hafif kaydı ve Monique'in sırt çantasının çerçevesi yüzüne sürttü, sonra ellerini aşağıda birleştirdi. Kendisi altmış sekiz kilo, kırk beş kiloyu aşan yüküyle nereye kadar gidebileceğini bilemedi. Nereye gittiğini görebilmek için yanlardan bakmak zorundaydı, bir süre hiçbir şey görmeden yürüdü ve sonra tekrar kontrol etti.

Carl kamp girişinden sendeleyerek çıktı ve otoyola inen çamurlu yolda ilerledi. Yağmur çiseliyordu, hafif bir esinti vardı. Dizkapaklarının kavalkemiğine baskı yaptığını hissetti, ayrıca beli çatırdıyor, kolları yanıyordu.

Çakıllı yol epey uzundu, en sonunda asfalta geldiğinde iki sırt çantasını da indirdi; uçarcasına adım atıyordu şimdi, yerçekimi bitmişti. "Vay be," diye söylendi.

Bir kamyon kükreyerek geçerken başparmağını kal-

dırıp salladı. Kasabaya kadar, üç saat boyunca bu çantaları sırtında taşımasına imkâna yoktu.

Hızlarını kesmeden önünden birçok araba geçti ve Carl, bir süredir Monique'i düşünmediğini fark etti. İşin özü buradaydı. Kendini meşgul tutmak zorundaydı. Bir işe ihtiyacı vardı. "Zaten param da yok," dedi yüksek sesle, kendi kendine. Belki Mark onun için bir şeyler ayarlayabilirdi.

Rhoda Anchorage'a annesi ve babasıyla birlikte gitmeye karar verdi. "Bugün işi atlayabilirim," dedi Jim'e. "Annem için orada olmak gerek."

"Tamam," dedi Jim.

"Yarın dönerim. Gece orada kalacağız."

Böylece, Rhoda gittikten sonra Jim Monique'i King Salmon Oteli'nden aldı ve evine getirdi. Monique kot pantolon ve çizme giymiş, üstüne de o eski püskü ceketini almıştı. Tabureye oturdu ve gökyüzünü hesaba katmadan manzaranın nasıl olacağını düşünmeye çalıştı.

"Kendine yeni bir ceket alsan iyi edersin gibi geldi," dedi Jim.

"Babamındı."

"Ya."

"Önemli değil," dedi Monique, "umursamıyorum. Azıcık nostalji işte. Buna azıcık hakkımız var, değil mi ya?"

"Evet, öyle," dedi Jim.

"O kadar sıkıldım ki kafayı sıyıracağım," dedi Monique. "Bana öyle geliyor ki en iyisi D.C.ye geri dönmek. Burada hiçbir şey yok."

"Ben varım."

"Doğru."

"Sesin iyi gelmedi."

"Sadece sıkıldım. Belki duş almak iyi gelir."

O duş alırken Jim de kanepeye oturup somurttu. Bir saatten uzun süre banyodan çıkmadı Monique. Tüm bu süre boyunca seks düşündü Jim, fazlasıyla seks düşündü ve en sonunda Monique geldiğinde sanki daha da göz alıcı görünüyordu. Sadece başına bir havlu sarmış, geri kalanı çırılçıplaktı. Uzun boylu ve kusursuzdu. Yanına geldi ve dik vaziyette kanepeye oturdu; vücut dilinin bile klas olduğunu düşündü Jim.

"Hayatımda hiç para için seks yapmadım," dedi Monique. "Para almak düşüncesi merakımı uyandırıyor. Başka türlü yapmayacağım şeyleri yapabilirmişim gibi geliyor sanki ve bu düşünce daha da kışkırtıyor beni."

"Para mı dedin?" diye sordu Jim.

"Evet ya, para dedim. Bu işi daha da ilginç kılacak bence. Makul bir miktar olmalı ama. Şimdi git ve bana yüzlükler halinde beş bin dolar getir. Bence öğleden sonrası için beni idare eder."

"Beş bin mi dedin?"

"Hadi, kalk," dedi Monique. "Bana dondurma da al. New York Super Fudge Chunk[1] dondurmasından. Kendine de ne istersen al. Seks yemeği, köle malzemesi, oyuncaklar, kostümler, sapık edevatları, ne bulursan işte. Çeşni kat. Ayrıca geceyi de kullanmak istiyorsan daha fazla nakit para çek."

"Ciddi misin sen?"

"Kırk yaşını geçmiştin değil mi? Bense yirmi üç yaşındayım. Can simidin yok muydu? Benimkini tıraş etmedim mi?"

"Meseleyi böyle koymak zorunda değilsin."

1. Bir dondurma markası. (Y.N.)

"Hadi uyandır seninkini bakalım."

"Düşünüyorum da, bu hoşuma gitmedi."

"Öyleyse ne hakla bana o şekilde bakabiliyorsun, ha? Hoşuna gidiyor galiba. Düşünüyorum da başlangıç olarak bugün seni köpek tasmasıyla dolaştıralım. Ben paramı vermene müsaade edene kadar dört ayak üstünde dolanıp bana yalvaracaksın. Aman köpek tasması almadan geleyim deme."

"Ne diyorsun sen be!"

"Keyfin bilir. Öyleyse giyiniyorum." Böylece kalktı ve yatak odasına gitti Monique.

"Neler oluyor, söylesene?" diye sordu Jim.

"Giyinmeye gidiyorum," dedi Monique. "Sonra birlikte bankaya gideceğiz ve sen benim için beş bin dolar çekeceksin, ardından otelime gideceğim ve eşyamı toplayacağım, belki kamp yerine de uğrarız, ama büyük bir ihtimalle orayı atlayacağım, sonra da ver elini havaalanı. Eğer istersen havaalanında öğle yemeği yiyebiliriz. Ama bu bok çukurunu arkamda bırakıyorum."

"Hiçbirini yapmıyorum," dedi Jim. Yatak odasının kapısında duruyor, külotlu çoraplarını, sutyenini ve kot pantolonunu giyen Monique'i seyrediyordu.

"Ben de Rhoda'ya her şeyi anlatırım," dedi Monique.

"Bu bir şantaj."

"Pek sayılmaz. Ne de olsa miras fonu velediyim ben. Paraya ihtiyacım yok. Aslına bakarsan çalışmaya da ihtiyacım yok, zira benim sırtımdaki külfet de bu işte ve sen, bunun ne demek olduğunu asla anlamazsın. Kısacası her şey berbat oldu. Ama bu sana bir ders olsun. Elindekinin değerini anlamamış gibisin ve bana da bunu sana anlatmak düşüyor."

"Havaalanına yürüyerek gidebilirsin," dedi Jim.

"Para ânında on bin dolara çıktı."

Jim o kadar öfkeliydi ki onu öldürebilirdi. Hayatın-

da ilk kez böyle hissediyordu. Monique'inse dert eder bir hali yoktu. Hiçbir şey olmuyormuş gibi çizmelerini giydi. Sanki Jim bir hiçti.

Monique başını kaldırdı ve Jim'e gülümsedi. "Yumruklarını sıktın ha. Yoksa bana vuracak mısın? Dövüşünce daha mı iyi hissedeceksin yani?" Doğruldu, gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, bir-iki adım attı ve tekmesini savurdu; o kadar hızlıydı ki Jim'in elinden bir şey gelmedi. O uzun bacağını dümdüz kaldırıp çizmesini onun midesine gömdü ve Jim, geri geri gidip koridorda arkaüstü yığıldı. Sonra midesi üzerine kıvrıldı, nefes alamıyordu.

Monique onun üstünden atladı. "Arabada bekliyorum," dedi.

Anchorage yolu üzerinde, gri ve hareketli gökyüzü, daha karanlık yağmur şeritleriyle sanki aşağıya baskı yapıyordu. Sonbahardı şimdi, kar geliyordu. Ağaçlar şimdiden yapraklarını döküyordu.

Rossland de farklı değildi. Okyanustan ziyade bir nehirdi burası, ama o geniş dağ etekleri, kesif ormanlar, karla kaplı zirveler aynıydı. Aynı bulutlu hava, yazları bile aniden çıkıp Irene'in içini titreten o aynı ayaz... Irene gözlerini kapadı ve hatırlamaya, orada durmaya, o iki boyutlu imgeleri, aralarında tekrar yürüyebileceği yerlere dönüştürmeye çalıştı, çünkü kırk beş yılını unutmaya çalışmakla geçirmişti. Silmeye çalışmıştı ve bu, şimdi ona korkunç bir kayıpmış gibi geliyordu. Irene neyin değişmiş olduğundan emin değildi, ama bir şeyler değişmişti. Annesini hatırlamak istedi, babasını hatırlamak istedi, birlikte yaşadıkları zamanları hatırlamak istedi.

İzlandacanın tınısı, İngilizce gibi düz değildi. Daha uzun sesli harfleriyle, her bir sesin bir açıklık, bir şekil, bir sıvı ya da nefes vermek olduğu bir tür müzikti. O dilde, dünya hayat dolu ve canlı bir hal alırdı. Daha ürkütücü, daha sevimli, ama asla boş değildi. Bin yıldır değişmemiş bir dil, o zamana uzanan bir yoldu. Gary'nin hoşuna giden de buydu. Irene'in antik geçmişle olan

bağı; nitekim şimdi İzlandaca konuşmak, o zaman Eski İngilizce konuşmakla neredeyse aynı şey demekti. Bu yolla, Irene onun için asla gerçek olmamış, sadece bir fikir olmuştu.

Gel gelelim Gary hakkında düşünmek istemedi Irene. Ebeveynlerini bulmak istiyordu ve onlar, gölge olarak kaldılar. Keşke konuşmalarını duyabilseydi. Her bir kelimeyi unutmak; çocukluğunun her günü duyduğu sesleri unutmak nasıl mümkün olabiliyordu?

Irene mutfakta, kendi küçük masasında otururkenki halini hatırlamaya çalıştı. Tezgâh, sarı boyalı ahşapla kaplanmıştı. Dokusu kabaydı. Üstünde bir elbiseyle annesi, evyenin başındaydı, gel gelelim hiçbir motif, hiçbir renk hatırlayamıyor Irene, ama akan suyun sesini neredeyse duyuyor ve annesinin konuşmakta olduğunu biliyordu. Yüzü yok, sesi yok, babası daha da uzaktaydı. Bu nedenle ona bir tek fikirler kalmıştı. Babasının hayatında başka bir kadın olduğunu biliyor, ama nasıl bildiğini bilmiyordu. Tam olarak ne zaman öğrenmişti? Ve bu fikri anlamış mıydı, yani babasının onları terk etmek üzere olduğunu? Bunların herhangi biri ona bir şey ifade ediyor muydu peki? Yetişkinlerin yaşantısında bir gizem, bir ağırlık vardı, bu kadarını hatırlayabiliyordu en azından. Dağ gibi, yerinden oynamayan bir umutsuzluk vardı. Ailesi kararlar alıyor, onun kaderini tayin ediyordu ve şimdi, daha da uzaklaşıp bir mit olmuşlardı. Hikâyelere dönüşmüştü, gerçeğin ne olduğunu bilebilmek artık imkânsızdı. Başka bir kadın vardı, annesi de kendini astı, babası da onları sonsuza dek terk etti ve Irene onu bir daha hiç görmedi. Ama bir hikâye tüm bunlara nasıl bir anlam verebilirdi ki?

Dağların arasından aşağıya inip gölün kenarında ilerlediler. Turnagain Arm göründü, iki tarafındaki kayalıkların uçları beyazlaşmış şu uzun fiyort. Bu vadiyi ve

körfezi doldurduğu söylenen eski çağa ait bazı buzulların patikalarını izliyorlardı ya, Irene bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Gölün suyu sanki bir nehir gibiydi; bir buçuk metrenin üzerinde durağan dalgalarıyla suyun gelgitlerde suyun yükselmesi öyle şiddetliydi ki, düşük perdeden kükremeyi andıran bir gürültüsü vardı. Kışları buz buraları tıkayıp kırılır, derin nehirler ve koyaklar araba, hatta ev büyüklüğünde buz bloklarıyla oyulurdu. Bu göle kimse açılmazdı.

İzlanda'nın burası gibi olup olmadığını merak etti Irene. Sonrasında oraya bir daha hiç gitmemişti. Hâlâ bazı akrabaları vardı orada, ama hiçbiriyle görüşemezdi. Ona yabancı kalacaklardı ve Irene onlarla artık ilişki kuramazdı. On yaşına kadar evde sadece İzlandaca, okulda da İngilizce konuşmuştu ama sonra bu dil, onun için artık ölmüştü.

O hikâyeleri, masalları da kaybetmişti Irene. Hafızası, bir manzara resmindeki figürlerden ibaretti artık. O hikâyelerdeki devinimi ve kelimeleri, onların meramını kaybetmişti. Ormanda bir figür, ormanın verdiği o ürkütücü his veya denizde bir figür, bir çeşit ufak tekne ya da eski çağlara ait bir gemi. Taştan bir ev, ama bundan bile emin olamıyordu. Ocağı taştan ahşap bir ev olabilirdi bu.

Ve şarkılar. Evet, şarkılar da vardı. Geri gelmemecesine kaybolmuşlardı.

Gel gelelim bildiği bazı şeyler vardı. Annesinin korkunç baş ağrıları vardı ve sessizlik isterdi. Irene'in bilmediği, bu acının kaynağıydı. Kocasının terk etmesinin yol açtığı keder miydi nedeni? Sadece sonunda başlayıp çok kısa mı sürmüştü, yoksa yıllar boyunca mı? Irene'in şimdi başına geldiği gibi, fiziksel miydi? Bir şey hayatını ele geçirirse, sadece fiziksel bir şey olsa da, kimliğinin bir parçası mı oluyordu?

Irene gözlerini kapadı ve acısını nefes vererek dışa-

rı atmaya, kayıp gitmesine izin vermeye çalıştı. Annesiyle ilgili bu sıkıntıları kafasında mı kuruyordu yoksa? Irene'in belleğinde, annesinin alnını ovaladığı âna ait bir görüntü, bir kanıt yoktu. Dahası, aklının kendisine oyun oynamasından şüpheleniyordu. Neyi hatırlamak istediyse, hatırlamaya başlıyordu, ta ki gerçekliğini bilemediği an gelene kadar. Örneğin, babası hakkında anıları vardı. Birlikte kızak sürmüşlerdi, metal ayaklı ahşap bir kızak. Birlikte güle oynaya kar tutmuş koca bir tepeyi tırmanmış, kızağı babası taşımıştı. Tepeye vardıklarında, babası kızağın kumanda kollarını tutarak yüzüstü uzandı. Irene küçük ve hafif bedeniyle onun üzerine yattı ve kollarını boynuna doladı. Babası "haydii" diye haykırdı ve hareket etmeye başladılar. Irene korku ve sevinçle haykırdı ve akıl almaz bir hızla bayırdan aşağı kaydılar. Ama daha sonra, sona ait farklı versiyonlar ortaya çıktı. Birinde, tersyüz oldular, kızaktan kayıp yuvarlandılar ve kar yığınında durup birlikte gülüştüler. Diğerinde ise, o kadar hızlı indiler ki Irene havalanıp babasının boynuna tutunmaya çalıştı. Bir başkasında tersyüz olup fena çarptılar ve Irene ağladı. Bu sonların hiçbiri diğerinden gerçek değildi, bu nedenle tümü kurmacaymış gibi geliyordu ona. Büyük bir olasılıkla, hiçbir zaman kızakları olmamıştı. Babasıyla ilgili başka bir anısı yoktu. Tüm o sahne, cennetten çıkma bir kış manzarasına aitti sanki. Babası hakkında bir anıya sahip olma çabasından ibaretti.

Onu son kez gördüğünde babası henüz gençti, otuzlarındaydı. İzlandalıların çoğu gibi koyu saçlı değil, sarışındı. Güneş yanığı, küçük bir yüzü vardı. Bir orman adamı olarak her bir gününü elinde baltayla geçirirdi. Tıpkı masallardan fırlamış figürler gibiydi ki, Irene'i korkutan da buydu işte. Onun her bir parçasını yoktan var etmiş olmaktan korkuyordu. Gerçekten her gün elinde balta mı

vardı? Boynuna yeşil bir fular sarıyor muydu gerçekten?

Onun kollarını ve ellerini hatırlıyordu. Esmerleşmiş ve damarlı o güçlü kolları. Elleriyse nasır tutmuş, kabaydı. Onları yemek yedikleri o koyu renk ahşap masanın üstünde görebiliyordu. Bunun bir anı, gerçek olduğunu biliyordu. Gel gelelim yüzünü görmek ya da sesini duymak istediğinde işler karışıyordu.

"Annenle babanı hatırlıyor musun?" diye sordu Gary'ye.

"Ne dedin?" Gary şaşırmış gibiydi.

"Kusura bakma. Çocukluğumdaki annemle babamı hatırlamaya çalışıyorum. Yüzlerini, seslerini... Sen seninkiler nasıldı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Birçok şeyi."

"Bir örnek ver."

"Tanrı aşkına Irene. Öyle pat diye aklıma gelmiyor."

"Rica etsem benim için bir tanesini hatırlar mısın?"

"Hadi baba," dedi Rhoda, kamyonete yanlamasına sığdırılmış arka koltuktan. "Ben de merak ediyorum. Çocukluğun hakkında asla bir şey anlatmazsın."

"Sorgulanıyormuşum gibi hissettim şimdi," dedi Gary. "Bense sadece randevumuzu ve bu gece nerede kalacağımızı düşünüyordum. Pekâlâ, öyle olsun. Size bir çocukluk anısı. Olay yeri Lakeport. Bir avcılık anısına ne dersiniz?"

"Silahlar yok," dedi Irene. "Silahlara fazla düşkünsün. Çocukken vurduğun tüm o yaratıklara. Bize başka bir şey anlat."

"Evet, baba," dedi Rhoda.

"Hey Tanrım, oysa şu an ava çıkmak ve balık tutmaktan başka bir şey düşünebildiğim yok."

"Bize mutfaktan bir şeyler anlat," dedi Rhoda.

Gary nefes vererek yanaklarını söndürdü. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Öyle belirli bir zamana ait değil bu. Babamı hatırladım şimdi, pencerenin yanındaki masaya oturmuş, bir yandan göle bakarken elindeki kaserolden pankeklerin üstüne mantar çorbası döküyor. Bana renkli pankekler yaptığını da hatırladım. Mavi, yeşil ve ne renk istersem."

"Ne dedi peki?" diye sordu Irene.

"Efendim?"

"Baban pankek yaparken ya da üstüne mantar çorbası dökerken sana ne dedi?"

"Bilmiyorum."

"Ama bunu soruyorum," dedi Irene. "Onun ya da annenin sana ne söylediklerini ve o esnada yüz ifadelerinin nasıl olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Anne, bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü ben annemle babamı hatırlamıyorum, tek bir anlarını bile."

Bir süre kimse bir şey söylemedi ve Irene yanındaki pencereden dışarıdaki kayalarla ağaçlara, dağların kaba yamaçlarına baktı. "Bu kayalar, bize kendimiz hakkında anılarımız kadar çok şey söylüyor," dedi.

Kayaların, dünyada gerçek olan her şeyin bir tür işareti olduğunu düşündü Irene. Tabakalar ve takımlar halindeydiler, gruplanmışlardı, ama tüm bunların bir anlamı yoktu aslında. Milyonlarca ya da trilyonlarca yıllık basıncın etkisiyle oluşmuş, yukarı itilmiş, bükülüp kırılmışlardı ya, tüm bunlar boşunaydı. Kayalar kayadan başka bir şey değildi nihayetinde. Onlardan beklenen bir şey yoktu ve bir hikâyenin parçası değillerdi.

"Biz yaşıyoruz ve ölüyoruz," dedi Irene. "Ve kimiz, nereden gelmişiz, bunları hatırlamanın bir önemi yok. O hatırladıklarımız başka bir hayata ait."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum anne."

"Henüz gençsin."

"Hafızamı yoklamaya devam ediyorum da," dedi Gary, "ancak gergin zamanları hatırlayabiliyorum. Hafızamda yer edenler o anlar. *Pinochle*[1] oynuyoruz ve babam rest çekmiş ama ben anlamıyorum, bu yüzden, 'Dur bir dakika, nasıl oldu bu,' gibi bir şeyler söylüyorum, bunun üzerine de babam, 'Ne yani, hile mi yaptığımı söylüyorsun?' diyor. Tam olarak böyle söylediğini hatırlıyorum, yüzündeki o affetmez ifadeyi de. Neticede kararını vermişti ve ben ya da annem ne dediysek bir işe yaramadı."

"Hatırlıyorsun işte," dedi Irene. "Resmen hatırlıyorsun."

"Evet. Hatırladığım başkaları da var, ama nedendir bilinmez, sadece gergin anlar. Babam ön avludan toplayacağım her ceviz için bana beş sent vereceğini söylüyor, annemse 'Doug, bu çok fazla,' diyor, ama nasıl da kaygılı görünüyordu ve bir nedenle bu beni nasıl da korkutmuştu anlatamam, sanki korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi. İlk kaygılarım para yüzündendi sanırım. O an annemin yüz ifadesi nasıldı, hatırlıyorum."

Irene elini Gary'nin omzuna koydu. "Teşekkürler," dedi. "Anlattıklarına inanıyorum. Ve ben neden tek bir şey bile hatırlamıyorum, merak ediyorum doğrusu."

"En azından birkaç tane anın olmalı," dedi Gary.

"Yok, gerçekten yok."

"Benim sizler hakkında katrilyonlarca anım var," dedi Rhoda. "Geçmişi düşündüğümde sanki çenenizi hiç kapatmamışsınız gibi geliyor."

Gary güldü, "Teşekkürler tatlım."

Irene de gülümsedi. Hiçbir zaman anne olmak iste-

1. Bezik benzeri bir iskambil oyunu. (Ç.N.)

memişti aslında, ama Rhoda'da şansı yaver gitmişti. Gel gelelim Mark'ta o kadar şanslı değildi.

Anchorage'a yaklaştıkça, yol karavanlarla, yazın son ziyaretçileriyle dolmuştu. Kimi, şelaleleri ya da koyu seyretmek için yana çekmişti. Kanada'yı boylu boyunca geçip aşağı kırk-sekize[1] doğru uzun bir yola çıkmak üzere Anchorage'da gerisin geri toplanıyorlardı. Arizona ve Florida'ya dönecek olan karkuşları.

"Hatırlayamadığım şey," dedi Gary, babamın onda Çeroki kanı olmasından bahsedip bahsetmediği.

"Onda Çeroki kanı mı vardı?" diye sordu Rhoda.

"Evet ya, dörtte bir. Babası yarı yarıya Çeroki'ydi. Bilmiyor muydun?"

"Ben de bilmiyordum," dedi Irene. "Ne olmuş?"

"Hiç söylemedim mi?"

Irene de, Rhoda da "Hayır," dedi.

"Gerçi babam da söylemedi. Annemden öğrendim."

"İkiniz de kaçıksınız," dedi Rhoda. "Ebeveynlerim kaçık. Ve anlaşılan bende Çeroki kanı var."

"On altıda bir, dedi Gary. "Daha fazla olmadığı için üzgünüm."

Bu esnada Gary radyoyu açtı ve birlikte eski bir Beatles parçası dinlediler.

Doktor randevusundan önce, öğle yemeği için durmayı düşünmüşlerdi, ama trafik yüzünden zamanları kalmadı. Irene muayenehaneye girdiğinde ilaçlara ek olarak açlıktan da başı dönüyordu. Ayrıca yol boyunca hiçbir şey içmemişti.

Doktor onu gelir gelmez, tam randevu saatinde kabul etti ki, Irene için yeni bir tecrübeydi bu. Dr. Romano

1. ABD'nin kuzeyde Kanada, güneyde Meksika, batıda Büyük Okyanus, doğuda Atlas Okyanusu ile çevrili ana topraklarında yeralan 48 eyaleti kastediliyor. Alaska ve Hawaii bu terimin dışında kalır. (Y.N.)

uzun boylu ve esmerdi, kır saçlıydı, çenesinde de çukur vardı. Elleri çok güzeldi, dudakları dolgundu. Bir Roma heykeline benziyordu.

Irene'in, hastalığın geçmişi ve belirtileri hakkındaki raporunu dinledi ve kalemini bıraktı.

"Sorun neymiş, anlayacağız," dedi. "Bazen sfenoit sinüslerindeki enfeksiyon röntgen filminde görünmez. Çok geride, beyninin içine kıvrılmıştır, kolay kolay ortaya çıkmamalarının nedeni budur. Senden tomografi çektirmeni isteyeceğim."

"Ne zaman yapabilirim bunu?" diye sordu Irene. "Sanırım bunun için buraya, Anchorage'a geri dönmem gerekecek. Oysa bugün bir şeyleri anlarız sanıyordum."

"Randevunu ayarladım bile," dedi Dr. Romano. "Gideceğin yer karşı kapımız. Hemen şimdi gidebilirsiniz."

Irene nefesi tıkanıyor sandı. Bir doktor tarafından pislik muamelesi görmemek onun için yeni bir tecrübeydi. "Vay be," diyebildi en sonunda. "Teşekkürler."

On beş dakika içinde tarayıcının altında yatar vaziyetteydi, başını kıpırdatmaya, nefes alıp verirken fazla hareket etmemeye çalışıyordu. Gözlerini kapadı, böylece klostrofobiden paniklemeyecekti, ama vınlayıp tıkırdayarak yaklaşan makinenin soğuk varlığını hissedebiliyordu.

Sonrasında Gary onları öğle yemeğine götürdü. Otoyol üzerindeki o işlek lokantalardan biriydi. Irene halibut ve patates kızartması ısmarladı.

Plastik masalarda oturmuş dışarıdaki trafiğe bakarak yemeklerini bekliyorlardı. "İnanılmaz bir şeydi," dedi Irene.

"Gerçekten," dedi Rhoda. "Bu kadar çabuk olup bitmesine inanamıyorum. Ne fark ama."

"Frank'in yavaş yavaş ve acı çekerek ölmesi gerek."

"Irene," dedi Gary.

"Öyle, ölmeli. Herkese bok muamelesi yapıyor, üstelik yetersiz biri. Ölsün daha iyi."

"Belki biraz abartıyorsun anne."

Irene gülümsedi. "Pekâlâ. Frank yaşayacak. Ama Dr. Romano'dan öyle memnunum ki. Bana neler olduğunu çözecek, böylece iyileşip hayatıma devam edebileceğim. Bu noktada ameliyatın ne kadar korkunç olabileceği umurumda bile değil. Yeter ki bu acı dinsin."

"Ameliyat lafı etti mi?" diye sordu Rhoda.

"Sadece temel bilgiler verdi. Bir hafta burnun bandajlanmış bir halde yatıyormuşsun, kulağa berbat geliyor, ama böylece temel mesele halloluyor, sadece takibi için bir-iki randevuya geliyorsun o kadar."

"Hım," diye mırıldandı Gary. Bunları duymaktan rahatsız olmuştu besbelli. Her zaman aşırı hassas olmuştu. Alt bezleriydi, kırık çıkıktı, ilaç bulmaktı, ne zaman çocukların başına bir şey gelse, Irene hep tek başına kalmıştı. Gary her seferinde ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmuştu.

"Eğer ameliyat olursam benimle ilgilensen iyi edersin."

"Ne dedin?" diye sordu Gary.

"Ne dediğimi biliyorsun. Ne zaman bir tatsızlık olsa kaçarsın. Ama eğer bu ameliyatı olursam, her sabah, her öğlen, her akşam başucumda olmak zorundasın. Eline kanlı balgamlarımı tüküreceğim ve sen bundan hoşlanacaksın."

"Tanrı aşkına, Irene."

"Ciddiyim. Bu sefer hassasiyetlermiş, şuymuş buymuş dinlemem."

"Anne," dedi Rhoda. "Eminim babam yanında olacaktır. Ben de olacağım."

"Sen olacaksın," dedi Irene. "Ama baban kaçacak. Hey, yemeklerimiz çıkmış bile, ben gidip alıyorum."

"Üzgünüm, baba," dedi Rhoda, annesinin ardından.

"Önemli değil. Sadece azıcık aklını kaçırıyor. Yeni bir şey yok."

"Baba, haksızlık ediyorsun ama."

"Kimin umurunda. Adil olmak asla işe yaramıyor. Zaten dökümünü yapan da yok."

"Baba."

"Her neyse, boş ver."

Irene elindeki tepside balık ve patates kızartmalarını taşıyarak geri döndü. "Benim hakkımda konuşuyordunuz."

"Evet ya, öyle," dedi Rhoda.

Irene yemeğine bir peçeteyle dokundu ve peçete ânında yağa battı. "Yeteri kadar yağlı mı dersiniz?" diye sordu. Sonra üstüne ketçap döküp bir ısırık aldı. "Donmuş bu," dedi. "Donmuş balık kızartıyorlar. Kim donmuş balık kullanır ki?"

"Tadı fena değil," dedi Gary. "En azından idare eder."

"İdare eder," dedi Irene. "İdare eder. Hayatının mantrasıdır bu."

"Anne," dedi Rhoda.

Yemeklerini yediler. Kimsenin konuşacak hali yoktu. Sonra arabalarını Motel 6'ya sürdüler, girişlerini yaptılar ve odalarına yerleştiler.

"Yatmam gerek," dedi Irene. Bir kodein daha yuttu ve uyumaya çalıştı. Rhoda küçük odadaki diğer yatakta çabucak uykuya dalarak hırıltılı ve derin nefeslerle biraz kestirdi. Gary yine kaybolmuş, bir yerlerde yürüyüş yapıyordu.

Irene ameliyattan korkuyordu, hatta ameliyat olasılığından bile. Dr. Romano'ya risklerini sormuş, doktor da optik sinirlere darbe aldığı takdirde körlük tehlikesi olduğunu söylemişti. Bir de genel anestezinin yol açtığı olası ölümler vardı. Bir de ameliyat sonrası kafa kemikle-

rinin uyarılıp büyümesi ve her şeyi tıkaması... Bunu gerçekten anlamıyordu, yani bir kemiğin büyümesini, ama anlaşılan böyle şeyler olabiliyordu. Sonra, sarılı olacağı için bir hafta boyunca burnundan nefes alamayacaktı. Bu süre boyunca boğazı kanla dolacaktı. Bunları düşünerek, şimdiden klostrofobiye kapıldı. Yutkunamadığını, nefes alamadığını hayal etti.

Gary yürüyerek kafasını boşaltmaya çalıştı. Suçlandığını hissetti. Hem de yıllardır ve suçu tam olarak neydi peki? Bildiği kadarıyla hiç suç işlememişti. Suçu iştirak etmekti, sadece orada olmaktı. Evliliği bir baskı ve ağırlık haline gelmişti.

Şehirde yürüyüş yapmaktan hoşlanmıyordu, söz konusu şehir, evlerin çoğunun tek katlı olduğu ama sıkışık olmadığı Anchorage olsa bile. Şu uzayıp giden, pis ve boş tek katlı alışveriş merkezleri. Araba ve kamyon bayileri, endüstriyel malzeme tedarikçileri, penceresiz gece kulüpleri, fast foodçular, silah dükkânları... Bu ölü şehirde güneşli bir öğle sonrası geçiriyordu.

Irene onunla uğraşıyordu, bir süredir yapıyordu bunu. Nedenini bilmiyordu Gary. Ama Irene peşini bırakmıyordu. O bitmek bilmez şikâyetleri... Gary zayıf karakterliydi, kaçaktı, asla onun yanında değildi; hep başarısız, hep bir hayal kırıklığı olmuştu. Kulübe fikri budalacaydı ona göre, hatta Gary'nin tüm hayatı budalacaydı. Bunlarla ne elde ediyordu peki? İkisinin hayatını berbat etmeyi mi?

Gary ceketini çıkardı, hızlı yürüdüğünden terlemişti. Neyse ki doktor şu baş ağrılarına bir son verecekti. Bu bir ilerleme olacaktı, en azından. Şu çığrından çıkmışlık hali epey azalacaktı.

Irene'i kafasından atmaya çalışıp dikkatini sadece yurumeye verdi Kamyonetler ve kampçılar çamur sıçratarak yanından geçiyor, trafik ışıkları altında birikiyordu. Evdeki keçiyollarını seviyordu, Mark'ın evine giden, birinci sırtın üzerindeki patikaları, dağlara çıkan o uzun keçiyollarını.. Adada da keşfedilecek yerler vardı, hem daha da fazla. Ama önce şu kulübeyi bitirmeliydi. Zamanını tüketiyordu

Gary durdu, gözlerini kapadı ve kulübeyi canlandırmaya çalıştı; içinde olduğunu, kütükten duvarlarını, köşede duran nikel ayaklı dökme demir sobayı... Kaba ahşap bir masa, hayvan derisi kaplı ahşap sıralar, odanın sonunda bir yatak, üstü en büyük ayı postuyla kaplanmış. Kapının iki yanına boz orman kurdu postları asılmış, evin tek penceresiyse vitraylı. Bu pencereden manzarayı seyretmek için salıncaklı koltuk, hatta ağzında da bir pipo. Belki pipo içmeye başlardı.

Gary iç çekip gözlerini açtı ve yürümeye devam etti. O salıncaklı koltuğu düşünmeye gelinceye kadar dünyanın işini yapmalıydı. Ve neredeyse kimse yardımcı olmuyordu. Projenin her bir aşaması bir mücadele olacaktı. Gerçek buydu.

Gary çok geçmeden kendini otel odasına dönmüş buldu ve usulca kapıyı açıp kapadı.

"Uyumuyorum."

"Üzgünüm Irene. Keşke uyuyabilsen."

"Ben de üzgünüm."

Gary onun yanına uzandı ve bir koluyla ona sarıldı.

"Teşekkürler," dedi Irene. Gary döndüğü için mutluydu. Onun uykuya dalışını dinleyerek vakit daha kolay geçiyordu.

Gary ve Rhoda kestirirken Irene saati izledi ve en sonunda saat öğleden sonra dört oldu. Toparlanıp dört buçuk randevusuna yetişmek üzere kamyona atladılar.

Romano tomografi çıktılarını beyaz ışıklı bir panoya astı. Irene kendi beynini görebiliyordu, kemiklerin yanı sıra tüm yumuşak dokuları da. Röntgenden çok farklı olarak her şey ortaya serilmişti.

"Şuradaki koyu öbekler," diyerek işaret etti Romano, "sfenoit sinüsler oluyor."

Irene onları gördü; burnunun çok gerisinde, beyninin altına kıvrılmışlardı. Çevresini saran kemik yüzünden röntgende görülmeyen bir bölgeydi bu.

"Koyuluk boş olduklarını gösteriyor," dedi Romano.

"Ne?"

"Bu gerçekten iyi haber. Ve ön kısımlar da temiz. Gözünün arkasındaki ağrının nedeni olarak diğer olasılıklar da onlardı. Yanağının içindeki maksiller de temiz bu arada, ama zaten orada bir sorun olduğunu sanmıyordum. Öyle olsaydı, yüzünde daha fazla ağrı hissederdin."

"Anlamıyorum," dedi Irene. "Hiçbir şey mi yok, aynı röntgenlerdeki gibi mi?"

"Evet, öyle."

"Ama bir şeyler olması gerek."

"Üzgünüm."

"Peki, korkunç baş ağrılarım ne öyleyse?" Irene çökmek üzere olduğunu hissetti ve Romano, bir elini onun omzuna koydu.

"Üzgünüm Irene. Bana anlattıklarından, bir sinüs enfeksiyonu olduğunu sandım, büyük bir ihtimalle de frontal sinüslerinde. Ama temizlenmiş görünüyorlar ve neden hâlâ baş ağrıları çektiğini bilmiyorum."

"Başka bir açıklaması yok mu?"

"Benim alanım dahilinde yok," dedi Romano. «Ben bir beyin ve sinir cerrahı değilim. Belki de enfeksiyon ve baş ağrısı, şayet bunlarla başladıysa, başka bir şeyi tetiklemiş olabilir ya da baş ağrısı ve uykusuzluğun yol açtığı

stres... Son zamanlarda seni kaygılandıran, stres kaynağı olabilecek başka şeyler var mı?"

"Hıh," dedi Irene. "Otuz senelik evliliğimin sifonu çekildi, lağıma gidiyor, onunla birlikte tüm hayatım da."

"Üzgünüm," dedi Romano; keza Irene'in fazla ileri gittiği ortadaydı. Genel bir kural olarak –bir çeşit İzlanda düsturu– hayatı hakkında kimselere bir şey anlatmazdı.

"Bunu söylememeliydim," dedi ona. "Normalde böyle şeyler söylemem. Sadece ameliyat olmak istiyordum. Böylece hepsi sona erecekti. Çektiğim acı gerçek. Baş ağrılarım durmuyor ve bu beni korkutuyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bir yolunu bulup durdurmak gerek."

"Kodeini bırakman gerek," dedi Romano. "Bağımlılığa yol açacak kadar çok aldın zaten ve bu da beraberinde yeni sorunlar getirecektir."

"Ama uyuyamıyorum, bazen kodein bile işe yaramıyor."

"Bugünden itibaren bırakman gerek. Aspirin ya da Advil'den başka ağrıkesici kullanmak yok. Ayrıca bir psikiyatra görünmeni tavsiye ederim. Ondan kaygıların için bir ilaç isteyebilirsin. Uyumana da yardımcı olacaktır; hem uykunun düzelmesi baş ağrılarına da iyi gelir."

"Pekâlâ," dedi Irene, başıyla onaylayarak, bir ruh doktoruna görünmekten başka çıkış yolu olmadığını düşünerek. "Teşekkürler yaptıkların için. Kusura bakma."

"Özür dilemen için bir sebep yok," dedi adam. Acı çekiyorsun, yardım edemediğim için asıl sen kusura bakma."

Irene kapıdaki bankoya doğru yürüdü ve ödeme yapmak için bekledi, ama görevli vizite parası almayacağını söyledi. Bu iyilik karşısında Irene gözyaşlarına hâkim olamadı. Acı taşıp dökülmek için fırsat kollayarak her an sınırda bekliyordu. Ama gözlerini silip bekleme alanına

yürüdü ve Gary ile Rhoda'ya ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı.

Rhoda ve Gary onun gözlerinin yaşlı olduğunu fark ettiler. Birlikte ayaklanıp yanına gelerek ona sarıldılar.

"Sinüslerim değilmiş," dedi onlara. "Sorun ne, hâlâ bilmiyoruz."

Jim Rhoda'dan bir telefon aldı. Bu gece dönüyor, Anchorage'da kalmıyorlardı. Telefonda sesi yorgun geliyordu.

"O halde akşam yemeği hazırlayayım. Ne yemek istersin?"

"Ne olursa. Umurumda değil. Şimdi gitmeliyim, kusura bakma."

Jim bunun üzerine markete alışverişe gitti. Rhoda için güzel bir yemek hazırlamalıydı. Alaska keki olabilirdi mesela. Rhoda'nın en çok ne sevdiğini düşündü ama hiçbir şey hatırlayamadan kalakaldı. Rhoda'nın hangi yemeği sevdiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Oysa Rhoda tüm yemekleri Jim'i düşünerek hazırlamıştı, tümü onun sevdikleriydi.

Bencil olmuş, Rhoda'yı elde bir gözüyle görmüştü. Bunu görebiliyordu şimdi. Dahası, Rhoda bunları görmesin diye demin epey para harcamıştı. "Ucuz bir düzüşme olduğu söylenemez," dedi yüksek sesle, kendi kendine.

Sorun, Monique'i hâlâ özlüyor olmasıydı. Meselenin o şekilde sonlanmasına rağmen. Birlikte olabileceği en güzel kadındı o. Kesinlikle öyleydi. Daha iyisine asla sahip olamayacaktı ve yaşayacak kırk yılı daha vardı. Bu çok iç karartıcıydı. Oysa Rhoda, elinin altında ve güvenilirdi. Bir yüzük alacaktı şimdi; kim bilir, belki çocuk sahibi de olurlardı; kafasına üşüşen tüm bu düşünceler yüzünden direksiyonu kırıp hendeğe kaymak istedi.

Jim kendini toplamaya çalıştı. Sıkıntısı geçmezse, Rhoda eve geldiğinde farkına varabilirdi. Onun ve annesinin adına kaygılanmış gibi yapmak zorundaydı. Bu işten eskisinden daha iyi görünerek sıyrılabilirdi.

"İçime sıçtığın için teşekkürler Monique," dedi kendi kendine.

Arabasını park etti ve marketin deniz ürünleri kısmına girdi. Akıl almaz boyutlarda kral yengeci ayakları, hatta bir uçtan bir uca bir buçuk metreyi geçen yekpare yengeçler de vardı. Uzaydaki gibi buz kesen deniz dibi karanlığında, dağlar kadar basıncın altında sürünerek gezinen yaratıklar gibi. Uzakta ve erişilmez, var olmaması gereken bir dünya. Bir yengeci dipten çıkarabilirdin belki ama aşağıya, onların yanına inemez, onların arasına karışamazdın. Monique gerçeği de böyleydi işte. Ona kısa süreliğine sahip olabilir ve cebindeki parasıyla bir süre için onun dünyasında yer alabilirdi belki, ama yine de erişilmezdi Monique. Jim onun yaşında olsaydı bile, sonu Carl'ınkinden farklı olmazdı.

"Lanet olasıcalar," dedi Jim.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu tezgâhın arkasındaki adam.

"Ah, pardon," dedi Jim. "Bir parça yengeç ayağı istiyorum."

Sıra bu ayaklarla ne yapacağı sorununa geldi. Dinlediği hiçbir tarif Jim'in aklına yatmadı. Bir daha hayatında onları ağzına koymasa bile umurunda olmazdı. En sonunda büyük bir salatada karar kıldı. Rhoda salata severdi. Gerekli ek malzemelerin hepsini aldı. Marine edilmiş enginar, çamfıstığı, yabanmersini, avokado, domates, dilimlenmiş gravyer, soslar... Sonra Alaska keki için gerekenleri adlı. Ne olur ne olmaz dondurma da aldı, New York Superfudge Chunk markasından olmasa da, Ben and Jerry. Vişneli Garcia yeterliydi.

Jim donmuş yiyecekler kısmında el arabasının üstüne kapaklandı ve bir süre öylece durdu. Yüzü aşağı düşüp enginara yaklaşmıştı. Monique yüzünden ağlayacak değildi, yo, asla. Nefesine odaklandı; sakinleştirmeye, yavaş yavaş sakinleştirmeye çalıştı. Atlatacaktı bunu. Ne de olsa bir dişçiydi o. Buradaki heriflerin tümünden daha fazla para kazanıyordu.

Gel gelelim o an, Alaska dünyanın sonundaki bir sürgün yeri gibi gözüktü gözüne. Başka bir yerde dikiş tutturamayan buraya geliyordu, herhangi bir şeye tutunamadıklarında da kenardan kayıp aşağı düşüyorlardı. Bu büyük açıklık içinde yer alan minik kasabalar, çaresizlere ayrılmış bölgelerdi.

Kendini toparlamalıydı. Kasalarda sıra yoktu, böylece çabucak eve döndü ve yiyecek dolu torbaları mutfağa taşıdı. Ne ki torbaları elinden bıraktığı anda, bir değişiklik olduğunu fark etti. Rhoda'yı aldatmıştı ve şimdi onunla evlense bile, başka kadınlar olasılığına geçit vermişti, bu konuda harekete geçeceğini biliyordu. Aldatmaya devam edecekti. Bir kez mümkün olduğunda, bunu durdurmanın imkânı yoktu. Başka kadınlar bulacaktı, büyük bir olasılıkla hastaları arasından. Ya da yanında çalışanlardan. Bir başka ağız sağlığı teknisyeni için, muayenehanenin ön tarafında yardımcı olsun diye bir başka sekreter için ilan verecekti. Rhoda'ya, ortak almak yerine bunları yaptığını söyleyebilirdi. Genişlemek amacıyla. Oysa asıl tuttuğu bir metres olacaktı. Tüm aradığı bu olacaktı, her seferinde bir tane; önce tut sonra kov. Bunu daha önce neden düşünmemişti acaba? Rhoda er geç onu yakalayacaktı, ama o takdirde, sonraki karısına geçecekti, mecbur kalırsa tabii, ve sonraki metresler takımına... Bunların hiçbiri suç değildi. Bir kez ona evlilik sözleşmesini imzalattı mı, iş işten geçmiş sayılmazdı.

Asıl soru hayatının nasıl olacağıydı. Tanrı'ya inanmıyordu ve seçtiği yol, ünlü ve güçlü olmak için uygun değildi. Üç büyükler bunlardı: inanç, şöhret ve güç. Belki bir hayatı doğrulayabilirdi bunlar ya da en azından, hayatının bir anlamı olduğuna seni inandırabilirlerdi. İyi bir insan olmaya, insanlara nazik davranmaya ve ailenle vakit geçirmeye dair tüm o zırvalıkların zırvalık olmasının nedeni, oralara demir atamamandı. Kozmik bir skor tabelası yoktu. Çocuk sahibi olmak bazılarına iyi geliyor gibiydi ya, gerçek değildi bu. Yalan söylüyorlardı, çünkü hayatlarını kaybetmişlerdi ve artık çok geçti. Paraya gelince, kendi başına hiçbir anlamı yoktu. Böylece geriye bir tek seks kalıyordu ve para, bu konuda sana yardım edebilirdi.

Jim mutfak evyesinin başında durup yeşil salataları yıkarken, işin gerçeğine aydığını fark etti. Hayatını sekse adayacaktı. Vücudunu geliştirecek ve olabildiği kadar çok kadınla birlikte olacaktı. Bunu daha önce, kırk bir yaşına basmadan önce keşfetmiş olmadığı için eseflendi, çünkü daha önce farkına varsaydı çok daha kolay olurdu her şey, ama yine de çok geç sayılmazdı. Hayatı çözülüp başka bir şeye dönüşmeden önce, önünde en azından iyi geçireceği bir on yıl daha vardı, sonrası ise umurunda değildi.

Yeşillikleri ayıkladı, domatesleri kesti, avokadoyu dilimledi, diğer malzemelerin içine attı ve yengeçleri hazırlamak için bir tencereye su koydu ama durmak zorunda kaldı, çünkü Rhoda'nın ne zaman döneceğini bilmiyordu. Sonra Alaska kekinden vazgeçmeye karar verdi. Çok uğraştıracaktı çünkü.

Carl bütün gününü Coffee Bus'ta geçirdi. Karen ona bedava kahve verdi, hiç parası olmadığını görünce sandviç de verdi. İki yanına sırt çantalarını koyup sırtını otobüse dayayarak oturdu Carl. Müşterilere başıyla selam verip kartpostallar yazdı. Bir tanesini de kendisine yazdı.

Sevgili Carl,

Seni en kısa sürede yeniden görmek umuduyla. Biraz şaşkın gibisin. Seninle konuşmayalı uzun zaman oldu. Sanırım bu noktada işlerin pek iyi gitmediğini teslim etmemiz lazım. İkimizin de rüyaları var, ama sence bunlar bizi aynı yöne mi götürüyor? Heh heh...

Carl

Carl adres kısmına kendininkini yazdı ve diğer kartlar arasında bunu da göndermeye karar verdi. Tüm bunları bir noktada pul almak için yeterli parayı bulursa yapabilecekti tabii. Mark'ın ortaya çıkmasını bekliyordu, böylece ondan iş isteyebilirdi.

Ama Mark görünmedi ve akşam saat sekizde Karen otobüsü kilitledi.

"Balık seferi saat yedide bitti," dedi Karen. "Ama rıh-

tıma gidip yük indirmeleri gerek. Ortaya çıkması zaman alacaktır, bu nedenle en iyisi seni eve götüreyim, onunla orada konuşabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Carl ve sırt çantalarıyla birlikte Karen'in VW'sine tırmandı.

"Monique nerede?"

Carl iki sırt çantasıyla beraber bütün gün burada oturmuştu, bu nedenle Karen'in bu soruyu şimdi sorması tuhaftı.

"Beni bırakıp gitti."

Karen başını sallayıp arabayla yola çıktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Kaçınılmazdı," dedi Carl. "Benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Ama en azından gelip eşyasını kendi alabilirdi. Onu sırtımda sürükleyip durmama göz yumması biraz ayıp."

"Evet," dedi Karen onu onaylayarak. Sonra kendi kendine mırıldandı. Fısıltılar, başını aniden sallamalar, söylenmeler, ah, ıh gibi ifadeler, bunların tümü sanki açık açık başka bir kişiyle sohbet etmek gibiydi. Carl yanındaki koltuğa oturmuş, ondan beş-on santim ötedeydi, ama bütünüyle yok sayılmıştı. Karen'in bir şeyler mi kullandığını ya da bir şekilde sakatlanmış mı olduğunu merak etti. Onun böyle olduğunu daha önce fark etmemişti. Ama araya girmek istemedi.

Karen göle giden çakıllı yolda slalom yaparak ilerledi. Yolun sağına yanaşıyor, sonra ani bir hareketle durak sayıp yolun sol tarafına yanaşıyor, ardından tekrar sağa kırıyordu. En sonunda vardıklarında Carl şükretti.

Karen içeri girdi ve kendi dünyasına kapanıp yemek hazırlamaya başladı. Carl birer birer sırt çantalarını getirdi ve salona yerleşti. Kontrplak zeminin işi bitmemiş, kanepeyse eski ve pis, ama yine de yeterince rahattı. Hava şaşırtıcı derecede soğuktu. Isıtma ya da yalıtım yoktu,

bir yerlerden içeri rüzgâr giriyordu. Carl ceketini çıkardı ama sırtına aldı ve başlığını kafasına geçirdi. Dışarıdan farkı yoktu.

Carl açtı. Sandviçler ve kahve yeterli değildi. Yemeğin yakınlarda bir yerde olduğunu bilerek şu kanepede oturmak, bir tür işkenceydi. Ayağa kalkıp bir şeyler atıştıramıyordu. Dolapta kesinlikle somon füme vardı. Yemek ulaşılabilir bir yerde ama dokunulmazdı ya, hamle yapsaydı da kendini homurdanmalarına kaptırmış Karen fark eder miydi acaba?

Mark en sonunda arabasını park etti ve içeri girdi.

"Komşu gezegenden gelen kardeşim," dedi Carl'a. "Selam sana."

"Dur;" dedi Carl, onu selamlamak için ayağa kalkmaya çalışarak.

"Monique'i getirdin mi?"

"Beni bırakıp gitti."

"Ah," dedi Mark. "Benim kalkülüs şakamı duymuş muydun sen?"

"Hayır."

"E, C ile beraber bir sokakta X'e doğru yürüyorlar ve karşılarına bir integral levhası çıkıyor."

"Ne?"

"Kalkülüsü öğretmediler mi sana?"

"Hayır."

"Öyleyse boş ver. Bu uzun bir şaka. Gerçi bugün konserve fabrikasındaki bir kıza anlattım ve anladı. Kendisi beş dil konuşuyor."

"Üzgünüm," dedi Carl.

Mark sarılmak üzere Karen'in yanına gitti ve birlikte, kulak masajının da dahil olduğu tuhaf bir ritüel gerçekleştirdiler. Anlaşılan Mark'ın kulakları teknedeyken üşümüştü, Karen'in ellerininse sıradışı bir sıcaklığı vardı. Onları seyretmek çok utandırıcıydı, bu nedenle Carl yü-

zünü çevirip tekrar kanepeye oturdu. Şapırtıları ve mırıltıları duyabiliyordu, ama ağaçlara ve ağaçların arasından azıcık görünen göle bakmaya çalıştı.

Carl ne kadar zavallı olduğunu hissetti. Burada böyle oturmak zorundaydı, çünkü gidecek başka bir yeri yoktu. Eğer fakirsen lütuf beklemeli ve birlikte vakit geçirmek istemediğin insanlarla takılıp, onları bekleyip, onlarla zaman geçirmeliydin. Tüm bu süre boyunca özünde görünmezdin. Carl bundan sonra böyle yapmayacaktı. Üniversiteyi bir sene uzatma pahasına olsa bile, branşını değiştirecekti. Ve Mark'a Jim ile Monique arasında olanları anlatacaktı. Zenginlerin tek zayıf noktası buydu. Onların sırları vardı.

Mark kulak masajını ve diğer faaliyetleri en sonunda bitirip kanepenin yanına geldi. "Reis," dedi. "Konserve fabrikasında bir adam var, sekiz dilde, 'Kim osurdu?' diyebiliyor."

"Öf," dedi Carl. Mark'ın yanında ne söyleyeceğini bir türlü bilemiyordu. Ve bu durumdan "Bana iş bulabilir misin?" sorusuna bir türlü geçiş yapamıyordu.

"Bunu Tayvan dilinde söyleyebiliyor."

"Balık seferi nasıldı?"

"Çetin," dedi Mark. "Şu üç metrelikler. Ağı yırtıp kaçıyorlar. Kimse kotayı tutturamıyor. Ancak dört yüz elli kilo tutabildik."

"Bu epey iyi bir miktar gibi."

"Ama değil."

"Bir yardımcın olsaydı daha fazla tutar mıydın?"

Mark yan gözle ona baktı.

"Pekâlâ," dedi Carl. "Sanırım yeterince açıktı. Beş parasızım ve işe ihtiyacım var. Teknede sana katılma şansım var mı?"

Mark, epey tepeden bir tavırla, Carl'ın omzuna hafifçe vurdu. "Üzgünüm," dedi. "Tekneyle para kazanmak

imkânsız. Burada yaşaman, herkesi tanıman ve her yaz civarda takılman gerek. Tecrübe kazanmış olman gerek. Tekneyle çıkmaya çalışan gençler sıra olmuş bekliyor. Hem zaten sezon sonundayız."

"Tamam," dedi Carl. "Anlıyorum." Ama hayal kırıklığına uğramıştı. Bir yol bulamıyordu. Göl kenarındaki bodur kalmış, zayıf gövdeli ağaçlara baktı. Suya yaklaştıkça boyları kısalıyordu. Küçük insanlara yaraşan bir ormandı bu, Carl gibi. "Ben küçük adamım," dedi Mark'a, sesine İrlanda aksanı vererek.

"Hey," dedi Mark, "Sakin ol, dostum. Bir şeyler bulabilirsin, sadece tekne olmaz dedim."

"Ama maalesef hemen şimdi bir şeyler bulmalıyım. En fazla beş dolarım kaldı. Belki daha önce bir şey ayarlamalıydım."

"Doğrusun," dedi Mark, gülerek. "Ama dur, büyük bir ihtimalle sana konserve fabrikasında bir iş ayarlayabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Saati sekiz papel, fazla değil, ama en azından iş tecrübesi aramıyorlar. Yıkama masasında başlayabilirsin, sadece diyafram kısmını çekip kan artıklarını temizliyorsun. Öğrenmek beş dakikanı alır."

"Teşekkürler, Mark. Bu çok iyi olur."

"Hadi bunu bir çanak[1] otla kutlayalım."

Carl her zaman yaptığı gibi itiraz edecekti, ama sonra ne olacak ki, diye düşündü. Marihuanadan öleceği yoktu neticede. "Öyle olsun," dedi.

"Aslansın," dedi Mark ve çanağa otu doldurup yaktı ve azar azar pofurdattı. Sonra uzun uzun içine çekti, nefesini tuttu ve marihuana piposunu Carl'a devretti.

1. Marihuana içerken ot bir çanağa doldurulur, sonra marihuana piposu ile tüttürülür. (Y.N.)

Carl kokudan ya da dumandan hoşlanmadı ve rekorunu kıracak olmaktan nefret etti. Bu güne kadar hiçbir şey denememişti, sigara ya da içki bile. Bir kıvanç kaynağıydı bu onun için ve şimdi sona ermek üzereydi. Ama ne olacaktı ki. Sıcak dumanı içine çekti, keskin ve yoğunlaşmıştı duman; hemen sonra nefesi daraldığı için öksürdü.

Mark gülüyordu, Karen de gülmek için onların yanına geldi.

"Kestaneyi çizdirdi," dedi Mark ona. "Burada, bizim bu mütevazı mabedimizde.

Karen de bir nefes çekti ve süzülerek mutfağa geri döndü.

Carl bir şeyler hissetmek, farklı herhangi bir şeyler algılamak için bekledi. Görüntüler göreceğini, belki duvarların buharlaşıp yok olacağını sanıyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Mark ona marihuana piposunu uzatınca tekrar içine çekti; Mark'ın ona söylediği gibi dumanı içinde tuttu, sonra tekrar nefes verdi ve öksürdü.

"İyi mi?" diye sordu Mark.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Carl.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Mark.

"Hiçbir şey."

"Bir fırt daha dene."

Bunun üzerine Carl tekrar denedi, ama ensesinde hissettiği hafif bir baş ağrısı, ağzında berbat tat ve ciğerlerindeki gerginlik dışında hiçbir etkisi yoktu.

"Bir daha dene," dedi Mark ve Carl böylece dördüncü turunu denedi ama sonra vazgeçti.

"Bazen ilk seferinde hiçbir şey olmaz," dedi Mark.

Carl ikinci bir sefer olacağından pek emin değildi. Baştan aşağı bir hayal kırıklığıydı. "Monique Jim'le düzüşüyor," dedi Mark'a. Başını kaldırıp mutfağa, ona bakmakta olan Karen'den tarafa baktı. "Orada kaldığımız

gece o evde, salonda düzüşürlerken gördüm, zaten bir süredir ortadan kaybolup duruyordu."

Mark başka bir çanak hazırlıyordu.

"Rhoda'nın Jim'inden mi bahsediyorsun?" diye sordu Karen.

"Evet, o dişçiden."

Mark otu yaktı, uzun uzun içine çekti ve Carl'a geçirdi.

"Hayır, sağ ol," dedi Carl. "Benim için şimdilik yeterli."

Mark omuz silkti ve Karen gelene kadar marihuana piposunu havada tuttu. Karen geldi, bir nefes çekti ve Mark'a geri verdi.

Büyük ifşa, uzun süredir beklenen an, bu kadardı işte. Carl'ın bildiği giz, dünyaya bir meteor gibi düşmüştü.

"Yemek hazır," dedi Karen.

Alüvyondan ötürü sütümsü, durgundu. Suyun ancak ayak bileğine geleceğini sanırdın. Gary motoru kapattıktan sonra, kıyıya doğru kayarlarken, Irene gölün uzağındaki bir kayaya tünemiş martıların seslerini duyabiliyordu. Adaların bu en küçüğünün açıkta kalan kayaları, martı dışkıları yüzünden beyazla kaplanmıştı. Rüzgâr yoktu bugün, güneşli ve durgun, yazın son güzel havasıydı. Hava tahminine göre, gelecek hafta ilk sonbahar fırtınası gelecekti.

Irene yana bakıp teknenin gövdesinin altındaki mavi-gri kayaları gördü. Beyazımsı su yakınlaştıkça bir nedenle berraklaşarak taşları büyütüp yakına getiren bir mercek haline geldi. Sanki şimdiden onlara dokunmaktaydılar. Tekne en sonunda sarsıldı, altı çizildi ve Irene sırt çantasını yukarıya kaldırıp yandan, dikkatlice suya indi; çizmeleri dizinin hemen üstünden suyu emiyordu, ayak bilekleriyse suyun içindeydi. Kayalar kaygandı. Sırt çantasında çadır, uyku tulumu, kap kacak ve giysiler vardı. Gary başka bir çadır ve bir Coleman ocağı taşıyordu. Kamp kuracak, böylece daha uzun saatler çalışabileceklerdi. Yataktan kalkıp tekrar yatana kadar, kulübe üzerinde çalışacaklardı.

Irene kaygan taşların üzerinde güçlükle duruyordu, kıyının bir-iki adım ötesinde daha fazla taş vardı, ama

kuru ve griydiler. Yanı sıra küçük çim öbekleri, gelgitin oluşturduğu algler ve sivrisineklerle dolu minyatür gölcükler vardı; şimdi o sinekler bir bulut halinde Irene'in çevresini sarıyor, parmak boğumlarına, bileklerine, kemik ve kanın yüzeye yakın olduğu her yere üşüşüyorlardı. Kıyı boyunca çimen ve kayadan dar bir şerit, sonra daha uzun çimler ve solmuş kır çiçekleri vardı. Büyük bir ihtimalle mor süsenler, dikenli güller, fundalar, hanımelleri, püren ve henüz isimlendiremediği sarı ve beyaz diğer çiçekler. Her yer çalı çırpı ve oyuklarla dolu olduğundan, Irene sırt çantasının ağırlığıyla, takılıp düşmekten korktu.

Kızılağaç çalılığı, toprağın tüm yüzeyi gibi güneşin altında parlak yeşil, kıyıdan yukarı üçüncü şeridi oluşturuyordu. Çalılık buralarda kesifti, örümcek ağları havaya danteller örüyordu. Irene uyumsuz bir ses çıkarmaktan sakınmak için, hafif adımlarla ilerlemeye çalıştı. Kocası arkasındaydı, adımları daha seri olduğundan, çalı çırpı ezerken çıkardığı sesler geliyordu.

"Kamp kurmak için mükemmel bir gün," dedi yanından geçerken, Irene'se cevap vermedi. Başını öne, tepeleri çiçeklenmiş geniş bir kırmızı yakıotu öbeğine eğmişti. Sonbaharın gelişine, sonun başlangıcına dair bir işaret. Tepeleri çiçek açtıktan altı hafta sonra kar yağardı ve patlayalı bir süre olmuştu, ama tam olarak ne zaman patladıklarını kaydetmeyi unutmuştu Irene. Burada yıllar geçirdikten sonra, insan o çiçekten korkar hale gelirdi, bu nedenle fark etmemiş olması tuhaftı.

Irene bodur kızılağaçların arasından geçip ondan daha geniş ormanın sınırına, kulübelerinin bir tarafta fazla içeri doğru, diğer tarafta da fazla dışa doğru meylettiği yere geldi. Toptan devrilmek üzereydi yapı. Bağlantıları güçlendirmek için bir sürü beşe onluk kereste getirmişlerdi.

İrene, sırıtıp kaşlarını oynatan Gary'yi ardında bırakıp tekneye geri döndü. "Lezzetli mamalar," dedi Gary, eline plastikten bir yemek kutusu alarak.

İrene karşılık vermek, işleri kolaylaştırmak istedi. Ama yapamadı. İlaçları kesince, her köşe keskindi. Dikkatle hareket etmeli, konuşup yüzüne ifade vermekten sakınmalıydı.

Tekneden yarım düzine beşe onluk kereste kavradı, yavaş adımlarla ot öbeklerinin ve çukurların arasından ilerledi ve keresteleri yere koyup yeni bir yük almak için geri döndü. Yanlış giden bir şey yoktu, bu nedenle acının dinmesi için sadece beklemeye ihtiyacı vardı.

"Ne güzel bir yer bu böyle," dedi Gary. "Bayılıyorum buraya."

"Çok güzel," dedi İrene, abartıyla. Ama Gary kendini işine kaptırmıştı, görmedi. Bir soğutucuyu yere indirdi ve yeni bir yük taşımak için süratle geri döndü.

Alet edevat ve teçhizatlar, iki hafta yetecek kadar yemek, dışarıda kullanmak için bir tuvalet oturağı, daha fazla çivi ve pencereler, kapılar, beşe onluk keresteler ve duvarları şekle sokacak mengeneler: tüm güçleriyle saldırıyorlardı şimdi.

Son bir kez kereste taşıdıktan sonra, Gary çadırı kurmak için kulübenin arkasında, bir huş ağacının yanındaki alanı temizledi. "Çadırı kurmama yardım eder misin?" diye seslendi, sanki bu durgun havada, İrene yanı başında durmuyormuş gibi. Aşırı heyecandı nedeni. Her şeyi aynı anda yapmak istiyordu.

İrene de yardım etti; ikisini ve giysilerini, alet edevatlarını alacak genişlikte, büyük bir çadırdı.

"Peki yemek ne olacak?" diye sordu İrene. "Ayılardan nasıl uzak tutacağız?"

"Buralarda ayı yok," dedi Gary. "Burası bir ada."

"Ayılar yüzebilir."

"Yüzer de ziyaret amaçlı yapmazlar bunu. Burası karanın çok uzağında."

"En yakın yeri sadece birkaç yüz metre uzaklıkta, değil mi?"

"Onun gibi bir şey. En iyisi şimdilik yiyecekleri çadırda tutalım. Soğutucuyu taşımak için bana el ver." Böylece yiyeceklerini uyku tulumlarının yanına koydular.

"Şimdi sıra diğer çadıra geldi," dedi Gary. Çalılıkların arasında yollarını bularak düz bir alan aradılar. Süngerimsi ve yumuşak koca koca kurtayağı öbekleri, dişi ve erkek eğreltiotlarıyla, daha fazla gölge alan bir bölgeydi bu.

"Burası iyi gibi," dedi Gary. "Bu çadırda uyumayacağız nasılsa, bu nedenle hafif engebeli olmasında bir sorun yok."

Irene başka bir muşambayı ve çadır bezini açmaya, kazıkları çakıp yağmurluğu germeye yardım etti. Keşke kulübeyi de bu kadar kolay yapabilselerdi. Gary'yle birlikte aletleri ve teçhizatları, kütükler dışında her şeyi çadıra taşıdılar, sonra da geri çekilip küçük kamplarına baktılar.

"Fena sayılmaz," dedi Gary. "Sıra dış tuvalete geldi."

Irene göle baktı, bugün durgundu, yüzeyine dağlar yansıyordu. Zirveleri belirgin, yukarılardaki kar öbekleri sıradağların dış çizgilerini, Harding Buz sahasının sınırını ortaya çıkarıyordu. Hava güneşli ve ılık, yirmi derece dolaylarındaydı. Irene ceketini çıkardı. Her şeyin mümkün olduğu o günlerden biriydi.

"Kulübeden uzak olmamalı," diyordu Gary. "Kış boyunca kullanmak zorunda kalabiliriz."

"En iyisi kulübenin arkasına yapmak," dedi Irene. "Böylece dışarıya çıkmak zorunda kalmayız."

"Irene."

"Ne? Her tuvaletim geldiğinde karda mı yürümek zorundayım yani?"

"Buralarda kar o kadar kötü değildir."

"Yoksa soğuk ve ıslak olmayan bir tür mü?"

"Irene."

"Irene'miş. Şu lanet olası şeyi kulübenin arkasına, duvara çıkıntı şekilde yapsana. Üstüne de bir kapı koyarsın."

"O zaman bütün kış dış tuvaleti koklarız."

"Koklayacaksak koklayalım. Bok gibi yaşayacaksak bok kokmalıyız."

Gary ona sırtını döndü. Beklediği an buydu, biliyordu Irene. Şu aptal kulübe için yeterince kavga ettiklerinden, artık Gary onu terk edebilirdi. Onu imkânsız bir konumda bıraktığını, evliliklerinin imkânsız bir hal aldığını söyleyecekti. İşin güzel tarafı, kendi kendine o kadar iyi yalan söylüyordu ki, hâlâ bu oyundaki iyi adamın kendisi olduğunu sanıyordu. Elinden gelen her şeyi yaptığına gerçekten inanıyordu.

"Bak," dedi Irene. "İstersen tuvaleti üç metre öteye yapıp bir koridorla bağlayabilirsin. İki tarafına da birer kapı koy. Belki bu yolla kokuyu duymayız."

Gary bu fikri değerlendirdi. Kulübenin arka duvarı boyunca yürüdü, birçok kez belirli baz noktalara dönerek mesafeleri adımlarıyla ölçtü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Öyle bir şey yapabilirim. Ancak yer açmak için erzak çadırını başka yere taşımamız gerek."

Kriz savuşturulmuştu ya, bu kadar kolay olduğu için, kulübe projesinin tümünü, hemen şimdi reddetse mi diye düşünmeden edemedi Irene. Bu fikre baştan sona hayır deyip eve dönmek. Bunun mümkün olmadığını biliyordu. Çünkü kulübe kulübeyi değil de, başka bir şeyin yerini dolduruyordu aslında.

Aletleri ve erzakları ikinci çadırdan çıkarıp daha ar-

kalarda yeni bir yer buldular ve çadırı tekrar kurup içini doldurdular. Akşama doğru, Gary saatine bakıyordu.

"Geç oluyor," dedi, "ve dış tuvalete henüz başlamadık bile." Dolaylı yoldan bir cezalandırma. Bunun sonuçlarını Irene'e bildirerek.

"Ya öyle," dedi Irene. "Ne yazık, haziranda değiliz."

Sonrasında Gary sessizleşti. Çalıların arasından bir patika, dış tuvaletin konumlanacağı bir yirmiye bir yirmilik alana daha geniş bir geçit açmak için eline küreğini aldı. Tişörtünün terleyen yerleri koyulaşıyordu.

Irene en sonunda çadırdan soğutucuyu çekip çıkardı ve üstüne oturup Gary'nin çalışmasını seyretmeye başladı. Ona neler hissettiğini göstermek için Çin'e kadar tünel kazıyordu Gary. Bir oğlan çocuğundan farkı yok. Onu yakaladığı gibi ağzına meme verip uyuyana kadar kucağında sallamalıydı.

Bu adamı otuz yıldır sırtında taşımış olması gerçeği Irene'i çileden çıkarıyordu. Şikâyetlerinin ve sabırsızlığının yükü, başarısızlıkları ve bunlara karşılık olarak, boşluğu. Neden onun için yaptıkları hiç yeterli olmamıştı?

Irene artık onu seyredemiyordu. Kalktı ve ağaçların arasında yürüdü. Burası tamamen gölge, daha serindi; ağaç gövdeleri birbirlerine yakın, her birinde, belki de çok daha genç oldukları zamanlardan kalma ince ölü dal parçacıkları, kıvrılmış ince parmaklar, artıklar vardı. Irene aralarından geçerken, yemyeşil daha büyük sürgünlere takılıyordu. Çam ve huş, yani yıllardır Alaska'da yaşayan birini bıktırabilecek ağaçlar. Arada bir, kabuğu daha kaba Kanada kavakları, bir-iki tane de titrek kavak vardı.

Önünde dar sokaklar benzeri yeni patikalar açılınca, Irene bunları, bu av yollarını izledi. Yosun ve eğreltiotlarından küçük öbekler çıktı önüne, orman sessizdi. Irene avlayan ya da avlanan olsun, duygular, ormanda olmanın getirdiği farkındalık, gürültülere veya kıpırtılara ya da

soluk alıp verişlere karşı duyarlılık iki durumda da aynıydı. Yayını yanına alıp avlanmak zamanı gelmişti. Ancak şimdi, karşı koyup mücadele edemediği, izini süremediği, var olmadığı için asla göremeyeceği yeni bir şey, bedenin bu yeni ihaneti eşlik ediyordu ona. Irene daha da yükseklere tırmanıp ormanın gizlediği platoları, bayırları kat ederek, en sonunda çıkabileceği en yüksek yer olan bir tepeciğe vardı, ne ki burada da çevresi sarılıydı, bir manzara yoktu, aslında bir panorama vardı, ama her yanı kapanmıştı.

Pazar günü Rhoda'ya da Jim'e de tatildi, bu nedenle geç kalktılar, seviştiler, tekrar kestirip tembelliğe devam ettiler. Jim'in gözleri kapalı, Rhoda başını onun göğsüne koymuş, oradan manzaraya bakıyordu. Güneşli, açık bir gün, dalgalar koyda ağır ağır ilerliyordu. Kumsalın ardındaki düzlüklere yayılan ince siyah ladinlerin araları açıktı. Rhoda'ya her zaman insanlar gibi görünürlerdi, denize doğru, her biri tek başına yürüyen serseriler. Alttaki dallardan birini, bir ele benzetiyordu Rhoda, küçük bir bavul tutan bir el.

"Ağaçlar insan gibi görünüyor," dedi Rhoda.

"Ha?" diye sordu Jim.

"Şu ötedeki ladinler, insan gibi dedim, *Whos of Whoville*'deki[1] gibi biraz kaba sabalar ama.

"Ha, öyle," diye söylendi Jim.

"Bakmıyorsun ki."

"Pekâlâ," dedi ve başına yastıkla destek yaptı Jim. Rhoda da başını göğsünün alt kısmına yeniden yerleştirdi. "Oradaki ağaçlardan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

1. Whoville. Yazar Theodor Seuss Giesel tarafından yaratılan hayalî bir kasaba adı. Whoville, yazarın iki kitabında konu edilir ve her iki kitap da sinema ve televizyona uyarlanmıştır. (Y.N.)

"Hı hı."

"Sanırım görebiliyorum. Küçükler çocuk, büyüklerse yetişkin oluyorlar. Uzunlukları denk geliyor gibi."

"Peki nereye gidiyorlar?" diye sordu Rhoda.

"Sanki bu sorunun altında çok şey var."

"Hım... Oysa yoktu. Onu düşünmüyordum," dedi Rhoda.

"Affedersin."

"Bizimkiler çok tuhaf. Asla onlar gibi olmayacağımız için bana söz ver."

"Bu çok kolay."

Rhoda güldü. "Onlar resmen kaçık."

"Bu senin ağzından çıktı."

"Seninkilerle ne zaman tanışıyorum?"

"Bilmem," dedi Jim. "Arizona'ya taşındılar."

"Onlar hakkında söylediğin tek şey bu."

"İşin aslı ben oralara inmiyorum, onlarsa buralara çıkmıyorlar."

"Bu üzücü."

"Yo, değil. Rastlantısal, seçilmemiş bir ilişki bu. Onları arkadaş olarak asla seçmezdim. Onlardan hoşlandığım da yok."

"Bu gerçekten üzücü."

"Benim için değil. Umurumda bile değil."

"Hım," diye mırıldandı Rhoda. Jim'in bu soğuk ve kayıtsız tarafından hoşlanmıyordu. Sanki burada yanlış bir şeyler vardı, ayrıca Rhoda'nın hayalini kurduğu çoluk çocuklu sıcak aile görüntülerine uymuyordu tabii ki. Rastlantısal ve seçilmemiş...

"Ben de rastlantısal ve seçilmemiş mi oluyorum?"

"Rhoda," dedi Jim.

"Gerçekten. Nedeni burada ve elinin altında olmam mı?"

"Hayır. Seni seviyorum. Bunu sen de biliyorsun."

Rhoda başını kaldırıp eliyle destek yaptı ve ona baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu konuda bana söz verebilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Jim ve onu kendine çekip öptü.

"Tamamdır," dedi Rhoda ve başını yeniden göğsüne koydu. Bazı göğüs kılları kırlaşıyordu. Birlikte yaşadıkları sürede, daha geçen sene meydana gelen bir değişiklikti bu. Göbeğiyse hafif bir çıkıntı yapıp yumuşaklaşmıştı. Yanlar kalınlaşmıştı. Jim ondan on bir yaş büyüktü ne de olsa.

"Annem için kaygılanıyorum," dedi.

"Ben de. Romano bir şey bulacak sanıyordum."

"Nesi var bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Hım."

Jim'in bu konuyla ilgilenmediğini görüyordu Rhoda. Onun için fazla karışık, fazla çapraşık bir meseleydi bu. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Sorun değil," dedi Jim. "Gerçekten."

"Onu anlamaya çalışıyorum ve bunu yapamıyorum. Belki de sorun emekliliktir. Şimdilerde işini özlediğini ve kendini işe yaramaz hissettiğini biliyorum. Dahası emeklilik için düşündükleri paraya sahip olamadılar, büyük bir ihtimalle annem bunu dert ediyordur. Ama başka şeyler de var, üstelik çok daha önemli şeyler oluyor. Annem sanki tanrılarla gizli anlaşmalar yapıyormuş gibi."

"Daha neler," dedi Jim. "Kulağa biraz fazla ihtişamlı geliyor."

"Oysa ciddiyim. Tüm dünyanın ona karşı olduğuna karar verdi ve sanki bu nedenle savaş hazırlığı yapıyor. Tamamen paranoyaklaştı. Ne zaman bir şey söylemeye çalışsam, biliyor ki o tanrılarla alakam yok benim. Hiçbir konuda karar veremiyorum. En fazla olaylara seyirci kalıyorum, yani bir önemim yok."

"Bu doğru değil. Onun için önemlisin."

"O eskidendi. Ama artık değil. Bana kalırsa baş ağrısının sebebi savaş hazırlığı. Ve bu savaşın babamla olduğunu biliyorum, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum, çünkü ben dahil değilim."

"Rhoda," dedi Jim. "Gerçekten üzgünüm ama sanırım fazla ileri gidiyorsun. Bu konuyu fazla abartıyorsun. Bir tür acısı var, nedeni de büyük ihtimalle stres. Ya da söylediğin gibi, emekliliğe alışması gerek. Olay bundan ibaret. Üstesinden gelecektir."

"Geleceğini sanmıyorum." Rhoda o an, söylediğinin doğru olduğunu biliyordu. Bir anda derin bir üzüntü hissetti. Annesinin bunu atlatacağına inanmıyordu. Çünkü yanlış olan her neyse, onun hayatının tüm parçalarını kendine çekiyordu. İşin kilit noktası buradaydı. Zamanı aşarak ulaşıyordu. "İyileşeceğini sanmıyorum," dedi Jim'e. "Gerçekten sanmıyorum."

Bunun üzerine Jim onu kavrayıp kollarıyla sardı, Rhoda'ysa gözlerini kapadı ve her şeyi durdurmanın bir yolunu bulmayı istedi, ama kapkaranlık bir boşluk vardı sadece, tutunacak hiçbir şey yoktu. "Benimle ne zaman evleneceksin Jim?" diye sordu. "Güvenilir bir şeylere ihtiyacım var." Bunu söylediğine, bu kelimelerin ağzından çıktığına inanamıyordu. Ama söylemişti işte.

Uzun ve çirkin bir sessizlik oldu. Rhoda onun soluklarının ve nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. "Seni seviyorum Rhoda," dedi Jim, en sonunda.

"Yetmez. Benimle ne zaman evleneceksin?"

Yıkama masası alüminyumdan buz gibi bir tekne, kan ve tuzlu su dolu seyyar bir havuzdu. Carl'ın parmakları tahriş olmuş, elleri soğuktan ağrıyordu. Somonlar, mide ve bağırsakları çıkarılıp kafaları kesilmiş olarak geliyordu ona, ama o ince ve temiz zarları üç tabakalı bir eldivenle kavrayıp çekmesi ve yere atması gerekiyordu. Zarı bulana kadar dört-beş kez denemesi gerekiyordu ama kimi zaman da balıklar zarsız geliyordu.

Kafa kesme makinesi sabit bir ritimle klank klunk ediyor, birkaç saniyede bir önüne başka bir balık geliyor ve Carl panikliyordu. Yıkama tezgâhında hazır bekleyen çok fazla balık vardı. Yukarıdaki hoparlörlerde gümbür gümbür Metallica çalıyordu.

Aynı işte üç kişi daha çalışıyordu, hepsi Carl'dan seriydi, ama balıklar birikip yığılıyor, kan banyosundan taşıyordu. Onun gibi üniversite öğrencisi olan karşısındaki kadının herhangi bir zar söktüğü yoktu, bu da Carl'ı fazlasıyla geriyordu. Kadın balığın iki tarafını da hafifçe okşayıp yıkayarak kanı temizliyor, zarların saklanmakta olduğu mide ve bağırsakların boşaltıldığı alana şöyle bir göz atıyor ve balığı masanın üstünde duran plastik beyaz kanala atıp denetimcilere yolluyordu. Her atışında, nasıl oluyorsa balığın kuyruğu kanala vuruyor ve Carl'ın sura-

tına salgı ve su sıçratıyordu. Bu konuda ustalaşmıştı kız. Ve Carl'ın her bir balığına karşılık o üç balık fırlatıyordu.

Teknenin sonundaki iki denetimci de kadındı, aynı yaşlardaydılar ama üniversiteli değillerdi. Güya balıkları çabucak kontrol edip ayıklamaları gerekiyordu. Derisi yaralı ve kemiği kırılmış olanlar çöpe atılıyordu. Diğer somon cinsleriyse başka bir tenekeye atılıyordu, çünkü sadece kızıl somonları paketliyorlardı. Ancak gerekirse balığın zarını çekip çıkarmaları ya da eğer temiz değilse kanını temizlemeleri veya solungaçlarını koparmaları gerekiyordu ve bunu diğer tüm kadınların balıklarına yapmalarına rağmen Carl'ın hiçbir balığına yapmıyorlardı. Bu bölgede yaşıyorlardı ve çalıştıkları tüm bu süre boyunca laklak yapıyor, Metallica'nın müziğini bastırmak için bağırıyorlardı. Yıllardır bu firmada çalışıyor ve hakkında iyi düşünmüyorlardı.

"Bir konserve fabrikasından seni şutlamazlar arkadaş," dedi biri diğerine, "özellikle de bu fabrikadan, çünkü burası en az para vereni."

Erkekler hakkında, para hakkında laflıyorlardı; bu işi o kadar uzun bir süredir yapıyorlardı ki, dikkatlerini vermelerine gerek yoktu. Oysa Carl her bir balıkla uğraşıyordu. Önce anüsün altında bir çıkıntı bulmaya çalışıp zarı almak, sonra da başın koparıldığı yerde iki kan kesesi aramak. Bu kan kesesini patlatmak için başparmağıyla sıkıca itmeliydi. Sonra solungaç parçası kalmış mı kontrol edip çoprasındaki kanları temizlemeye çalışmalıydı. Bunların hepsini yapmak imkânsızdı ve elinde herhangi bir alet yoktu. Sadece pamuklu bir eldivenin üzerine geçirilmiş plastik bir eldiven ve onun üzerine geçirilmiş kaba bir pamuklu eldiven. Ki teorik olarak her bir balığın mide ve bağırsakları, biri tarafından taşıma bandında özel bir kaşıkla alınmalıydı. İşte Carl'ın en çok içerlediği, bu kişiydi.

Gerçi Carl üstünde çalışan herkese içerliyordu. Hepsi beceri kazanmış, hepsi daha iyi paralar alıyor ve hepsi daha basit işlerde çalışıyordu. Biri elinde kürekle durup muazzam büyüklükteki buzlu teknelerdeki balıkları hareket ettirmeye yardım ediyordu. Bu herif vaktinin çoğunu öylece durup geçip giden balıkları seyrederek geçiriyordu. Sonra biri gelip balıkları sıraya diziyor, böylece hepsi aynı yöne bakıyordu. Carl'ın yapmak isteyeceği tür bir işti bu. Sonra bir adam balıkların gırtlağından anüsüne bir kesik atıveriyordu. Her bir balık için bir bıçak darbesi. Bir de kafa uçurucu vardı. Balığı sadece üç beş santim oynatıp ağır bir bıçak düzeneği için başları hazır hale getiriyordu. Bir giyotindi bu ve tehlikeliydi. Ama masaya bağlı bir kayış takıyor ve bu, elinin ileri kaçmasına engel oluyordu. Zaten balıklara dokunduğu yoktu.

Sadece bandın bu başındakiler, diğer istasyona bağlanmadan önce bağırsakları kesip çıkarıyorlardı. Bir kadın yapıyordu bu işi. Bağırsaklar küçük bir taşıyıcı bantla başka bir kadına taşınıyor ve o da, balık yumurtalarını ayırıp kırmızı yumurta keselerini küçük bir plastik sepete koyuyordu. Masasının üstündeki bağırsak yığınlarından geleceği okumaya çalışan bir kâhin gibiydi kadın. Sonra bir diğer bağırsak yığını gelene kadar bunları bir fiskeyle silip temizliyordu.

Bundan sonra yine bıçaklar ve erkekler geliyor, kanı akıtmak için çatoz boyunca şipşak bir çizik atıyorlardı. Sonra bir kadın elindeki kaşıkla tüm kanı çıkarıp atıyor, elinde su püskürtme makinesi bulunan bir adam da balıkları yıkıyordu. Bunların hepsi açık mavi, geniş bir plastik taşıyıcı bandının önünde oluyor ve balıklar cup! diye yıkama teknesinin içine düşüyordu. Her cup! sesinde Carl'ın solunda duran adamın üstüne su sıçrıyor ve adam her seferinde kaçınmaya çalışıyordu. Fabrika dü-

zeneğindeki en berbat konum burasıydı ve Carl altına kaçıracak durumda olduğu halde yerinden ayrılamıyordu, çünkü yanındaki adamın bir adım kayacağını ve onun yerine kendisinin geçip orada çakılı kalacağını biliyordu.

Demek ki sorun ya elinde aletle bağırsakları çıkaran kadındaydı ya da su püskürtücüsünü tutan adamda. Bunlardan birinin zarı ve kalan kanı çıkarması gerekiyordu, ama onlar balıkları olabildiğince çabuk bir şekilde ellerinden çıkarıyorlardı. Somonlar yıkama masasında birikip duruyor, en sonunda kenarlardan aşağı düşecek hale geliyordu, taşıyıcı da arkadan somon yığıp duruyordu, üstünü yıkamak için yakınlarda su yoktu. Ölü gövdeler dağ gibi yığılmış, yıkamak artık imkânsız olmuştu ve Carl çığlığı basacak duruma geldi.

Müdür Sean, temiz alüminyum masanın başındaki denetleyicilerin arkasında bitiverdi ve balıkların o tarafa yollanması için kükredi. Böylece denetleyiciler yıkama masasından balıkları çabucak kaptılar ve elli kadarını yolladılar. Sean her birinin içine baktı ve gemilerle nakledilmek üzere buz dolu kutuların içine konuldukları yere gönderdi. Carl'ın yaptığı işin anlamsızlığını gösteren başka bir işaretti bu. Patron bu balıkların hepsini, – Carl bir saatten fazla çerçöpün arasında tüm bunlara katlandıktan sonra– sabah beşte kestirme yoldan kalite kontrol ünitesine yolluyordu. Carl'ın arkasında, ellerini sokabileceği klorlanmış sıcak su dolu bir el yıkama kovası vardı ve bu, balıkların daha temiz ve raf ömürlerinin daha uzun olmasına yarıyordu, ancak bu kovaya yürüyüp ellerini yıkama riskini asla göze alamazdı çünkü yanındaki herif bir adım kayıp onun yerine geçecek ve böylece her somon gelişinde Carl'ın üstü ıslanacaktı. Bir denetçi dolanıyor, ısıları, herkesin işini yapıp yapmadığını kontrol ediyordu ama Carl'ın karşısındaki kadınlardan

birinin yanında durdu; tavrından kadının balıkların içine şöyle bir göz atmayı yeterli gördüğü belli oluyordu.

Carl için, hayat derslerinin tümü en açık haliyle vardı burada. Üniversitede öğrenmiş olması gereken her şey... Geleceğini anlamak için ihtiyaç duyacağı her şey... Kanı akıtıp zar artıklarını çıkarırken aklından bu derslerin listesini yaptı:

1. Başkalarıyla birlikte çalışma.
2. Elle çalışılan bir iş yapma.
3. Bir kadın işçi olmadığın için şükret.
4. Kalite kontrol diye bir şey gerçekte yoktur. Ayrıca diğer tüm iş terimleri de uydurmadır. İş dünyası düşüncelerin ve dilin ölmeye gittiği yerdir.
5. İşin paradan başka hiçbir anlamı yoktur. Bu nedenle bundan daha fazla bir anlamı olan, en ideali iş gibi hissetmediğin bir meslek edin.

Ama derslerin en önemlisi, Carl'ın ânında çekip gitmesi gerektiğiydi. Bu boktan durumda diretmesinin karşılığında ödül alacak değildi ne de olsa. Bu gece annesini arayacak ve eve dönüş bileti parası için ona yalvaracaktı. Sonunda bunun ona neye mal olacağı artık umurunda değildi. Burada fazladan tek bir gün bile geçirmeyecekti.

En sonunda herkes ara verdi, somonlarla dört saatlik bir uğraşın ardından on beş dakika. Yağmurluklu önlüğünü çıkarıp işemesi Carl'ın beş dakikasını aldı, sonra da dışarı çıkıp kamp ateşinin yanına gitti. Toprağa gömülü metal bir çukurdu bu, alev almamıştı ama bir-iki kömür kızmış, epeyce duman saçıyordu. Duman genelde Carl'ın üstüne geliyor, onu sarmalıyordu. O ve diğer balık işçileri bir daire olmuş kömürlere bakıyor, aralarında biri karıştığı bir bar kavgasını ve kısa süreli hapsini anlatıyordu. Bu sabah tarn işbaşı yapacağı saatte salınmıştı.

"Benim eski karı şu meşhur torbacıyla içeri girdi, yani anlayacağınız o herif çocuklarımla zaman geçiriyor.

Ben onun kim olduğunu biliyorum, o da benim kim olduğumu biliyor. Resmen gelip yanımdan geçti tamam mı ve ben kılımı bile kıpırdatmadım. O atıp tutarken orada öylece oturdum."

Carl hikâyeyi takip etmekte zorlanıyordu, çünkü adamın çok ılımlı bir hali vardı. Carl'la aynı yaşlarda, biraz daha yapılı ve ondan güçlü kuvvetliydi; açık kızıl bir sakalı vardı, ama torbacının biriyle takılan eski bir karısı olduğu izlenimini vermiyordu.

"Acayip uzun bir süre, belki yarım saat yüzüme bağırdı. Susacak sandım ama susmadı tamam mı, sonunda ağzımı açtım ve 'Sıkıysa kozumuzu dışarıda paylaşalım,' dedim."

"Kozumuzu dışarıda paylaşalım, dedin ha," diye yüksek sesle tekrar etti Carl. Nasıl da klişe diye düşünüyor, azıcık sırıtıyordu, ama bu ânı kimse onunla paylaşmadı. Anlatıcı ve diğerleri hikâyeye kısacık bir ara verip tuhaf tuhaf ona baktılar. Her zamanki gibi bir yabancıydı Carl.

"Bira şişesini çaktırmadan cebime attım ve dışarı çıktığımız anda tırabzanlara vurup altını kırdım ve ona, 'Hadi, sıkıysa gel,' dedim."

Dinleyenlerin etkilendiğini görüyordu Carl. Ama o etkilenmemişti. Bu dangalaklarla birlikte takıldığına inanamıyordu.

"Elimde şişeyi görünce bana dalaşamadı tabii. Yüz yüze daire çiziyoruz ama yakınlaşması sıkıyor. Sonra polisler geldi, aralarında arkadaşım Bill de vardı. Ben diyorum ki, 'İzin verirseniz, kelepçeleri kendim takabilir miyim?' Birkaç kez başına geldiğinden 'Ya moruk, başına bu belayı neden alırsın ki?' der gibi bir hali var bizim Bill'in. Anlayacağınız çok sıkıydı be. Geceyi karakolda geçirdim ve işe gidebileyim diye sabah saldılar beni."

Kimse bir yorum yapmadan bir-iki dakika daha kö-

mür parçalarına baktı, sonra ara sona erdi ve gitme vakti geldi. Bağırsakların başına geri döndüler.

Carl uçtaki konumdaydı şimdi, ölü balık gövdesi havuza vurduğu anda üstüne su sıçrıyordu. Kaçınmamaya çalıştı. Sümüksü, soğuk su yüzüne ve sol kulağına, saçlarına vuruyordu. Ne de olsa kan ve yağdan ibaret dedi, kendi kendine. Yıkayınca çıkar. Bir yolunu bulup şu işi ve çalışanlarını azıcık kızdırmak istedi, ama bunu nasıl yapacağını bilemedi. Neticede konudışıydı kendisi. Karşısındaki niteliksiz işçi kadınların yaptığını yapabilirdi, ama burada ayakta durmaktan başka bir şey elinden gelmediğinden, en iyisinin zarı ve kanı çıkarmaya devam etmek olduğunu düşündü. Dört saat daha çalışacaktı neticede. Sağ eline soğuktan kramp girdi, ama buna katlanabilirdi.

Annesini araması, Mark'a elveda deyip teşekkür etmesi ve Monique'in sırt çantasını ne yapması gerektiğine karar vermesi gerekiyordu.

Somonlar başları kesilmeden gelmeye başladı. Bağırsakları ve solungaçları alınmıştı ama kafalar yerli yerindeydi. Planlarda değişiklik olmuş ama Carl'a bildirilmemiş, iş yine aynı şekilde devam ediyordu. Gümüş çeperli açık gözleri koca kocaydı. Bazılarının alt çeneleri, neredeyse kuş gagası gibi çengel şeklindeydi. Herhalde erkekti bunlar. Zarları bulamıyordu Carl.

"Bir değişiklik var," diye bağırdı denetçilerden birine, müziğin sesini bastırarak. "Zar falan bulamıyorum."

"Bunlar dün işlem görenler," diye geri bağırdı kadın. "Kafalar ve solungaçlar alınıyordu. Ama sıra değişti, şimdi sadece solungaçlar alınıyor."

"İyiymiş," dedi Carl.

"Harika, değil mi?" diye bağırdı kadın. "'Her şeyi ikinci kez neden yapmayasın.' Bu fabrikanın vecizesi budur."

"Memnuniyetsiz bir işçi gibi konuştun."

"İşine bak sen."

Carl gülmeye çalıştı, ama kadının ifade tarzı kötüydü ve zaten artık ona baktığı yoktu. Yıkama masasındaki diğer gündelikçi işçiler şöyle bir başlarını kaldırıp baktılar ve hemen sonra balıklarla uğraşmaya geri döndüler; ancak Carl'la aynı hisleri paylaşmıyorlardı besbelli.

Akımda işçilerin yetişmesine yetecek kadar duraklama oldu ve sonra, bütün halde yarım düzine kadar küçük somon geldi. Ne bağırsakları alınmış, ne de kafaları kesilmişti, hattın başındakiler sadece durup bunların geçmesini seyretti. Carl'ın kafası karışmıştı, ama kan havuzunda onları çabucak yıkadı, bir somonu geçirdi. Daha küçük ve hafif, küçük bir kurşun gibiydi. Farklı bir cins olduğu belliydi, ama kimseye bir şey sormadı Carl. Kimin umurundaydı ki zaten.

Sonra hep birlikte yer değiştirip antreponun diğer tarafındaki uzun masanın başına gittiler. Halibutlarla dolu plastik el arabaları vardı. Yassı hayaletler. Yan taraftaki açık ağızları ve kalın dudakları, adeta ümitsizliği temsil ediyordu. Kamuflaj desenli, alacalı yeşil gövdeleri çirkindi. Henüz insanın tahayyül etmediği başka bir zamandan gelen canavarlardı bunlar. Derinlerde güvenle saklanan, onlara yaklaşan her şeyi yiyip yutan, dip sakinleriydiler ve bu şekilde yüz milyonlarca yıl devam edebilirlerdi. Carl bu yıkımın bir parçası olmayı daha fazla kaldıramayacaktı, bu nedenle Müdür Sean'ı bulup konuşmak için akımdan çıktı.

"Üzgünüm," dedi Sean'a. "Artık yapamıyorum. Eve dönmem gerek."

"Vardiyayı bitirmen gerek," dedi Sean.

"Yapamam. Hemen gitmeliyim."

"O zaman paranı almadan gidersin."

"Hayır," dedi Carl. "Altı saat çalışmamın karşılığı olarak hemen şimdi bana kırk sekiz dolar veriyorsun,

yoksa maalesef zorla almak zorunda kalacağım. Ciddiyim bak. Zaten buradan da, çalışanlarından da nefret ediyorum, hıncımı senden çıkarmayayım. Şimdi bana şu lanet olası parayı ödersen iyi edersin."

Sean gülümsedi. "Siktir git," dedi. Sonra Carl'a sırtını dönüp yavaşça uzaklaştı.

Carl, dünyanın onun iradesine boyun eğmediğini gösteren bu son işaret karşısında, öfke içinde kalakaldı ve sonra gidip yağmurluğunu askıya astı. Lastik çizmelerini çıkarıp kendi ayakkabılarını giydi ve orayı terk etti. Kendisinin ve Monique'in sırt çantasını yüklenip kumsalda düşe kalka ilerleyerek karavan tipli evlerde yaşayanların toplanıp ağlı kepçelerle balık tuttukları kamp yerine geldi. Tekne römorkları, dört çekerler ve kros motosikletleri, ağlar, çöpler ve çadırlar saçılmıştı her tarafta. Daha önce kullanmış olduğu, derin çukurlu bir dış tuvalet vardı orada ve burasının tam da Monique'in zımbırtısına göre bir yer olduğunu düşündü Carl. Onun şu lanet olası çantasını artık taşımayacaktı.

Biraz bekledi ve en sonunda yaşlı bir şişko tahta kapıyı ardına kadar açıp çıktı. Carl kendi sırt çantasını dışarıda bırakıp Monique'inkiyle birlikte içeri girdi ve kapıyı çekti. Işık soluktu, kesif bir hava vardı ve çantaya bok bulaştırmak istemedi, çünkü onu kendine almayı planlıyordu, bu nedenle dışarı çıktı, çantayı yere koydu, üst kısmını açtı ve Monique'in kucak dolusu giysisini çıkardı. Bir zamanlar yüreğini küt küt attıran külotlu çorapları, tişörtleri, çorapları, kotları, eşarpları ve süveterleri... ne bulursa çıkarıp teker teker derin çukura bıraktı. "Siktir ol, Monique," dedi tuvalete doğru. "Sen de siktir ol, Alaska. Bu muhteşem yaz için sana teşekkürler." Yaşlı adamın aşağıya bıraktığı açık kahve sıçmık, Monique'in elbiseleriyle kaplanmıştı şimdi. "İşte Alaska dediğin bu," dedi Carl. "İnsanların sıçtıkları yerden,

daha büyük bir tuvaletten başka bir şey değil."

Monique'in pahalı uyku tulumunu ve diğer ufak tefek alet edevatını kendine sakladı; bir başucu lambası, minik bir ısıtıcı ve bir bıçak. Ama giysilerinin tümü çukurun dibini boylamıştı ve Carl iyi, çok daha iyi hissediyordu şimdi. Çanta çok hafiflemişti, onu bir eliyle taşıyabilirdi artık.

Ardından telefon etmeye gitti. Elinde kalan bozukluklarla annesini aradı. "Buradan bir an evvel kurtulmalıyım," dedi.

"Peki, ya Monique?" diye sordu annesi.

"Beni bir dişçi için terk etti. Yaşlı, kırklarında bir herif için."

"Ah budala."

"Aynen," dedi gözyaşları içinde, kendine acıyarak. Annesinin sesini duymak kendine acımasını tüm açıklığıyla ortaya çıkarmıştı.

"Başkasını bulursun," dedi annesi.

"Hı hı, bulurum," dedi Carl. Gergin göğsüyle zar zor konuşuyor, bir yandan da tüm bu sahnenin saçma sapan, gülünesi olduğunu düşünüyordu. Ama duyguları aldatamazdın, öte yandan da annesinin varlığından, ona yardım edecek bir kimsesi olduğundan dolayı şükran duyuyordu. Annesi ona hesabına bir saat içinde para göndereceğini ve bir akşam yemeği yiyip sabahında Anchorage otobüsüne binmesini, orada onun için uçak bileti rezervasyonu yapacağını söyledi. Ardından gelen sevgi ifadelerinden sonra, çadırını kurmak için kumsalda yürüyordu Carl. Mark'ı bulup ona teşekkür etmek istemişti ya, şimdi bunu umursadığı yoktu. Alaska macerası onun için bitmişti.

İlk sonbahar fırtınası... Gary bir sonraki kütük sırasını çakmaya çalışırken aniden bastıran rüzgâr ve yağmurun altında eğildi. Zaman. Zamanında bitirememişti ve şimdi bedelini ödeyecekti. Sıcaklıkta yaklaşık on beş derecelik düşüş, kararmış bir gökyüzü, sanki bir kötülük, kararlı ve gerçek bir yaratık gibiydi. Eskilerin neden isim verdiklerini anlayabilirdin. Bir canavar önermesi olan şu göl, aynı zamanda iki metrelik köpüklü dalgalarla uyanarak kayaları dövebilirdi. Şiddetle esen, basınçlı, soğuk mu soğuk rüzgârsa, buz kütlelerinden yükseliyor, Skilak Buzulu'nun üzerindeki rüzgâr tünellerinde hızlanıyor ve dağlara çarpıyordu.

"*Atol ytha gewealc*," diye seslendi Gary, "korkunç bir şekilde kabaran dalgalar." Irene çadırda olduğu için tek başınaydı şimdi ve konuşabilirdi. "*Bitre breostceare*, o amansız tasalı canımla, *hu ic oft throwade*, nasıl da acı çeker dururdum, *geswincdagum*, çalışıp didindiğim o günlerde."[1] Bu şiirin etkisiyle her zaman denize açılmak istemiş ama yapmamıştı. Belki de en çok yaklaştığı an bu fırtınaydı. "*Iscealdne sae*, buz gibi denizde, *winter wunade*,

1. "Denizci" şiirinden. (Y.N.)

kışları mesken tutulan, *wraeccan lastum*, sürgün yollarındayken," ki doğruydu bu. Bir yetişkin olduğunda neredeyse tüm hayatını Alaska'da sürgünde, herhangi bir deniz kadar kendine sürgün olarak yaşamıştı ve şimdi de, bu fırtınanın ona yaşatabileceklerinin en kötüsünü yaşamak istiyordu. Karın erken gelmesini istiyordu, acı çekmek istiyordu. Bedelini ödemek istiyordu. "Hadi getir şunu, lanet olası," diye haykırdı fırtınaya. *"Isigfethera,"* diye haykırdı. "Buz tüylü."

Gözleriyle sahildeki tekneyi seçmeye çalıştı, ancak yağmur gözyuvarlarına çarparak iğne iğne batıyordu, hava ise suyla öylesine kesifleşmişti ki on beş metre ötesini göremiyordu. Tekne çoktan sahile sürüklenmiş, kayalara vurup duruyordu, ne yazık ki alüminyumdan yapılmış olduğundan zarar görmeyecekti. Ahşaptan yapılmış olup parçalansa, omurgası kırılsa ve geri dönmenin imkânı ortadan kalksa daha iyi, adada onlardan başka kimse yaşamasa, yardım istenecek kimseler olmasa daha iyiydi. Gary kimsesiz olmak, tek başına olmak istiyordu, Irene'in şahitliğini bile istemiyordu. Onun ortadan kalkmasını, yok olmasını, hiçbir zaman varolmamış olmasını istiyordu. O aksi karı, çadırın içinde somurtup kafasında herhangi bir fırtınadan çok daha beter cezalandırmalar kuruyordu şimdi.

Gary kütüğü yerleştirip çivileri çakmaya devam ediyor, kütükleri birbirine sıkıştırarak içeriye hiçbir şey sızdırmayacak bir duvar yapıyordu. Kütük haz veriyordu çünkü bir zamanlar canlıydı. Dünyaya geri saldırmanın, kendine biçtiği küçük cezayı paylara bölmenin bir yoluydu bu.

Platformda durup her bir yeni darbede sallanıyor ve sol eliyle kütüğe tutunarak tekrar dengesini buluyordu. Çivilerin bir kısmını dişlerinin arasında, çoğunu ceplerinde tutuyordu. Galvanizli çeliğin tadını alıyordu. Açık-

ta çalışmaktan kolları, omuzları kaslanmış, boğum boğum olmuştu. Kasları zorlamak hatırlamanın ve geri dönmenin bir yolu, ağır işse yegâne teselliydi. Böylece saatlerce çekiç salladı, yeni kütükler kesti, uçlarını hızarla düzleyip yerlerine dikti ve tekrar çiviledi. Aşağıya destek çaktı, duvarları azıcık düzeltti, tamamen gönyede olup olmayacaklarını umursamadı. Platform bir kafes, bir savaş alanı haline gelmişti.

Çadırsa bambaşka bir savaş alanıydı. O ihtiyar sersem köpürüyor, zamanını bekliyordu. Gel gelelim bunların hiçbiri doğru değildi tabii ki. Fırtına yüzünden heyecanlanıp kendi kendini dolduruşa getirdiğini görebiliyordu Gary. Gerçek hayat o kadar basit değildi. Keza o sersemle aralarındaki ilişki de. Ne ki dışarıda durup azıcık sövmek iyi gelmiş ve şimdi de acıkmıştı.

"Reney, baksana," dedi çadırın fermuarını açarken. "Yaşlı bir adama yer var mı?"

Homurdanma gibi bir şey duydu, çabucak içeri dalıp fermuarı kapadı.

"Vay be," dedi. "Gerçek bir fırtınaymış."

"Etrafı ıslatma."

"Dikkat ediyorum," dedi Gary. Elinden geldiğince kenarda, çadırın kapısına yakın durup montunu, tulumunu ve postallarını çıkardı. "Ayakta durduğunda yeteri kadar kafa boşluğu olan bir çadıra sahip olmak iyi bir şey," dedi, ama içeri epey rüzgâr girdiğini kendisi de görüyordu. Irene uyku tulumunun içine kıvrılmış yatıyordu. "Hâlâ iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Uyuyabildin mi bari?"

"Hayır."

"Çadır rüzgârda sallanıyor diye mi?"

"Evet o, bir de acı yüzünden. Bir de evde olmamak."

"Üzgünüm," dedi Gary.

"Sorun değil. Burada kalıp kulübeyi kar başlamadan evvel bitirmemiz gerektiğini biliyorum."

Gary onun yanındaki kendi uyku tulumunun içine girdi. Öğle vakti ama karanlıktı. "Fazla uzun sürmeyecek," dedi, "söz veriyorum. Kulübede olacağız, başımızın üstünde bir çatı olacak."

Irene karşılık vermedi. Diğer tarafa dönüp kıvrılmıştı.

Böylece uyku tulumunun içine yatmış yukarı, hafifçe arkadan aydınlanan mavi naylon kumaşa bakıyordu Gary. Çılgın bir hareket, akıl almaz bir gürültü vardı. Bir kasırganın içinde yaşıyorlardı sanki. Burada böyle yatarken, her şey yolunda olsa bile korkmaya başlayabilirdin. Çadır havaya uçmayacaktı. Fırtına içeri girmeyecekti. Güvendeydiler. Ama bu kapalı alanda yeterince uzun kalmış biriysen, zamanla her şeye inanabilirdin. Sonun yaklaşmakta olduğunu hissedebilirdin. Dehşet duygusu yoktan üretiliyordu, naylon ve rüzgârdan. Akıl dediğin, o derece kırılgandı işte.

"Bu çadırın içinde delirebilirsin," dedi Irene'e.

"Hı hı."

"Belki biraz dışarı gelmen daha iyi."

"I ıh."

"Dışarısı o kadar da kötü değil. Soğuk ama o derece soğuk değil. Hem yağmurluk da çok işe yarıyor."

"Hayır, sağ ol."

Irene'in keçileri kaçırdığını görüyordu Gary. Burada aklını oynatacaktı. Ne ki, elinden hiçbir şey gelmiyordu. İsteseler bile bu fırtınada tekneye atlayıp geri dönemezlerdi. Bu nedenle gözlerini kapadı ve biraz kestirmeye çalıştı. Sonra azıcık kafasını doyurup inşaata geri dönecekti. Basit bir kulübe olacaktı işte. Pek uzun süreceği yoktu. Sadece çivi çakıp durması gerekiyordu.

Kulübeyi kafasından çıkarmaya çalıştı. Düşünceleri

spiraller halinde dönüp durdukça asla uyuyamıyordu. Çadırın gürültüsünü de duymazdan gelmeye çalıştı, ancak daha yirmi dakika olmadı ki vazgeçti. Yerfıstığı ezmesini ve marmeladı kaptı, bir sandviç yaptı, bir taraftan yerken yağmurluğunu giydi.

"Ben çıkıyorum," dedi.

"Fırtınaya saygılarımı ilet."

Söylenerek dışarı, üfüren rüzgâra çıktı ve hemen arkasından çadırın fermuarını çekti. Rüzgâra sırtını döndü, yağmurluğa rağmen ani bir üşüme hissetti ve sandviçinin son lokmasını yuttu. Çiğnemeyi bitirince ağzına birıki çivi aldı. "Tatlı niyetine minik galvanizler," diye söylendi kendi kendine; bu rolü sevdiğini hissetti, rüzgârda dertop olup çekiç savurmayı. Üstünde yalnızca hayvan postları, elinde kılıç ve kalkanla fırtınaya karşı ilerleyen bir Viking olabilirdi o. Ya da bir savaş baltası, yani sopanın ucuna takılmış büyük bir demir parçasıyla. Yapabilirdi bunu. Yeterince güçlü, sertti. Her dalgada yüzüne serpintiler vururken kürek çekip yelken açmak, günler, haftalar boyunca karanın görünmesini bekleyerek denizde seyretmek. Ve en sonunda sisin içinde kara belirdiğinde, kıyı boyunca gizlice ilerleyip bir buruna tünemiş ya da bir koyda gizlenmiş küçük bir kasaba ararlardı. Sonra teknenin pruvasını kumlara vurarak bir anda kumsaldan kıyıya çıkar, ellerinde baltalar, kılıçlar ve mızraklarla, önlerine çıkanı katlederlerdi. Baltayı karşındaki adamın kafasına geçirmek... Bu duygunun benzeri olmadığından emindi Gary. Gaddarca ve gerçek. Aynı hayvanlar gibi, en ufak bir aldatmaca yok. Mesele güçlünün zayıfı öldürmesinden ibaretti.

Sonra kasabanın içine, pis sokaklara ve çah çırpıdan yapılmış saz çatılı ağılların arasına dalarlar ve tüm erkeklerin öldüğünü anlarlardı. Yalnızca kadınlar ve çocuklar kalmış. Gary içeride tek başına bir kadının olduğu kulü-

benin kapısında durur. Kadın korkar. Bacakları çıplaktır. Ama bu noktada kötü bir filme kaydığını fark etti Gary, zira o civarda kimse sadece üstüne bir hayvan kürkü alıp bacaklarını açıkta bırakmaz. Tanga ya da süper sutyen hayvan postu diye bir şey yoktur. Yine de tahrik olup bir kadının postların arasında yattığını hayal etti. Üzerindeki postları çekip yırtarak onu bir güzel soyacaktı.

Gary gerçekten tahrik oldu, bunun ahmakça olduğunu bildiği halde, hele bir de bir Anglosaksoncu söz konusuysa. Çadıra doğru baktı. Çok uzun zaman olmuştu ve bu tip şeyler hissettiği enderdi. Ancak fırtınada sırılsıklam ve üşümüş bir halde sertleşmiş aletiyle çadıra girerek bir şeyler yapmak isterse, Irene kesinlikle onun çıldırmış olduğunu düşünürdü. Böylece kulübenin önünde dolandı Gary, arkasını şu çığırından çıkmış rüzgâra dönerek kütük duvarlara yaslandı ve pantolonunu açtı. Gözlerini kapadı ve kendini o kadının bacakları arasına atılırken hayal etti. Kadın hâlâ korku içinde, onun gözlerini oymaya çalışıyordu, bu nedenle onun kollarını yere yapıştırdı ve içine girdi.

Gerildiğini hissetti ve titreyen kalçalarıyla kulübenin duvarlarına bir-iki içler acısı damla akıttı, sonra gözleri hâlâ kapalı sıkıca kütüklere dayandı, duvara karşı abandı ve nefesinin normale dönmesini bekledi.

Sonra çömelip ellerini eğreltiotlarına sildi, bir tutam koparıp kamışının ucunu sildi ve önünü ilikledi. Kulübe duvarlarını silmekle uğraşmadı bile. Irene asla fark etmezdi, hele bunca yağmurdan sonra.

Gary tekrar platformun çevresinde dolaştı ve çekiçle çivileri kaptı. Hayal gücünün yarattığı şiddetten dolayı utanç içinde, yorgun hissediyordu şimdi. Bir kadının ırzına geçmek. Hayır, bu o değildi, ayrıca bundan dolayı heyecan da duymamalıydı. Irene ve o sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunun nedenini bilmiyordu Gary.

Büyük bir ihtimalle Irene'in baş ağrılarından, ama öncesi de vardı. Evlilik nedir anlamamıştı Gary. İnsanın tüm arzularını derece derece reddetmesini, benliğin ve olasılıkların erken ölümünü. Hayatın mevsiminden önce kapılarını kapamasını. Ancak bunların doğru olmadığını da biliyordu. Sadece şimdi, kötü zamanlarda öyle görünüyordu. Irene bir kere iyileşip eski haline döndü mü, o da farklı hissedecekti. Rüzgâr ve yağmurun altında durup kapalı gözleriyle yüzünü o taraf dönerek Irene'e yakın olduğunu hissetmeye, en iyisini hissetmeye, yani bu dünyada tek başına olmadan, birbirlerini karşılıklı olarak, hayvan sıcaklığı içinde rahatlattıklarını hissetmeye çalıştı ya, o an için herhangi bir bağ hissetmek, hiçbir şekilde elinden gelmiyordu. Ve belki kendi hatasıydı bu. Belki de bu oydu, kişiliği böyleydi. Belki de o tür bir bağ kurmaktan yoksundu. Gel gelelim bunları düşünmek hoşuna gitmiyordu. Bir kolunu duvara koydu ve tüm ağırlığını o koluna verdi ve en tepedeki kütüğe bir çivi çaktı, çivi iyice gömülüp alttaki kütüğe girene, tabakalar bitişinceye kadar çaktı da çaktı ve sonra bir otuz santim yana kayıp diğer çiviyi çakmaya başladı.

Rhoda yemek verilmeden haftalarca bir barakaya kapatılmış bir köpeği, bir golden retrieveri, kurtarmaya çalışıyordu. Zar zor hayatta kalmasını sağlayan yeterince suyu olmuştu en azından. Kızıla kaçmış altın rengi tüyleri pislenip keçeleşmiş, omurgası ve kaburga kemikleri dışarı çıkmış, kafatasının gevşek etleriyse sarkıyordu. Başına gelenlere rağmen hâlâ iyi huyluydu. Rhoda'nın ellerini yalıyor, ona sevgiyle bakıyor ve sonra enerjisi bittiğinden başını tekrar indiriyordu. Hayvanlara yapılan eziyet öldürecekti Rhoda'yı. Bir insanın bunları nasıl yapabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Hanimiş benim tatlı kızım," dedi Rhoda, serum takarken. "Seni bir güzel iyileştireceğiz." İğnenin batmasıyla korkup azıcık karşı koydu köpek, ama Rhoda yakın durup onu sakinleştirdi. "Çok güzelsin sen," dedi. "Seni yine güçlü kuvvetli yapacağız, göreceksin." Ne ki köpeğin sabahı çıkaramayabileceğini biliyordu. İşinin bu kısmından nefret ediyordu Rhoda.

Öğle yemeği için dışarı çıktı. Bir an evvel buradan çıkmalıydı, hem zaten saat iki olmuştu. Arabasına binmek için bile bütün bir yağmurluk giymeliydi. Rüzgâr çıldırmış, yağmur kovalardan boşanıyordu. Ayrıca soğuktu da. Bu havada arabasıyla aklına estiği yere gitmeyi,

açık otoparklarda vakit geçirip annesini tekrar aramayı düşündü, ama gözü yemedi. Annesine bir ceptelefonu vermişti, ama adada ceptelefonu hattı yoktu herhalde. Fırtınayı beklemeden, daha önce denemeleri gerekirdi. Ya orada başlarına bir şey geldiyse? Adadan çıkış yoktu, yardım çağırmak imkânı da yoktu.

"Kahretsin," dedi Rhoda. Bir-iki kez daha deneyip aradı, sonra vazgeçti ve arabasını bozuk otoyolda yavaş yavaş sürdü. Canı tavuklu tart çekti. Teselli yiyeceğiydi. Maalesef şişmanlatıcıydı, ama bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı.

Çamur içinde bir başka açık otoparka girip en sonunda bir lokantada bir masaya yerleşti ve sıcak çayını içerek tartını bekledi. Yalnız, sahipsiz olduğunu hissetti. Yağmurlu günlerde böyle hissederdi, ama bunların yanı sıra eziyet görmüş köpeğin ölüyor olması, annesiyle babasının bir adada ulaşılmaz bir vaziyette olması ve Jim'in onunla evlenmek istememesi de vardı. Ve en iyi arkadaşları zamanla onu bırakıp gitmiş, New York, San Diego ve Seattle gibi daha iyi yerlere yerleşmişlerdi. Saplanıp kalmadıkça kimse buralarda durmuyordu. Böylece konuşacak kimsesi kalmamıştı. Bir annesi vardı, ama annesine de ulaşamıyordu.

Rhoda alnını masaya dayadı ve tart gelene kadar öylece durdu.

"Yorgun musun tatlım?" diye sordu garson kadın.

"Hayır, sadece bekâr ve sevgisizim."

"Ah canım benim," dedi garson ve Rhoda'nın omuzlarını sıktı. "Bana göre erkekler de bir tart hamurudur, ama maalesef Tanrı üstüne malzeme koymayı unutmuş."

"Hı hı," dedi Rhoda. "Sağ ol."

"Bir şey değil canım. Başka bir isteğin olursa söyle yeter."

Rhoda tartın üst kısmındakileri özenle kaldırıp ta-

bağın kenarına koydu ve bunlar sona doğru tükenmesin diye, tartın kıtır hamuruyla içindekileri taksim etti. Tart lezzetliydi. Ruha çeşni katıyordu. Rhoda ağlamaklı oldu, ama tuttu kendini. Çok şey mi istemiş oldu yani, evlenmek isteyerek. O her şeyini, tüm hayatını vermeye hazırken, karşılık beklemek çok şey istemek mi demekti?

Evine taşınmasını isteyen Jim'di. İstedikleri an seks yapabilmek için. Belki de Jim'in gözünde yeri buydu onun. Arabayla kasabayı boydan boya geçmek angaryaydı; Rhoda'nın o eski halısı olan dairesi de küçük ve kasvetliydi. Belki Rhoda'dan kendi yanına taşınmasını istemek o apartman dairesini bir daha görmek zorunda kalmamanın bir yoluydu. Sadece servis veriyordu Rhoda. Seks, yemek, temizlik, sağa sola koşturup arada bir sekreterlik desteği vermek. Karşılığında para alsa yeriydi.

Sonunda oran bozulacağı halde büyük bir hamur parçası götürdü ağzına. Her şeyin başka türlü olması gerekirdi. Jim'in onu sevmesi ve onunla ilgilenmesi gerekirdi. İlgi sevgiyi takip etmeliydi. Gün gibi açıktı bu.

Rhoda gözlerini yumup çiğnemeyi bıraktı ve bir süre gözlerinin ardındaki karanlık boşluğa baktı. Somurttuğu için çenesinin aşağı düştüğünü hissedebiliyordu ama biri görse bile umurunda değildi. Yüzü ağırlaşmış, yanakları çökmüştü. Çiğnemeyi bırakıp lokmasını yuttu. İçinde özlemden başka bir şey yoktu. Bir yuvaya, bir kocaya, para kaygısının son bulmasına, bir de annesi için duyduğu kaygıların sona ermesine duyduğu özlem. Diğer tarafa gitmek için, önce buradaki zamanından vazgeçmeye hazırdı. Eğer meseleler yoluna girecekse, bu haftaları ya da ayları yaşamadan, hızla geçip atlamaya razıydı.

"Tatlım," dedi garson ve Rhoda gözlerini açtı. "Şu şeyi ancak bir tatlı paklar."

Rhoda gülümsedi. "Dondurma olsun, üstüne her şeyden koyun."

"Hemen geliyor."

Rhoda doyduğunu hissetse de, güverteyi temizleyip dondurmaya yer açmak için tartını son lokmasına kadar yedi. Zengin bir öğle yemeği olmuş ve kırıntı bırakmamıştı ya, neyse.

Garson kadın haklıydı. Jim konusunda anlamadığı onun dolgu malzemesinin nerede olduğuydu. Dış kenarlardaki o altın sarısı hoş kabuklar. Parası olan ve saygı gören bir dişçi. İnsanlara onunla çıktığını ilk söylediğinde herkes etkilenmişti. Evi de bu rüyaya uyuyordu. Yapmacık bir hayat işte.

Jim komik olabiliyordu. Gerçi epey önceleriydi ama, küçük şarkılar, hatta Rhoda hakkında şarkılar uydurduğu olurdu. Ayrıca spor programlarını, hatta hiç televizyon seyretmezdi ve iyi bir şeydi bu. O tiksindirici maçolarla ahbaplığı yoktu ya da gerçekte hiç arkadaşı yoktu demeli, yani bu olumludan çok olumsuz bir durumdu belki de. Avlanmaz ya da balık tutmazdı, en azından bunlardan muaftı Rhoda. Garajında saçma sapan bir araba yapmıyordu en azından. Bir kenarda gizli gizli porno seyretmiyordu, ya da bilgisayar oyunu müptelası değildi. İyi de, ne için yaşıyordu peki? Neyle ilgileniyordu? Rhoda bunun kendisi olduğunu düşünürdü ya da bir aile olarak gelecekleri için. Eskiden çocuklar hakkında konuşurdu Jim, ama yo, belki de çocuklar hakkında konuşan kendisiydi. Rhoda'nın onun ne istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bunu bilmemek, belki de aslında onu tanımamak demekti.

Bu düşünce onu bir an için durdurdu. Yere, lokantanın lekeli halısına baktı ve gerçekte neyi sevdiğini düşündü. Yoksa sadece bir fikir miydi? Hissettiği sevginin Jim'le herhangi bir ilgisi var mıydı?

Ucuz halıda, asalet özentisi zambak desenleri vardı. Bölücü duvarların halıyla birleştiği yerlere, üstünde çivi başlarının göründüğü açık kahve plastik süpürgelikler çakılmıştı. Ucuzluktan nefret ediyordu, bu iç karartıcı havadan, soğuktan, yalnızlıktan... Böyleydi o. Bu şeylerden nefret eden ve onlardan kaçan bir kimseydi. Onda da bir dolgu malzemesi yoktu.

"Al bakalım," dedi garson kadın ve Rhoda karşılık bile veremedi. Bunların hiçbirinin önemli olmadığını hissetti. İki tarafına muz konmuş sundae dondurmaya baktı, gerçi muzlu sundae ısmarlamamıştı, üstelik tepesine üç vişne tanesi konan, üstüne de dört çeşit sos dökülen o üç top dondurma elli yıl, belki daha da uzun süredir servis edilmekteydi. Bu üç koca top, koca, ev ve çocuklar üçlüsünden pek farklı olmayan bir mutluluk formülüydü ve seni tıka basa doldurması ya da bir lokma aldığında hasta etmesi beklenirdi.

Coleman marka ocağın bir arkalığı, rüzgâr kesicisi vardı, ama Irene yakmayı denediğinde kuvvetli esen rüzgârla ocak sönüp yakıtı döküldü. Şimdi her tarafta propan ocaklardan vardı ya, onlar hâlâ yakıtlı ocak kullanıyorlardı. Irene dumanların çadırın içine girmesine engel olamayacaktı. Rüzgâr nefret etmeyi öğrenebileceği bir şeydi. Baskıcı ve kindardı.

Irene'in başlığı uçtu ve kafası yağmurda açıkta kaldı, ama yine de çakmağı brülörün dibine götürüp tekrar çaktı ve brülör alev aldı. Anlık bir sıcaklık dalgası vurdu eline. Butonu ayarladı ve alev sabitlendi, gerçi öyle bir esinti vardı ki asla tam daire yanmıyor, orası burası sönüp tıslıyordu.

Irene yağmurluğunun başlığını tekrar başına geçirdi, rüzgâra arkasını döndü ve titredi. Görünür olması gerekirdi rüzgârın. Onu görebilmeliydin. Bir ağırlığı ve bir tesiri vardı, doğrudan doğruya acımasız bir maksatla dünyaya doğmuştu. Dünyayı düzleyip yolunda hiçbir şey kalmayana kadar da üfürecekti o.

Altı galonluk su damacanası ağır geldiği için Irene ancak yatırabildi, tencereyi doldurup ocağın üstüne koydu ve kapağını kapadı. Su iki saat içinde kaynayacaktı. Irene'in tahmini buydu. Aptal planlarının bir diğer im-

kânsız kısmı. Bize makarna pişirsene Irene? Tabii babişko, hemen geliyor. O sopa yığınlarınla uğraşmana bak sen.

Irene eğilebildiği kadar eğildi; yüzünü bir atkuyruğu öbeğine, parçalar halindeki iğağaçlarına yaklaştırdı. "Şimdi en fazla otuz santimsiniz," dedi bitkilere, "ama eskiden boyunuz çok daha uzundu, değil mi?" Narin görünüyorlardı, devirlerini tamamlamak üzereydiler, ama bir kere büyüdüler mi sekoya kadar olurlar, bu sırada diğer bitkilerse nasıl beş santim uzayacaklarını düşünedururlardı. Öncelikle damar sistemleri sayesinde. Bitkilerin hayatı insanlarınki gibi, mücadele ve tahakkümle, asla gerçekleşmemiş ya da kısa süreliğine gerçekleşmiş rüyalar ve kayıplarla doluydu. En kötüsü de buydu, bir şeye sahip olmak ve sonra olmamak; evet, en kötüsü buydu kesinlikle.

Irene atkuyruklarının topunu söktü ve kenara attı. "Hareket zamanı," dedi bitkilere. "Buradaki zamanınız doldu." Sonra doğruldu, yele karşı destek yapıp Gary'e, kulübeye doğru yürüdü.

Gary dura başlaya, düzensiz hareketlerle ön duvarı aşağı doğru kesiyordu.

"Şu duvarı biraz dışa itebilir misin?" diye bağırdı Gary. "Testere sıkışıyor."

Duvar içeri doğru katlanarak testereyi sıkıştırıyordu işte. Bir bölümünü söktüğünde neler olurdu acaba? Gerçi Gary'nin bu kadarını düşünmemiş olduğunu biliyordu Irene. Onun dibindeki duvara yaslandı. Bu rüzgârda bile talaş kokusunu hissediyor, duvarın diğer tarafındaki Gary'nin oflayıp poflaması, ileri geri hareket eden testere dişlerinin sesleri duyuluyordu. Biliyordu Irene, Gary bundan hoşlanıyordu. Belki bu yüzden ona kin gütmemeliydi. En üstteki kütüğe yaslandı, yanağını pürtüklü kabuğuna dayadı; tüm duvarın sallandığını hissedebiliyordu şimdi.

Sağ gözünün arkasında yeniden bir odaklanma, bir fay hattı oluştu, sanki kafatası kemikleri hareket halindeki tektonik tabakalardı da, kenarları aşınıyordu. Her bir gün yegâne amacı günün sonunu getirmek, her bir uykusunun yegâne amacı gecenin sonunu getirmekti artık. Varoluşu yalnızca hayatta kalmaya indirgenmişti ya, belki de iyi, dürüst bir şeydi bu. Ancak hâlâ başka şeyler hissedebiliyor, ışık bir yerlerden işaretler getiriyordu: mesela yalnızlık. Rhoda'yı özledi. Demek ki tamamen hissizleşmemişti.

Irene annesinin sonunu da bunun mu, yani hislerin yok olup gitmesinin mi getirdiğini merak etti. Her zaman tam tersini kurmuştu kafasında: annesi bir sinir buhranı içinde, çünkü kocasını başka bir kadına kaptırdığı için çılgına dönmüş, onsuz bir hayat hayal edemiyor. Gel gelelim, ya artık kaybedecek bir şeyi olmadığı için, tam anlamıyla hiçbir şey hissetmez bir hal almışsa? Irene'in daha önce tahmin edemeyeceği, yeni bir olasılıktı bu. Ve de tehlikeli bir olasılık. Aradaki geçişin farkına bile varmadan kendini o noktada bulabilirdin.

"Daha fazla aban," diye bağırdı Gary. "Hâlâ sıkışıyor."

"Affedersin," diye bağırarak duvara daha da abandı Irene, ayakları kontrplak zeminde kayıyordu. Bir kulübe hiç böyle yapılmış mıydı acaba, rüzgârda eğilecek kadar narin duvarları böyle itip durarak? Buraya ilk gelenler bile, o kaba saba aletleriyle daha iyisini yaparlardı herhalde.

Tüm gücüyle itmek başına baskı yapıp acıyı yeni bir yoğunluğa getirmiş, soğuk, rüzgâr ve çabalamak mükemmel bir bileşim oluşturmuştu. Bir başka olasılık da şuydu: acıyı dindirmek için intihar etmek. Çok basit bir denklem sana. Sadece acı çekiyorsan yaşamaya değmez, bu nedenle, acının sonu yok gibi hissettiğinde, bunun mantıki çıkarsaması hayatına son vermektir. Gel gelelim

bundan dolayı Rhoda annesini asla affetmeyecekti. Annesinin onu sevmesi ve bunun yeterli olması gerekirdi. Irene Rhoda'ya bunu asla yapmayacaktı.

Irene bir anlığına itmeyi bıraktı; başındaki baskı fazla şiddetlenmiş, aşırıya kaçmıştı.

"İtmeye devam et," diye bağırdı Gary.

"Edemem," dedi ona. "Başım."

Gary kesmeyi bıraktı, testere ağacın arasında sıkışmış, havada duruyordu. Doğruldu, duvar uçmasın diye bir eliyle duvarı tutmak zorundaydı. Irene rüzgâra arkasını dönüp dertop oldu.

"Çalışamıyor musun?" Gary öfkeli ve sabırsızdı, dudakları biraz gerildi. Ne ki, sonra yarattığı etkinin farkına varmış gibiydi. Ağzını kapayıp başını çevirdi. "Üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle."

"Neye üzgünsün?" diye sordu. "Rüzgârdan seni duyamıyorum." Rüzgâr çarpıyor, ani patlamalarla üfürerek, her şiddetlenişinde bir uğuldama yükseliyordu.

"Ben de üzgünüm, dedim."

"Ha."

Gary'nin bunun ne anlama geldiğini sormaya korktuğunu görebiliyordu Irene.

Gary duvarın aşağısına, testereyle kesmekte olduğu yere baktı; duvar dışa doğru bombe yapıyor, aralığı kısıyordu. "Sanırım önce şuna daha iyi bir destek yapmam gerek," diye bağırdı. "Eğer destekleri hazırlarsam, ben çivi çakarken sen itebilir misin?"

"Tamam," diye bağırdı Irene. "Neden olmasın."

Gary bir öbek beşe onluk almak üzere arka duvara tırmanıp üzerinden atladı. Irene kulübenin içinde çöktü, vücudunun büyük bir kısmı rüzgârdan korunuyordu; başını öne eğip çenesini montunun içine soktu, kollarını kovuşturdu ve gözlerini kapadı.

Alaska'da geçirdiği otuz yıla uygun bir görüntüydü bu, yağmurluğu içinde çöküp mümkün olduğunca küçülerek rüzgâra rağmen uçabilen sinekleri kovmak. Tek başına, üşüyor olmak. Güneşli bir açık havada, pembe acıbaklaların açtığı bir bayırda ellerini açıp dört bir tarafındaki dağlara bakmak gibi, coşku dolu bir hayal olduğu söylenemezdi bunun. Bu onun hayatıydı ve şimdi, geçip gitmesini istiyordu. En azından şu an için. Yağmur tekrar bastırınca Irene makarna suyunu hatırladı, ama ayağa kalmak istemedi.

Gary kereste yığınları arasında kesip durdu. Kulübenin içinde olacak destekler her bir duvarda diz boyu çıkıntı yapacak, onlara çarpmadan yürümek imkânsız olacaktı. Bu şekilde tasarlanmış dünyadaki ilk kulübe bu. Irene şanslı kadın.

Bu kadar dar kafalı, bu kadar kıymet bilmez olmamalıydı ama. Bu Irene'in olmak istediği kişi değildi. Bu hislerle ayaklandı, platformun karşı tarafına süzüldü, arka duvarın üstünden tırmandı ve ocaktaki suya gitti. Kapağı kaldırdı, henüz kabarcıklar yoktu. Zaten olmalarını beklemiyordu.

Gary'nin yanına yürüdü. Bitki öbeği testere talaşı içindeydi şimdi, yağmurun altında parlak ve kırmızımsıydılar. "Su kaynamıyor," diye bağırdı. "Rüzgâr çok şiddetli. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapayım ister misin?"

"Olur," dedi Gary başını kaldırmadan, tüm dikkatini testeresine vermiş bir halde.

Bunun üzerine ocağı kapadı Irene, su dolu tencereyi bir dahaki sefere kullanmak üzere orada bıraktı. Hava raporuna göre fırtına hafta boyunca, belki de iki hafta devam edecekti, bu nedenle o tencereyi kullanması zaman alabilirdi. Irene çadıra girip tam girişinde diz çöktü ve uyku tulumunu ıslatmamaya dikkat ederek sandviç-

leri hazırladı. Öğleden sonrayı da hesaba katarak dört tane yaptı. Badem ezmesi ve kırmızı yabanmersini reçeli, hiç de fena sayılmazdı.

"Çorba hazır," diye bağırdı çadırın içinden. Bir mihrap taşının önünde diz çökmüş gibiydi, ama ne tanrısına tapıyordu acaba? Henüz bir isimde karar kılamamış inananlar için bir sınır karakolunda. Hâlâ tanrılar yaratıp onlarda korkularını, gerekçelerini bulmak. Ama en önemlisi, ne yapacaktı bu tanrı? Irene ahirette yaşamak istemiyordu. Bu hayat ona fazla bile gelmişti. Affedilmeye ihtiyacı da yoktu. Sadece ondan alınanın geri verilmesini istiyordu. Bir kayıp-buluntu tanrısı. Bu yeterli olurdu. Başka fantastik niteliklerdi, mistisizmdi istemiyordu. Elinden alınan geri verilsin yeter. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Cevap yoktu tabii. Çadır, alametleri okumak için baktığın herhangi bir alev gibi çıldırmıştı ya, önce o alametleri görmeyi istemeliydin. Yarı baygın bir halde olmalı ya da daha eski zamanlardan gelmeliydin. Günümüzle ilgili sorun buydu. Artık inanamazdın ve inanmamak korkunçtu.

Gary onun yanında aşağı çöktü; bir başka sözümona tövbekâr dizleri üzerindeydi. "Pekâlâ," dedi. "Bir-iki çerçeve daha çattım."

"Rabbin evi yapılacaktır,[1]" dedi Irene. "Şükürler olsun."

"Ne?"

"Affedersin," dedi Irene. "Şakaydı. Burada diz çökünce, kendimi kilisedeymişim gibi hissettim."

"Demek öyle," dedi Gary. "Ama haklısın. Kâfirler de aynı Anglosakson Hıristiyanlar gibi tapınıyor. Dışarıda

1. Mezmurlar 127:1'den alıntı yapıyor. "Eğer evi RAB yapmazsa, Yapıcılar boşuna didinir." (Ç.N.)

üfüren bir fırtınamız bile var. Onlar Hıristiyan göreneklerince defnedecekler, ama ne olur ne olmaz, diye kafaları uçuracaklar. Sonra, bazı yaşayanların da kafalarını uçuracaklar ama."

"Bana uyar," dedi Irene. "Eğer burada uzun süre kalsaydım, büyük bir ihtimalle katil olurdum"

"O kadar da kötü değil."

"Bilincimi kaybetmeyi tercih ederdim, ama onun dışında evet, hiç fena değil."

"Irene."

Sandviçini yedi ve başka bir şey söylemedi Irene. Konuşmak istemiyordu. Bir an için her şey aydınlık görünmüştü gözüne. Ve o an yarım dakika kadar sürmüştü. Çadır bir boşluk olarak karşılarında, onu çağırıyordu. Irene tekrar uzanmak istedi.

"Bir çatıya ihtiyacımız var," dedi Gary. "O aşamaya geçince her şey gözümüze daha iyi görünecek."

Badem ezmesi çok tuzluydu, sandviç Irene'in damağına yapışıyordu. "Rhoda'yı özledim," dedi. "İki-üç günde bir uğrardı, ama şimdi yapamıyor."

"Şu işi bitirelim, buraya gelip bizi ziyaret edebilir."

"Beni herkesten ayırdın sen. Bir tek bu anı kastetmiyorum. Otuz yılı kastediyorum. Beni ailemden, ailenden, burada edinebileceğimiz arkadaşlıklardan, birlikte çalıştığım, eve gelmelerini istemediğin insanlardan ayırdın. Beni yalnız biri yaptın ve artık çok geç."

"İnsaf, Irene. Ağır ol. On sekiz yaşında isteri nöbetine kapılmış gibisin."

"Hayatımı mahvettin, lanet olası."

"Pekâlâ," dedi Gary. "Hayatını mahvettim." Ve sandviçini yemeden bırakıp çarpık mabedine çekiç vurmaya yollandı.

"Ne anlamı vardı peki," diye sordu Irene. Neden her şey elinden alınmak zorundaydı? İşten emekli olmuş,

çocukları büyümüş, arkadaşları ve ailesi, bir zamanlarki kimliğine ve evliliğine dair her şeyle birlikte yitip gitmişti. Hepsi birden... Peki, geriye ne kaldı?

Irene sandviçini bitirdi ve dışarı çıkıp arındırma gücü olmayan, kof sudan ibaret yağmura ve rüzgâra açık bir şekilde bir süre durdu ve sonra kulübeye yürüyüp arka duvarı tırmandı, birbirine çakılmış bir çift beşe onluktan oluşan eğreti bir desteği yerleştirmek için iten kocasının arkasında durdu. O da, kocası da tek kelime etmedi. Sadece çalıştılar, ilk önce pencere açıklığının bir tarafında, sonra öbür tarafında; Gary dizleri üzerinde, omuzlarıyla duvarın alt kısmına vuruyor, kütükleri kontrplak zeminin kenarına geri itiyor, birbiri ardına çiviler çakıyordu.

Irene söylediklerinden dolayı üzgün hissetmesi gerektiğini biliyor, ama hiçbir şey hissetmiyordu. Giderek daralan hayatlarının aşikâr bir sembolü haline gelen duvarda yegâne manzaralarını temin edecek bir boşluk, bir pencere açıklığı açmakta olan Gary'yi orada bıraktı ve uzanmak üzere çadıra geri döndü.

Çadır gürültüsü, başının üstündeki tüm sesleri bastırıyordu, ama en nihayet uyudu, yani tek gerçek sığınağına çekilip kayboldu.

Uyandığında gece olmuştu ve Gary yanında, uyku tulumunun içinde yatıyordu. "Uyanık mısın?" diye sordu ona.

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"'Denizci'yi." *Calde gethrungen,* diye ezberinden okudu Irene'e, "*waeron mine fet, forste gebunden, caldum clommum, thaer tha ceare seofedun hat ymb heortan.*"

"Ne anlama geliyorlar peki?" diye sordu Irene. "Sormamı mı istiyorsun?"

"Ayazın buzdan prangalarını vurduğu ayaklarıma,

iğne iğne batıyordu soğuk, *caldum, clommum*, orada, kalbimin çevresindeyse kaygılar alev alev ah ediyordu."

"Vay be, iyi altından kalkmışsın."

Sen kimsin ki bileceksin?

Fırtına daha soğuk bir yerden gelmişti, erken sonbahar erken bir kışı müjdeliyordu. Bering Denizi onların tarafına yükleniyordu, Kuzey Kutbu hissedilir derecede yakındaydı. Aylardan eylül olduğu halde, yapraklar şimdiden renk değiştirmişti. Titrek kavak altın sarısı haline geldi. Rhoda geçişi fark etmemişti. Sanki yapraklar bir gecede değişmiş, karavanlar yok olmuştu. Sokaklar boşalmış gibi, yoğun yağmur şeritleri bir taraftan öbür tarafa akın ediyordu; Rhoda köprüyü geçerken nehir kenarında yürüyen kimse görmedi. Nehir kabarmış ve hızla akıyor, somonlar çoktan çürüyüp gitmiş, o ümitsiz kaçışları sona ermişti. Sabahları daha karanlıktı artık, ışık çabucak kayboluyordu.

Rhoda annesine ulaşamayalı bir haftayı geçmişti; onların bu fırtınada, bir başlarına o adada kalmalarından başka bir şey düşünemiyordu artık. Hava soğuk, neredeyse dondurucuydu ve onlar bir çadırda yaşayıp kulübe çatıyorlardı. Gerçi bu havada inşaat yapıyor olamazlardı. Gündüz ve gece boyunca çadırda yatıp beklemek. Çıldıracaklardı. Ya da ikisinden biri yaralanabilirdi, havaysa tekneyle yardıma gidilemeyecek kadar sertti. Şu anda orada yaşayan başka birileri var mı, bilmiyordu Rhoda. Artık sadece yazlık kulübeler vardı. Eskiden Caribou'da

yarım düzine aile yıl boyunca yaşardı, ama şimdi annesiyle babasından başka kimse olmayacaktı.

Rhoda işe giderken zorlandı. Odaklanamıyordu. Neredeyse on beş dakika geç geldi, Dr. Turin ve ofis yöneticisi Sandy'ye selam verdi ve yağmurluğunu çıkardı. Arka odaya yürüyüp bir çatlağın ev hayvanı olarak büyüttüğü kutupların tarla sincabı Chippy'ye selam dedi. Kuyruğu çizgili sincabınki gibi çok küçüktü. Oyuncak ayı gibi. Ya da tundra faresi. Ama şanslı bir mahlûk olacak, kaderinin bir şekilde üstesinden gelmişti. Bütün kış yanan ısıtıcılar sayesinde kış uykusunu atlıyor, kedi mamalarıyla ziyafet çekip televizyon seyrediyordu. O küçük beyniyle bu işe ne diyordu acaba?

Rhoda günün programına baktı. Çoğunluk pire banyolarıydı. Ziyaretçiler güneye gitmiş olduğundan program fazla ağır değildi. Jim'le öğle yemeği randevusu vardı. Jim onu güzel bir yere –bir sürpriz demişti– götürecekti, gerçi kasabada hepi topu bir-iki güzel restoran vardı, bu nedenle sürpriz için seçenekler kısıtlıydı.

Sandy'den bir sinyal geldi ve Rhoda, Corker adındaki buldoğu toparlayıp leğene yerleştirmek üzere çıktı. Köpeği, kapacak el kol bekler gibi bir halde buldu Rhoda, ama arkasına geçip onu etkisiz kıldı.

Son haftalarda Jim'i de etkisiz kılıyordu. Bir kazaydı bu. Umut etmekten vazgeçmiş, bir işe yaramayacağını anlamıştı ve ne olduysa bu onu güçlü konumuna getirmişti. Annesiyle babası için kaygılandığından uykusuz ve bir zombi gibi, cazibeden yoksun ve evde kalmaya mahkûm olduğunu hissetmiş ve bu durum, bir şekilde Jim'i harekete geçirmişti. Öylesine aptalcaydı ki her şey, anlamak için çaba harcamaya bile değmezdi, çünkü nihayetinde Jim başından beri yaptığı gibi, hâlâ onu çantada keklik görüyordu. Rhoda'nın onu terk etmemesinin tek nedeni, gidecek başka bir yerinin olmamasıydı.

Corker titreyerek çömeldi ve Rhoda bunun soğuk kadar korkudan da kaynaklandığını ümit etti. Kafasına göre davranmanın payını almıştı işte. Yeni bir şeyler yaşamasının zamanı gelmişti.

Pire şampuanı her zaman Rhoda'nın gözlerine dokunuyor, kanlandırıp şişiriyordu, bu nedenle restoranda ağlıyormuş gibi görünecekti. Corker'ı son bir kez duruladı, köpekse yardımcı olmayıp silkelendi, Rhoda onu kurulayıp çıkardı ve babasını düşündü; orada yağmurun altında inşaat yapmaya kalkıp, kendini zorlayarak büyük bir kütük kaldırmaya çalışırken fenalaşıp düşerek kalp krizi geçireceğini gözünün önüne getirebiliyordu. Annesi ona yardım etmeye çalışacak, birini bulmak için bağıracak ama sesi fırtınada kaybolacak ve yakınlarda yardım edecek biri ya da telefon bağlantısı olmayacaktı. Annesi onu kıyıya sürükleyip dalgalar vururken tekneye bindirmeye çalışacak, ama belki başına kadar gelen dalgalar onu devirecek, böylece bacağını kıracak ya da bayılacaktı ve Rhoda'nın bunlardan haberi bile olmayacaktı. Fırtına bir hafta daha gürleyecek, annesiyle babası ölmüş, yüzüstü suyun üzerinde ya da kumsala vurmuş olacak, bedenleri beyazlaşmış ve şişmiş, dudakları mosmor bir haldeyken üzerlerine dalgalar vuracaktı.

"Lanet olsun," dedi. "Bunu bana nasıl yaparsınız?" Sonra aklına birden onlara bir uydu telefonu almak geldi. İşe yarayabilirdi. Bu sayede onlara ulaşabilirdi. Bunu neden daha önce düşünmediğini bilmiyordu.

Corker'ı ısıtma lambası altında kurumaya bıraktı ve rehberin sayfalarını çevirmeye başladı. Bunu yarım düzine telefon konuşması takip etti, ne ki kimsenin stokta uydu telefon tutmadığı, ama internet yoluyla sipariş verebileceği söylendi ona. Böylece araştırdı ve 1.500 dolar civarında bir tane buldu, buna ek olarak her dakika için 1.49 dolar yazıyor ve 500 dakikalık paket satın aldığında

bu 750 dolara karşılık geliyordu.

"Aman Tanrım!" dedi. Jim'den istemek zorunda kalacaktı. Başka yolu yoktu. Bu telefona ihtiyacı vardı ve verdiği ev içi hizmetinin karşılığının ödenmesini hak ediyordu. Belki Jim'e fazla yükleniyordu ya, neyse.

Öğle vakti Jim aradı ve ona Kenai İskelesi'nde buluşmayı teklif etti. Gecikiyordu kendisi. Bu nedenle neredeyse on beş dakikalık yolu arabasıyla aldı Rhoda. Lokantaya dönüştürülmüş eski bir konserve fabrikasıydı burası. Fabrika tam faaliyetteyken Mark burada teknelerde çalışmıştı. Şimdi iki depodan sadece birinde balık işlenmekteydi. İkincisine butik dükkânlar, teknisyen atölyeleri yapılmış, kümesler otel odalarına dönüştürülmüş, küçük bir depoysa restoran olmuştu.

Cook Koyu'nun bu tarafında rüzgâr daha sertti. Daha soğuk. Yağmur daha şiddetli... Rhoda olabildiğince yakına park etti ama bir yüz metre kadar koşmak zorunda kaldı. Yağmurun altında, burası hâlâ konserve fabrikasına, soğuk gri depoları ve kasvetli işletmeleriyle bir endüstri kampına benziyordu. Tam da buluşup öğle yemeği yenecek yerdi doğrusu.

Rhoda kapıyı açıp içeri girdiğinde Jim'i yüzünde koca bir gülümseme, besbelli onu gördüğüne sevinmiş bir halde buldu ve keyiflendi. "Yağmur için üzgünüm," dedi Jim.

Yağmurluklarını çıkarıp bir bölmeye oturdular. Jim ikisi için bir ziyafet çekip kral yengeci bacağı ısmarladı. "İş nasıldı?" diye sordu.

Jim ona asla işini sormazdı, ama beleş atın dişine bakmamaya karar verdi Rhoda. "Biri kutuplarda yaşayan tarla sincabı getirmiş," dedi.

"Ev hayvanı olarak mı?"

"Ya. Chippy'nin cin gibi olduğu iddiasında kendisi. Sanırım, bu kış ona çeşitli kart oyunları öğretme planları var."

Jim güldü. "Her türlüsü var işte."

"Ya, onlardan bizim burada da var."

"Ha," dedi Jim.

Sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Rhoda söyleyecek bir şey bulamadı, Jim'se meşgul gibiydi. Önündeki peçeteye ve çatal bıçağa bakıyordu. Tuhaftı bu herif, sade ve sıradan, gün gibi ortadaydı. Bunu neden daha önce görmemiş olduğunu bilmiyordu Rhoda.

Jim yavaş ve sakar bir şekilde oturduğu sıradan kayarak çıktı, bir an durup aşağı, zemine baktı ve ardından bir dizi üzerinde çöküp durdu. Bir elinde küçük bir kutu vardı.

"Rhoda," dedi; şimdi başını kaldırmış ona bakıyor, berikiyse gözleri önünde olanlara inanamıyordu. Ona hazırlık şansı vermemişti Jim. Kutuyu açtı ve yüzüğü gösterdi, prenses kesimi büyücek bir elmastı, iki yanında da daha küçükleri vardı, Rhoda'run satın alacağı türden bir tasarım değildi bu, gel gelelim karşısında koca bir elmas vardı işte. "Benimle evlenir misin?"

Korkmuştu Jim. Rhoda da bir anda korktuğunu hissetti. Tüm istediği buydu, ama hiçbir şekilde hayalindeki gibi gerçekleşmiyordu, gel gelelim en azından gerçekleşiyordu işte. Yağmurlu bir günde neredeyse bomboş, sakil bir restorandaydılar ve o, gözleri yanar bir halde pire banyosu gibi kokuyordu, ama nihayetinde ne önemi vardı ki bunların. "Evet," dedi. "Evet, tabii ki." Öylece durdu ve Jim, usulünce onu kollarına alıp öptü. Yüzükparmağındaydı şimdi, Rhoda kollarına aldığı Jim'in omzundan ona bakmaktaydı. Müstakbel kocasının ya da nişanlısının omzundan. Annesine haber vermek istedi.

"Bunu anneme söylemeliyim."

"Tabii," dedi Jim. "Sizinkilere söylemelisin."

"Ama kendisi şu anda adada." Rhoda Jim'i bıraktı ve geri oturdu. Bomboş koca mekânın çevresinden erkek ve

kadın garsonlar alkışlıyorlardı şimdi. Rhoda gülümsemeye çalışıp "Teşekkürler," diye seslendi onlara.

"Rhoda," dedi Jim yerine oturup. "Merak etme, çok yakında annene söyleyebileceksin."

"Ama şimdi söylemek istiyorum. Annemin bilmesini istiyorum."

Jim omzu üzerinden restoran personeline bakıp onları işaret etti. "Rhoda, bir sorun var sanacaklar. Öyle mutsuz görünüyorsun ki."

"Galiba ağlayacağım," dedi Rhoda, ağladı da. Elleriyle yüzünü örttü.

Bu alkışların bitmesine neden oldu ve kimse yanlarına gelmedi. Rhoda gözyaşlarını durdurmak istedi, ama annesinin burada olmasını istiyor, bir şey olmasından korkuyordu. "Başlarına bir şey geleceğinden korkuyorum," dedi Jim'e. "Onlara ulaşmanın imkânı yok."

"Rhoda, lütfen ağlamayı keser misin? Bu insanların yanlış bir şeyler düşünmesini istemem."

"Pekâlâ," dedi Rhoda, ellerini yüzünden çekip peçetesiyle gözlerini silerek. Seni utandırmayacağım, çünkü şu anda önemli olan bu."

"Rhoda, yanlış anladın. Sadece neden ağladığını anlamayacaklar."

"İşe dönüyorum," dedi. Ayaklandı, çantasını ve yağmurluğunu aldı.

"Lütfen," dedi Jim.

"Akşam görüşürüz. İş çıkışında bizimkilerin evine uğrayacağım."

"Bu yağmurda mı? Yol kırk beş dakikanı alır, üstelik çakıllı yolda gideceksin."

"Akşam görüşürüz." Rhoda dosdoğru yürüyüp onu izleyen personele bakmadan ön kapıdan çıktı ve yağmurun altında arabasına, işe dönüş yolu üzerinde istediği kadar ağlayabileceği o yere koşturdu.

İşine geri döndüğünde yüzünü peçeteyle sildi; gözleri her zaman şiş olduğundan kimse bir şeyin farkına varmadı. Ağladığını saklayabilirdi. Gri bir teriyeri yıkadı ve bu sırada kendini neden bu kadar zavallı hissedip durduğunu düşündü. Jim'i seviyordu. Onunla evleneceği için mutluydu. Tüm istediği buydu gerçekten. Ama olan biten her şeyi annesine anlatamamak bir şekilde her şeyi mahvediyor, Rhoda bir türlü nedenini anlamıyordu. Mutlu olması gerekirken, içi bomboş, yalnız ve ürkekti.

Birbiri ardına pire banyosu yaptığı öğleden sonrası, geçmek bilmedi. Kollarının tümünde küçük ısırıklıklar oluşmuştu, saçlarının arasında da vardı. Özellikle küçük köpekler adeta pire süngeri gibiydiler.

Geç vakte, saat yediye kadar çalışması gerekmiş, Jim'se ne aramış ne de onunla ilgilenmek için uğramıştı. Çantasını toparlayıp soğuk ve yağmurda arabasına koşturdu, göle giden otoyola çıktı. Güneş alçalmış, birkaç hafta öncesinden bile çok daha erken batıyordu artık. Arabanın kaloriferini açmış, ön camdaki buz çözücüyü çalıştırmıştı.

Rhoda, aramadığı ya da uğramadığı için Jim'e kızgındı, ama yine de moralli olmaya çalıştı. Bu kış Kauai'de ya da Hanalei Körfezi'nde evleneceklerdi. Gel gelelim bunları düşünemeyecek kadar yorgundu. Bunca yıl hayal ettiği şey şimdi gerçekleşiyordu işte ve o, kafasını toparlayıp odaklanamıyordu bile. "Teşekkür ederim anne ve baba," dedi kendi kendine. "Sana da teşekkürler Jim."

Yol sular altında kalmıştı. Yanından geçen kamyon öyle su sıçrattı ki, bir süre hiçbir şey göremedi Rhoda. Seksen kilometre hızda hiçbir şey görmeden araba sürüyordu. Yavaşladı.

Gölü işaret eden kurşun delikli levhalar en sonunda göründü ve Rhoda, çakıllı yola saptı. Buraya neden geldiğini bilmiyordu. Nasıl olsa evde olmayacaklardı. Jim'in

yanında olması gerekirdi. Gel gelelim orayı kontrol etmesi gerekiyordu.

Bu yolda başka kimse yoktu. Hiçbir yerin ortasında tek başına kıvrılıp giden uzun çakıllı bir yol. Yaz trafiği sona ermişti. Rüzgârın altında ağaçlar eğrilmişti Arabanın altına çakıltaşları vuruyor, kenarları buğulanmış ön cam bulanıklaşıyor, temizlenip tekrar bulanıyordu.

Evin önüne çekip ön kapıya koşturdu, anlaşılan bir süredir kimse ortalarda yoktu. Yürüyüş yolu ufak tefek dallarla doluydu. Kapıyı yumrukladı ama kimse yoktu tabii ki. Eğilip saksılardaki atlara baktı. Burası Soldotna'dan daha soğuktu. Dağlara ve buzullara yakın olduğundan karanlık ve rüzgârlıydı. Rhoda ne yapacağını bilemedi. Annesinin güvende olduğundan emin olmalıydı.

Sokak kapısına dayandı, yanağını yaslayıp gözlerini kapadı. Düşünmeye başladı ama korkudan başka bir şey hissetmiyordu. Tekne rampasına gidebilirdi. Belki orada bir şeyler bulurdu.

Böylece arabasını kamp alanına sürdü. Park yerinde, babasının arabası dışında hiçbir şey yoktu. Güneş batmış, yağmur ve bulutlar ışığı neredeyse tamamen engellemişti. Rhoda yarı karanlıkta kıyıya, tekne rampasının oraya yürüdü. Kafasında canlandırdığı gibi dalgalar kıyıya vuruyor, tepelerindeki köpükler neredeyse kafasına geliyordu. Dimdik ve birbirlerine sarmalanarak, rüzgârı bastıran bir gürültüyle kıyıya vuruyorlardı. Yağmur buz gibi ve vıcık vıcık Rhoda'nın yüzüne iğne iğne batıyor, yavaş yavaş kara çeviriyordu.

"Kahrolası," diye haykırdı göle doğru. Bir tekne bulsa bile onlara ulaşmanın imkânı yoktu. Sadece birkaç mil ötedeydiler, ama tüm dünyayla bağlantıları kesilmişti.

Gary çadıra vuran yağmurun sesinde bir değişiklik hissetti. Darbeler yumuşamıştı. Sanki bir duaya karşılık verilmiş gibi, ilk kar inmişti. Henüz kulübenin tepesinde bir çatı yoktu, ama kar gelmişti. Gary böyle olacağını önceden düşünemezdi. Kış erken bastırdığı için aldatıldığı hissiyle öfke içinde sövüp durması gerekirdi. Ama şimdi istediğinin bu olduğunu anladı. İstediği kardı.

Uyku tulumunun içinde oturdu ve yavaşça tulumun fermuarını açtı.

"Uyumuyorum," dedi Irene. "Sessiz olmana gerek yok. Her zaman uyanığım."

"Kar yağıyor," dedi Gary.

"Biliyorum. Saatlerdir yağıyor."

"Çıkıp bakacağım." Pantolonunu ve gömleğini üstüne çekti, çadırın girişine gidip çizmelerini ve yağmurluğunu giydi. Çadır hâlâ rüzgârda kamçılanıp sallanıyordu, ama gürültü yağmurdaki gibi şiddetli değildi.

Dışarıya, beklediğinden daha keskin ayaza çıktı. Daha ekim olmadığı halde, ekim havası vardı. Yağmurluğunun altına pek bir şey giymemişti, ama ne de olsa kısa süre için çıkmıştı.

Dalgalara bakmak istedi ve rüzgârla kar yüzünden başını eğip göl kenarına doğru yürüdü. Ötesi karanlık,

simsiyahtı, ama dalgalar beyaz lekeler halinde kıyıya vuruyordu.

Her yerde yoğun çalılıklar ve kurumuş dal parçaları vardı. Geçerken kızılağaç dalları kamçıladı onu. Soğuk kar taneleri, yanağına vurur vurmaz eriyordu. Büyük, narin taneler. Onları görmek istedi.

Kızılağaçların arasından kıyıya yakın öbek öbek filizlere, kesif otlara geldiğinde, dalgaların beyazının beklediğinden daha soluk olduklarını gördü; yanağına vuran su serpintilerini hissetti.

"Nap nihtscua, kararmış gece gölgesi, *northan sniwde,* kuzeyden gelen kar." Buydu Gary'nin sevdiği. *"Hrim hrusan bond,* dünya donmak üzere, *haegl feol on eorthan,* dolu yağıyor toprağa, *corna caldast,* tahılların o en soğuk olanı." Şiirin en sevdiği kısmıydı bu, beklenmedik bir değişiklik, bir sürpriz vardı. Açık denizden, fırtınalardan onca çektikten sonra, denizcinin tek istediği tekrar denize geri dönmekti. *Ne arpın sesi, ne de parmağında bir yüzüktü düşündüğü; bir kadınla birlikte olmanın hazzını, dünyanın ümidini ya da başka bir şeyi de değil, bir tek kabaran dalgaları istiyordu o.*

Bin yıl öncesinden gelen bir tutku, *atol ytha gewealc,* korkunç bir şekilde kabaran dalgalara duyulan özlem, Gary en sonunda bunun ne demek olduğunu anlamıştı işte. Üniversitede anlamamıştı, çünkü şiirin din hakkında olduğuna inanacak kadar genç ve sıradandı o zamanlar. Hayatının harcandığını henüz görmemiş, gerçek yokoluş özlemi nedir henüz anlamamıştı. Dünyanın nelere kadir olduğunu, insanın nelere katlanabileceğini ve en nihayetinde de, parçalara ayrılırken, neden yapıldığını görmek. Dünya yüzünden silinmekte, yokoluşta bir tür saadet bulmak. "Ve açık denizlerde seyreden o, sonsuza dek özlem doluydu", bu en kötüsüyle yüz yüze gelmek özlemi, daha da büyük bir dalgaya duyulan cılız bir ümitti.

Gary ayazda ürpererek titredi ama elementlerle daha da dolaysız bir şekilde yüzleşmek istedi. Kapüşonunu geri attı, yağmurluğunun önünü açtı ve ayaklarının dibine, çimlerin üzerine bıraktı. Rüzgâr bütünsel bir şok vermiş, sıcaklık tüm vücudundan çekilip alınmıştı. Gömleğini çıkardı. Bağrı açıktı şimdi, fırtınada kollarını kaldırmış rüzgâra ve kara haykıran bir çılgın olmuştu. Ya da capcanlı bir adam, diye düşündü ve bir çeşit yeniden doğum mu, kurtuluş mu beklediğini merak etti. Ama bir şeyler düşünüyor olmaktan bile nefret etti. Düşüncelerin toz olup gitmesi, aklının durmasıydı istediği. Böylece kumsalda, serpinti halindeki dalgalara doğru, balçık içindeki kaygan taşlar üzerinden bir adım atıp kollarını havada tutarak bir ayindeymiş gibi ağır ağır ilerledi ve bedeni titreyerek kontrolden çıkınca, yığılıverdi. Kaydı, elini koyup destek yapmak zorunda kaldı ve tekrar ayaklandı. Dalgalar bacaklarını dövüyor, gövdesinde patlıyordu şimdi, ilk şok dalgası göbeğine vurdu ve şimdi yanlara, yaklaşan dalganın içine meyledip onu kollarıyla kucakladı ve yeni bir dalga darbesiyle devrilip arkaya düştü; bir kolu, kayaya vurduğu için omzuna kadar uyuştu ve vücudu açığa çıkıp yeni bir dalgayla tekrar suya battı. Bağırdı, çağırdı, feryat etti, yıllardan beri ilk kez kendini iyi hissetti, ayağa kalkmaktan vazgeçip kayalarda emekledi, her dalga yiyişinde nefesini tuttu, açığa çıkar çıkmaz da haykırmaya devam etti. Artık soğuğu bile hissetmiyordu.

Dünya farklı boyutlarda geliyordu ama. O kapsayıcı his, uzantısı olduğun, bağlı olduğun hissi, dakikalar sonra daha küçük, haşin ve soğuk geliyor ve Gary nedenini anlamıyordu. O an, Gary dilediğince kullanamadan sona ermişti, istediği kadar burada dursun bir daha gelmeyecekti. Bunu biliyordu Gary, ama yine de durdu, çünkü bu kuraldan hoşlanmıyordu. Dünyanın kuralı mıydı bu,

yoksa benliğinin sınırları mı? Aradaki farkı nasıl bilebilirdin?

"Neden bir an için bunu düşünmeden edemiyorum ki?" diye sordu kendi kendine. "Neden bunu sadece yaşayamıyorum? Neden beş dakika sonra bitmek zorunda?"

Bilinç bir nimet değildi aslında. Bu düşünceleri buraya ilk geldiğinde, otuz sene önce de vardı ve bir yol kat edememişti. Değişen tek şey gösterdiği sebattı. O günlerde inançla doluydu, ama şimdi yokoluşla birleşerek daha kararlı bir hal almış, karşılığında hiçbir şey beklemiyordu. "Daha iyisi elimden gelmiyor," dedi dalgalara karşı.

Su sadece bir dalgadan ya da soğukluktan, bir araç olmaktan ibaret değildi. Tenini aşındırıyordu artık. Bir vücudu ve teması vardı. Burada durdukça hissizleşmesine rağmen acı hissediyordu. Böylece en sonunda emekleyerek uzaklaştı. Dayanamıyordu. Kayalar, kot pantolonuna rağmen dizlerini acıtıyordu. Kayaların üzerinden kumsala, oradan da sivri ve sert çim öbeklerinin arasında emekledi, eliyle yoklayarak gömleğini ve yağmurluğunu buldu. Onları giymedi. Sadece elinde tutup yaprak yığınlarının ve yabanmersinlerinin, liken öbeklerinin ve toprağın üstünü örtmüş diğer şeylerin üzerinde emekleyerek ilerledi. Çadıra varıp bir çomak kadar hissizleşmiş elleriyle fermuarını açtı ve sürünerek içeri girdi.

"Titriyorsun sen," dedi Irene. "Dişlerin çatlayacak kadar takırdıyor. Dışarıda ne yaptın ki?"

"Yüzmeye gittim," dedi, sonra üstündeki ıslakları çıkarmaya çalışarak el yordamıyla kot pantolonunu açtı.

"Yüzmeye gittin demek."

"Ya, öyle. Pantolonumu çıkarmak için yardıma ihtiyacım var. Düğmeyi açamıyorum. Çabuk ol, lütfen."

"Bak bu harika," dedi Irene, ama yine de sürünerek yanına gitti ve ona yardım etti. Tenine değen elleri sıcak-

tı. "Donuyorsun," dedi. "Benim tulumuma girmeyi aklından geçirme sakın."

"Sağ ol," dedi Gary.

"Kendine teşekkür et. Bu bokları epey uzun süredir yediğin için."

Gary kotunu, çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, kurulanmak için bir havlu, sonra da termal iç çamaşırlarını buldu ve önce üstünü, sonra da altını giyip uyku tulumunun içine girdi. Tulumun katlanıp çanta haline gelen cebini buldu. Çantanın yumuşak kısmını başına geçirip büzgü ipini çekti. Şimdi iyi hissedecekti.

"Şimdi söyleyeceklerimi dinle," dedi Irene.

"Bırak şimdi."

"Hayır. Sahip olduğundan daha fazlasını hak ettiğini düşünmen, sorun bu işte."

"Ders vermeye kalkma bana. Kusurlarımın farkındayım."

"Hayır, değilsin. Yaşamının hiçbir evresinde bir ölçüme tabi olmadın. Daha fazlasına yazgılı olduğunu sanıyorsun. Daha değerli olduğunu sanıyorsun."

"Kim olduğumu biliyorum ben."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Siktir."

"Yo, o kadar kolay değil. Benden daha iyi birini hak ettiğini düşünüyorsun."

"Belki öyle düşünüyorumdur."

Irene vurdu ona, omzunu sıyırıp geçen bir yumruk indirdi. Gary uyku tulumuna daha bir sarındı ve Irene bir şey söylemeden ona vurmaya devam etti, vücuduna birbiri ardına sert yumruklar savurdu. Yüzünü yumruklamadı ama. Bundan şimdilik sakındı. "Ne duruyorsun?" dedi Gary. "Yüzüme de vursana!"

"Çünkü seni seviyorum da ondan, lanet olası," dedi Irene. Ve ağlamaya başladı.

Gary yüzünü öbür tarafa döndü. Ağlar bir halde bıraktı Irene'i. Belki çekip giderdi. Ve bunda yanlış bir şeyler olduğunu fark ettiği halde, gitmesine karşı koymak için gereksindiği hisler her ne ise, onları bir türlü hissedemiyordu. Belki insanoğlunun temel bir melekesinden, insanları birbirine bağlayan o şeyden yoksundu işte. Tek istediği yalnız bırakılmaktı. Peki bir suç muydu, bunu istemek?

Gary sabah uyandığında, Irene gitmişti. Burnu tıkalı olduğu, ağzından nefes aldığı için de boğazı tahriş olmuştu. Başı ağrıyordu. Bu nedenle diğer tarafa dönüp uyumaya çalıştı.

Çekiç sesini duyabiliyordu, çünkü rüzgâr dinmiş, çadır deli divane değildi artık. Irene kulübede çalışıyordu, ama ne yaptığını merak etti Gary. Belki inşaat yapmıyor da tam tersini, inşaatı söküyordu.

Irene'in kulübeyi söktüğü düşüncesi onu ayağa kaldırdı. Kuru bir takım elbise giydi, tulumunu, kuru bir çift eski çizmesini ve ıslak rüzgârlığını giyindi. Çadırın fermuarını açıp beyazlaşmış kara parçasına çıktı. Kar derin değil, üç-beş santim kalınlığındaydı, ama yarattığı dönüşüm nefes kesiciydi. Uzaklık ve derinlik kesinleşmiş, yukarılara bakan yapraklar beyazken, aşağı bakan dalları gölgede kalmıştı. Dünyanın konturları yeniden çizilip belirlenmiş, ışık bambaşka bir hal almıştı. Dün bile, altı ay öncesine ait olabilirdi.

"Vay be, şuna bak!" dedi Gary. "Ne güzel."

Irene bir an için çekiç savurmayı bıraktı, kafasında yeşil yağmurluğun başlığı, çevresine baktı. "Evet, öyle," dedi. Ama Gary'ye bakmadı. Çivi çakmaya devam etti.

Gary kulübeye çıkıp açıklığı tamamen kapanmış ve desteklenmiş arka kapıya yürüdü. Ön duvardaki pencere

için açılmış açıklık düzgün değildi. Üstünde kütük katmanları vardı, en son sıra iki buçuk metredeydi. Irene alüminyum merdivenin üstünde, son çivileri çakıyordu.

"Teşekkürler," dedi Gary. "Çatıyı koymaya hazır gibiyiz."

"Evet, öyle," dedi Irene. "Plan nedir?"

"Çatıyı kütüklerden yapacaktım," dedi Gary. "Ama nasıl yapılacağını bilmiyorum. Akacaktır."

Irene'den tepki gelmedi. Dikkatli davrandığını görebiliyordu Gary. Aklından birçok şey geçiyor ama kendini tutuyordu ve Gary'nin buna bir diyeceği yoktu. Beş darbede bir çiviyi çaktı. Rüzgâr çok daha hafif, dalların arasından esiyordu.

"Bu yüzden sanırım kasabaya inip kaplama alacağım. İstediğim görünüş değil ama geç kaldık ve bir çatıya ihtiyacımız var. Rüzgâr diniyor, bu nedenle sahile gidebiliriz, belki yarın ya da sonraki gün."

"Plan hoşuma gitti," dedi Irene.

"Karın aşağı kayması için," dedi Gary, "çatıyı açılı koymalıyız. Arka duvarı daha yüksek yapmalı ve arka duvardan ön duvara uzanacak çatı kirişleri için beş-on tane beşe yirmilik kereste almalıyız. Bence çatıyı taşımak için yeterli olacaktır."

Irene merdivenden aşağı indi ve elinde çekiçle, omuzları çökük bir halde ön cam için açtıkları deliğe baktı. "İyi fikir," dedi en sonunda. "İşe yarayacaktır."

Irene hâlâ ona bakmıyor, Gary'se, hani neredeyse bu noktada kendini zorlayıp barış yapmak için yakın mesafeden bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu. Belki dün gece, ondan daha iyisini hak ettiğini söylediği için özür dilemeliydi. Ama asıl Irene ona saldırmıştı ve şu an çaba harcayacak halde değildi. Donuyordu. Nedendir

bilinmez Ariadne ve Catullus'un[1] "gelinin kalbinde keder labirentlerinin örüldüğü" dizeleri geldi aklına; belki Irene'in omuzlarını çökertme şekliydi nedeni. Gerçi yüzünü göremiyordu, ama sanki ümidini kaybetmiş bir halde, öylece kara bakıyordu. Latincesini hatırlamıyordu Gary. Ariadne, Theseus'un gemisine binip onu terk edişini seyrediyordu, aynı Aeneas'ın Dido'ya yaptığı ve Gary'nin de yıllardır, hatta on yıllardır aynı şeyi Irene'e yapmayı düşündüğü gibi. Belki de evliliklerinin sona ermesinin zamanı nihayet gelmişti. İkisi için de daha iyi olabilirdi. Daha başından kötü planlanmış, ikisinin de hayatını küçülten bir şeydi bu. Neyin doğru olduğunu bilebilmek çok güçtü artık. Bir yanıyla onu kollarına alarak, ona "her şeyimsin" deyip özür dilemek istiyordu, gel gelelim sadece bir alışkanlıktı bu, güvenebileceğin bir şey değildi.

"Ben gidip kütük keseyim," dedi Gary.

1. Gaius Valerius Catullus (MÖ 84 - MÖ 54) Romalı şair. Aşk ve nefreti işlediği şiirleriyle eski Roma'nın en iyi lirik şairi kabul edilir. (Y.N.)

Rhoda, Mark'ı go-kart pistinde buldu. Arkadaşlarıyla birlikte her zaman karın ilk gününde oraya gidip fırıldak gibi döne döne birbirlerine çarparlardı. Balık mevsimi bittiğinden esrar içmek ve bu tip saçmalıklara takılmak dışında yapacak başka bir şeyleri yoktu. Rhoda zincirli korkuluğa asıldı ve Mark'ın dikkatini çekmek için seslendi, ama tabii ki sesini duyurmasına imkân yoktu. Bir düzine motor çalışıyordu. Mark'ın üstünde kamuflaj desenli bir ceket, başında da kulaklıklı Rus şapkası vardı. Arkadaşı Jason bir dangalak olduğunu göstermek için pembe bir Hello Kitty ceketi giymişti.

Pistin kenarları eski araba lastikleriyle çevrelenmişti, ardından korkuluk, ondan sonra da yıl boyunca burada yaşayan, Mark'ın ahbapları yarım düzine balıkçının kırık dökük karavanları geliyordu. Rhoda'nın artık asla bir parçası olmak istemeyeceği moral bozucu, berbat bir yerdi burası. Ortaokul ve lise yıllarının tümünü geçirdiği, esrar içip zemini çakıltaşlı park yerlerinde seks yaptıkları türden bir yer. Orada yaşadıklarının tümünü unutmak istedi Rhoda.

Yerden bir çakıltaşı aldı ve uçar gibi köşeyi dönen Mark'a fırlattı. Arabasının önüne isabet etti taş. Durmak için frene asıldı, sonra taşı Rhoda'nın attığını görüp sırıt-

tı, hareket çekti ve gaza bastı. Kızıl Baron tarzı atkı takan Tok, Mark'ın arabasına arkadan çarptı ve onu yolun dışına, bariyerlere çıkardı. Tok'un büyüğü Tollef de hızla gelip bir kez daha Mark'a çarptı ve Mark emniyet kayışına rağmen şiddetli bir şekilde sarsıldı. Haykırıp duruyor ve gaz pedalını kökleyip oradan çıkmaya çalışıyordu, hatta tam çıkmak üzereydi ki altı metre öteden "Hello Kitty" yanaştı ve eğilip Mark'ın ensesine bir şaplak indirdi. Ama hemen sonra Mark açığa çıkıp onları takip etmeye başladı.

Oradaki tek seyirci Rhoda, korkulukların arasındaki boşluktan seyircilerin oturduğu küçük tribün sıralarına doğru yürüdü. Bir keresinde bu sıraların üstünde Jason'la seks yapmıştı, şimdi düşündükçe tiksinme duyuyordu. O zaman da karlı bir gündü, ama kış ortası, çok daha soğuktu. Rhoda'nın hayatı onlarınki gibi olmamıştı ama, önemli olan buydu.

Bu kaba ve müstehcen hareketlere, *donut*'lara ve çarpışmalara, penis dünyasına bir on beş dakika daha dayandı Rhoda. Onların doyup, birbirlerine omuz vurup pandik atarak, gezine gezine girişe gelmesini bekledi. Ama yanında durmadan, geçip gittiler; Jason'ın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bira içmek istersen Coolies'e gidiyoruz," dedi Mark, omzunun üzerinden.

"Bir dakika. Buraya seninle konuşmak için geldim."

"Kusura bakma," dedi Mark. "Maalesef meşgulüm." Bunu İngiliz aksanıyla söyledi ve tabii ki kahkahalarla karşılandı.

"Caribou Adası'na gitmek gerek. Bana bir tekne ayarlayabilirsin."

Mark en azından durdu ve ondan tarafa döndü. Arkadaşları yollarına devam ediyordu. "Neden oraya gitmek zorundasın ki?"

"Bizimkiler," dedi Rhoda. "Hatırlasana? Bizi dünya-

ya getirip büyüten insanlar? Fırtına boyunca orada, bir çadırın içindeydiler ve onlarla bağlantı kurmanın imkânı yok. Ne durumda olduklarını öğrenmem lazım."

"Merak etme iyiler," dedi Mark ve arkasını döndü.

"Dinle beni," dedi Rhoda, ama sesi kesildi. Ağlamaya başlayacaktı. "Benden hazzetmediğini biliyorum, ama onlar için gerçekten endişeleniyorum ve senin yardımına ihtiyacım var."

Buna karşılık Mark onu şaşırttı. Tekrar ona döndü, yanına gelip ona sarıldı ve bir eliyle sırtına hafifçe vurdu. "Tamam, tamam," dedi. "Affet. Bir tekne ayarlayacağım. Ne zaman gideceksin?"

"Bugün olur mu?"

"Bugün için çok geç. Yarın nasıl olur, saat on gibi. Seni aşağı kamp alanında beklerim."

"Teşekkürler Mark. Gördün mü, iyi biri olabiliyorsun."

"Alışkanlık haline getiremiyorum ama," dedi Mark gülümseyerek. "Yarın görüşürüz." Arkadaşlarına yetişmek için koştu.

O an aklına geldi Rhoda'nın. "Hey," diye haykırdı. "Evleniyorum."

Mark anladığını işaret etmek için elini havada salladı, ama bu kadardı işte. Dönüp ona bakmadı bile.

Böylece Rhoda işine geri dönüp izin aldı. Günün geri kalan kısmında serbestti ve eve, Jim'in yanına döndü. Salonun ortasında açık mavi metalik renkte, son derece karmaşık koca bir egzersiz takımıyla karşılaştı. Jim tayt şort ve bir atlet giymiş, ensesinin arkasından demirden bir çubuk çekiyordu.

"Vay be," dedi Rhoda. "Bu da neymiş böyle?"

"Bu benim geleceğim," dedi Jim. "En az on sene daha iyi yaşayacağımı hesap ettim de."

"Anlaşıldı," dedi Rhoda. Bunun altında yatandan

emin değildi. "On seneden fazla olsa daha iyi olur, ben daha otuz yaşındayım."

"*No problemo*," dedi Jim. "Yakında sıkı bir vücutla yaşıyor olacaksın."

Jim'in egzersizini bitirmesini seyretti Rhoda. Bitirdiğinde, nefes nefese ve yüzü kırmızı lekelerle doluydu, kolları ve omuzları yaşlı ve gevşek görünüyordu.

"Aklında başka kadınlar yok, değil mi?"

"Ha?"

"Şu aniden vücut yapmalar falan, üstelik bana evlenme teklif ettikten hemen sonra. Sanki panikle verilmiş bir tepkiye benziyor da; gençleşip çekici bir hale gelerek bir eşe muhtaç olmadığını kanıtlamak için."

"Rhoda."

"Yo, ciddiyim. İyi yaşayacağın bir on yılının daha olduğunu söyledin. Ne yapmak için iyi?"

Jim ayaklanıp antrenman havlusunu omzuna attı. "Rhoda," dedi. "İstediğim tek kadın sensin. Anlaşıldı mı?"

Onu gözlerinde herhangi bir şey, bir yalan izi bulmaya çalıştı, sonra ağzına da baktı.

"Rhoda, seni seviyorum."

"Tamam." Rhoda onu kollarına aldı. "Galiba annem konusunda hâlâ çok gerginim. Yarın Caribou Adası'na gidiyorum. Beni Mark götürecek."

"Bu havada mı? Skilak'a açılacak zaman değil bu, ölebilirsin."

"Fırtına geçti. Yarın sabah fırtına olmaması gerekiyor. Hatta kar da yağmayacak galiba."

"Oraya gitmemelisin. Onların gelmesini bekle derim. Zaten erzak almak için dönmek zorundalar. Yola çıkalı neredeyse bir hafta oldu."

"On gün."

"İşte ben de bunu söylüyorum. Geleceklerdir."

Rhoda bu konuyu konuşmak istemiyordu. Buzdola-

bına gitti ve akşam yemeği için bir şeyler çıkardı. Son kullanma tarihi geçmek üzere olan bir paket tavuk, sonra zeytin, beyaz peynir ve kırmızı soğan. Belki biraz da kuskus. Jim'in nefeslendiğini duyabiliyordu. Şu yeni kasların kendisi için olduğuna Rhoda'nın inanası gelmiyordu.

Yemek pişirmek her zaman işe yarıyordu. Özellikle de böyle bir mutfakta. Altı brülörlü iyi bir ocakta. Kuskus suya yatırılmış, sırasını bekliyordu. Bir tavaya zeytinyağı koydu, ince kıyılmış sarımsak ekledi ve üstüne tavuk göğsü dilimlerini yerleştirdi. Kırmızı soğan doğradı. Yemek yaparken sakinleşebiliyordu. Solukları yavaşlamıştı şimdi. Bir süredir farkına varmadan panikliyordu. Büyük bir ihtimalle bütün günü panik içinde geçirmişti.

"Baksana," diye bağırdı Jim'e.

"Ne var?"

"Uydu telefonuna ihtiyacım var. Ama epey pahalılar. Ama annemle konuşabilmem lazım. Bu durum beni çıldırtıyor."

"Ne kadar pahalı dedin?"

"Bin beş yüz, hatta biraz daha az. Ayrıca dakika başına yetmiş beş kâğıt.

"Aman Tanrım!"

"Ama ihtiyacım var."

"Tamamdır."

Tavuk iyice pişip kavruldu, kırmızı soğanlarsa şeffaflaştı. Rhoda domates sosunu, zeytinleri ve azıcık da su döküp kaynamaya bıraktı, ardından da ateşin altını kıstı. Karabiber ekledi, Yunan usulü tavuk için başka bir baharat aklına gelmedi çünkü. Üstüne biraz balsamik sos ve bir parça da Madeira şarabı döktü. Belki bu yemeğe pek yakışmıyorlardı, ama ne önemi vardı ki. Sarhoş tavuk. Sonra kendine de bir kadeh "Cabernet" şarabı koydu Rhoda.

"Birazdan ben de bir kadeh alırım," dedi. "Önce bir duş alayım."

Rhoda şarabını yudumladı ve önündeki tavuğa, sostaki siyah zeytinlere baktı. Değişen bir şey vardı. Bir şekilde hava azıcık serinlemiş gibiydi; daha incelmiş, daha yalıtıcıydı. İkisi birlikte bu evdeydiler işte. Belki de nedeni, öncesinde bir hedefin olmasıydı. Şu evlilik teklifi... Rhoda evlilikte nasıl yalnız hissedildiğini görebiliyordu. Tam olarak tasvir edemediği, hatta henüz ulaşamadığı bir histi bu. Uçlarda, hoşuna gitmeyen bir his... Birbirlerine fazla bir şey söyleyemeden, sadece kendi başlarına evde takıldıkları uzun zaman dilimlerini aklında canlandırabiliyordu. Ve çocukların bu noktada mı uygun düştüğünü merak etti. Çocuk sahibi olmak yeni bir ilgi odağı sağlayacak, ikisinin bir araya geldikleri bir yer olacaktı. Belki olması gereken buydu. Evlenmeye karar verene kadar tüm dikkatini birbirine veriyor, sonra da yan yana gelip başka birine dikkatini veriyordun. Çocukların büyüyüp evi terk ettiklerinde ne oluyordu peki? O zaman, dikkatini neye vermen gerekiyordu? Bir ilgi odağının olmamasında korkunç bir taraf vardı. O takdirde hayatın asla eskisi gibi olmazdı. Korkutucuydu bu. Kimse istemezdi.

Sabah, Rhoda arabasını Skilak'a sürdü. Gökyüzü bulutlu, hava soğuktu, iki dereceydi, ama rüzgâr çok hafifti; aralıklarla iri taneler halinde hafif kar atıştırıyor, sonra hava tekrar açıyordu. Ağaçlar bembeyaz, gölgeleri siyahtı. Yeşil renk yok olmuştu. Rhoda hâlâ yeşil olduklarını bilse de göremiyordu. Kış mevsiminin paletindeki beyaz, siyah, kahve ve gri renkler, her zamankinden daha erken gelmişti.

Mark'ı arayıp sağlama almak istedi, ama Mark bunu taciz olarak görecekti. Yan yoldan çıkıp aşağı kamp ala-

nına doğru gitti ve yokuşun sonunda az dalgalı gri suyu gördü. Arabasını boş otoparka çekti, ortalarda kimse yoktu; saatine baktı, ona birkaç dakika vardı.

Rhoda anorağının içinde büzüldü, eldivenlerini giydi. İçinde uzun iç çamaşırları, ayaklarında da çizmeleri vardı. Gölün üzerinde tekne soğuk olacaktı. Ama önce teknenin ve Mark'ın gelmesi gerekiyordu tabii. Aşağıya, göl kıyısındaki rampaya yürüdü. Pürüzsüz, güzel bir kar tabakası vardı üstünde. Bugün rampayı kullanan olmamıştı. Annesiyle babası, büyük bir ihtimalle o adanın yegâne sakinleriydiler.

Göl, kıyılarından şimdiden buz tutuyordu. Kayaların arasında incecik, berrak buz tabakaları vardı. Narin ve şeffaf, çoğu şimdiden küçük üçgen parçalar halinde kırılmıştı. Rhoda ayağının ucuyla onlara dokundu.

"Evet Mark," dedi ve ceptelefonunu çıkardı. "Hadi hikâye anlat bakalım." Gel gelelim telefonda iki-üç dakika içerisinde orada olacağını söyledi Mark, bu nedenle Rhoda ona iyi davranmaya karar verdi. "Teşekkürler," dedi, "o halde görüşürüz."

Rhoda bu gölde büyümüştü. Buranın, bu sahil şeridinin onun yuvası olması gerekirdi. Bu ağaçlar... Sonra dağlar; o dolgun bulutların içerilere girerek zirveleri hafızaya işlemesi. Ne ki, kendini buraya ait hissetmiyordu Rhoda. Soğuk ve kişilikten yoksun, daha önce hiç bulunmadığı bir yerdi sanki. Annesiyle babasının neden buraya yerleşmiş olduklarını bir türlü anlayamamıştı. Şimdi de neden arkadaşları gibi daha iyi bir yere göç etmediğini merak ediyordu.

Mark eski kamyonunu, arkasındaki römorkla çakıllı yoldan aşağı sürdü. Ona bir *shaka*[1] selamı verip sırıttı,

1. *Shaka* işareti Hawaii'lilere özgü, elin başparmağıyla serçeparmağını iki yana açıp ortadaki üç parmağı yumarak verilen selam biçimi. (Y.N.)

kamyonuyla önünde geniş bir daire çizdi ve kamyonun arkasını suya verip römorktaki tekneyi yanaştırdı. Dıştan takma motoruyla altı metreden küçük, üstü açık alüminyum bir tekneydi bu. Soğuktan koruyacak bir yeri yoktu, ama güven verecek kadar büyüktü.

Mark kamyonetten aşağı atladı ve Rhoda onu kucakladı. "Teşekkürler Mark."

"Hoppala," dedi Mark. "Altı üstü bir tekne canım."

"Biliyorum, ama onlar adına meraklanıyorum. Ayrıca düşünüyordum da, eğer bugün gelselerdi yukarı kamp alanını kullanmış olurlardı. Eğer oraya yanaşmışlarsa onları kaçırmış olabiliriz."

"Neticede buraya geldik işte," dedi Mark. "Eğer onları bulamazsak yukarı kamp alanına vınlarız."

"Tamam," dedi Rhoda. Tartışmak istemiyordu, ama diğer yükleme rampasının etrafına bakınmak istiyordu. Uğraştıracak bir iş değildi bu.

Mark şimdiden kayışları çözüyordu. Sonra kamyonunun arkasından küçük bir soğutucuyu ve kamış oltaları kapıp geldi.

"Onlar da nereden çıktı?" diye sordu Rhoda.

"Bir-iki bira işte. Bir de neme lazım beklersem diye oltamı aldım. Nessie'nin[1] karnının ne zaman acıkacağı belli olmaz. Neticede derinlik yüz seksen metre. Orada, adada bir tür lanet olası 'yaban adam'la[2] karşılaşmayacağımız ne malum."

Rhoda karşılık verip gülmek istedi, ama gergindi. Bu gezi onlar için bir fırsat olabilirdi, ama bir türlü içinden gelmiyordu. Önce annesiyle babasını sağ salim görmeliydi, sonra laflayabilirlerdi.

1. Dinozora benzeyen sözde bir deniz canavarı. (Ç.N.)
2. *Sasquatch*: İri, kıllı, maymun benzeri yaratık. (Ç.N.)

"Tamam öyleyse," dedi Mark, sonra can yeleklerini aldı. "Bu seninki. Bir faydası olacağı yok ya. Biri bize ulaşana kadar donarız zaten."

"Teşekkürler," dedi Rhoda. "Teşekkürler Mark, Müteşekkirim."

Mark tekneyi kıçından suya indirdi ve arabasını park ederken Rhoda'yı elinde borinayla bıraktı. Sonra tekneye binip açıldılar, Rhoda pruvada, keskin rüzgâra karşı duruyordu. Dalgalar çok küçük, en fazla otuz santim kadardı, ancak tekne, hız kazandığında sallantılı ve titrekti. Arada bir teknenin yanından serpintileri geliyordu.

Rhoda yukarı kamp alanını geçen bir tekneye dair herhangi bir iz bulmak için iskele yönünde bakındı, ama hiçbir şey görmedi. Hiç kimseler yoktu. Göl hep beklediğinden büyük olmuştu. Seviyesi denize yakın kıyı şeridiyle ve bu yaka boyunca ağaçlarla çevrelenmiş olduğundan, uzaklığı göz kararı ölçebilmek imkânsızdı. Sahilden bakıldığında, karşı kıyı fazla uzakta görünmezdi. Ancak iki yakanın ortasına geldiğinde büyüklüğü ölçebilirdin, ama o zaman bile perspektif değişip duruyordu. Caribou ve diğer adalar başta zar zor görünür, sonra yavaş yavaş büyürlerdi. Önce o uzun sapıyla Frying Pan[1] Adası, ardından da Caribou Adası. Onları geçtikten sonra, çok daha güzel büyük yarlar ve falezlerle kıyı şeridinin daha kayalık olduğunu biliyordu Rhoda. Oradaki her koy, göl hissi yaratacak kadar büyüktü ama buradan bakıldığında hiçbir şey belli olmuyordu. Şimdi karşılarında yukarı buzuldan inen su kaynakları ve ötedeki göllere bağlanan nehir vardı. Rhoda buralara gelmeyeli yıllar olmuştu.

İkisi henüz çocukken annesiyle babası onları uzak kıyılara kamp yapmaya götürürdü. Arkalarını ormanlara

1. (İng.) "Kızartma tavası" anlamına gelir. (Ç.N.)

ve dağlara vermiş, çakıllı dik sahiller. Mark'la birlikte, iki tarafı da manzaralı kayalık buruna yürüyüş yapar, volverinleri[1] görmek için bakınıp dururlardı. Neredeyse mitsel bir hayvandı volverin. Onu görmüş tek bir kişi bile tanımıyordu, bu nedenle çocuk halleriyle durmaksızın bu hayvanı arar ve buldukları takdirde neler olacağı hakkında birbirlerini korkuturlardı. Volverin bazen ölmüş gibi yapar ya da boynunu sunar, ama eğer ayı bu oyuna gelirse, onun alt tarafına saldırır, boynunu ısırır ve keskin pençeleriyle ayının midesini boylu boyunca keserdi. Çocukken kafasında bunu hayal edip durmuştu Rhoda, ölü volverine yaklaşıyorsun ve o, kalkıp bağırsaklarını deşiyor. Ayılardan korkmazdı, çünkü onları görmüştü, ayrıca hayvanları da severdi, ama hiç volverin görmemişti.

"Volverin hikâyelerini hatırlıyor musun?" diye bağırdı Mark'a, motorun gürültüsüne rağmen.

"Ne dedin?"

Rhoda tekrar etti.

"Tabii ya." Mark gülümsedi. "Onlarla benim ödümü patlatırdın."

Rhoda da gülümsedi, sonra başını yaklaşmakta oldukları adalara çevirdi. Her yer beyazdı, kar beyazı; buralara en son ne zaman geldiğini hatırlayamıyordu.

Frying Pan Adası'nın çevresinden döndükten sonra, adaların arka tarafı daha sakindi. Su durgun, serpinti yoktu. Öbür yakanın civarında yine çırpıntılarda ilerlediler ve ağaçların arasında kalmış küçük kulübeler gördüler. Rhoda her an annelerinin teknesini görmeyi bekliyordu.

Çırpıntılar azıcık sertleşince Mark yavaşladı. Ada sarplaşıyor, bir tepeye yükseliyordu. Kıyı boyunca hiç

1. Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'nın iğne yapraklı ormanlarında yaşayan, sansargillerden bir hayvan. (Ç.N.)

tekne yoktu. Rhoda annesiyle babasını bulamıyordu.

"Yavaşla," diye bağırdı Mark'a. "Buralarda bir yerde olmalılar." Paniklemeye başlamış, ağaçların arasında aranıyordu. Tekne ortalıkta yoktu. Demek ki burayı terk edip çoktan yukarı kamp alanına gitmişlerdi. Gel gelelim fırtına çıkıp boğulmuş ya da tekneleri alabora olmuş ve onlar karaya vurmuş ya da başlarına başka bir şey gelmiş de olabilirdi. Burada hiçbir şey yoktu. Başkaları, yardım edecek birileri yoktu.

"Orada," diye bağırdı Mark ve yavaşladı.

"Nerede?" diye sordu Rhoda. "Ne gördün?"

"Kulübeyi gördüm," dedi Mark ve Rhoda da hemen gördü. Kalıntılar gibi, yüz yıl öncesinden kalmış, yakılmış ve çatısı uçmuş bir kulübe gibiydi. Ön cephesinde, pencere için kocaman bir delik vardı. Kaba kütükler karla kaplanmıştı. İnce kütükler, adeta sopa gibiydiler. Rhoda'nın kafasında kurduğuna benzemiyordu. Öyle küçüktü ki. Onların kulübesi bu olmalıydı ama. Mavi çadır ve diğeri, kahverengi olanı, neredeyse bütünüyle alçak çalıların arkasında kalmıştı.

"Bugün döndüler herhalde," dedi Mark.

"Evet, gidip yukarı kamp alanına bakmamız gerekirdi."

"Dünyanın sonu değil. Şimdi oraya gideriz. Ama etrafa bakınsak iyi olur. Merak ediyorum."

"Teknelerini fırtına yutmuş olabilirdi," dedi Rhoda. "Belki de buralardadırlar. Nefret ediyorum bu işten. Başlarına ne bela geliyor bilmemekten nefret ediyorum. Bana kalırsa ölmüş olabilirler."

"Kendine yüklenmene gerek yok. İyi olduklarından eminim." Mark motoru sudan kaldırıp durdurdu. Yavaş yavaş süzüldüler ve hemen sonra Mark küreklere asıldı.

"Acele etmeliyiz," dedi Mark. "Buraya yanaşmak belalı iş. Aslına bakarsan, en iyisi ben teknede kalayım."

Rhoda suya bakıp derinliğini ölçmeye çalışıyordu. Uzun tulum çizmelerini giymemişti. Ama annesinin burada olup olmadığını kontrol etmek zorundaydı. Böylece tekneden indi, dizinin üstüne kadar battı, su öyle soğuktu ki bir şok yarattı. Taşlar kaygandı, ama dikkatli bir şekilde sahile ulaşıp kayalık kumsalın üzerinden çimenlik ve karlı alana çıktı.

"Anne," diye haykırdı. "Baba!" Çalılıkları ve kızılağaçları geride bırakıp daha yeni talaşlarla kütük istifinin yanına geldi; demek ki kar dindikten sonra çalışıyorlardı. Çizmelerinin izleri görülüyordu. "Anne," diye bağırdı tekrar. "Burada mısınız?"

Kulübe bir yana eğilmişti, kabaydı, küçüktü; şunun içinde yaşamak istemeleri inanılır gibi değildi. Çok daha eski bir zamanda terk edilmiş, şimdi gökyüzüne açık gibi görünüyordu, ama zemin olarak kullanılan kontrplakları yepyeniydi. Arkada açık bir alan vardı. Kapıyı monte edeceklerdi. Çevredeki tüm fidanlar ezilmişti. Coleman marka bir ocak, üstünde de bir tencere vardı. Ve iki çadır; Rhoda gerçekten korkmaya başladı. İçinde bulacaklarından ötürü, çadırın fermuarını açmak istemedi.

"Anne," dedi tekrar, ama bu kez daha sessizce. Büyük çadırın önünde durmuş, kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Fermuarı çabucak açtı ve onların uyku tulumlarını, giysilerini, yiyeceklerini gördü. İçeride kimse yoktu. Hiç kimse. Yanlış giden bir şey yok. Bunun üzerine diğer çadırın yanına seğirtip fermuarını açtı, orada da kimseler yoktu. "Tanrı'ya şükür," dedi. Ve bir an için gözlerini kapadı, soluklarının sakinleşmesini, kalbinin yavaşlamasını bekledi.

"Oradalar mı?" diye bağırdı Mark tekneden; sesi zor duyuluyordu. Bu kulübe arkalara, epey uzağa tıkılmıştı.

"Hayır," diye bağırdı Rhoda. "Kimseler yok. Sabah terk etmiş olmalılar."

İkinci çadırda erzak vardı. Bir de aletler. Fırtınayı burada geçirdiklerine inanamadı Rhoda. Ve öyle görünüyordu ki, bunda diretiyor, kışı burada geçirme niyetiyle kulübeyi resmen bitiriyorlardı. Rhoda patikada diz çöktü, gözlerini kapadı ve bir dakikalığına orada durdu. Çok korkmuştu. Göl bütünüyle donmaya başladığında, buraya teknelerin ulaşamayacağı bir an gelecekti, buzsa üstünde yürünebilecek kadar sağlam olmayacaktı. Bağlantıları kesilecek, bir sorun olduğunda onlara ulaşmanın imkânı olmayacaktı.

Irene evde, her şeye bakmıyor, oraya ne götüreceğini bilemiyordu. Tüm ışıklar kapalıydı, ikisi de elektrik düğmesini açma alışkanlığını kaybetmişti çünkü. Duvarda ailesinin fotoğrafları vardı. Hiç tanışmadığı aile de dahil olmak üzere, eski fotoğraflardı bunlar. Daha çetin zamanlarda yaşamış, ifadesi sert yüzler. Kitaplığın alt raflarında fotoğraf albümleri vardı. Bir de el izlerinden, renkli sayılardan, Mark'ın geyik postu ve kavaktan yaptığı davula kadar, çocuklarının yıllar önce yaptıkları el işleri. Mark burada, lise arkadaşlarıyla birlikte yaz gündönümü ayini düzenler, bütün gece kumsalda yaktıkları ateşin çevresinde davul çalıp, ellerinde ucuna bir ayı kafatası geçirilmiş bir sopayla dans ederlerdi. Kendi yoluna gitmeden önceki, Mark'ı tanıdığı son zamanlardı bunlar.

Rhoda o kadar uzağa gitmemişti, ama her bir duvarda birlikte sürdükleri hayata, burada yaşadığı günlere ait işaretler vardı. Ortaokula giderken cinsel ilişkiye girmeye başladığı o ketum günlerinin bile, dans fotoğraflarıyla, okul piyeslerinin ilanlarıyla, buraya kaydı düşülmüştü. Tüm o yıllar toplamda bir şey demekti, öyle değil mi? Gel gelelim henüz bitmemiş bir kulübeye, bir çadıra yanlarında ne götürebilirlerdi ki? Duvarları ve pencere-

leriyle, avlusu ve ormanıyla bu yer bütün olarak, topyekûn taşınmalıydı.

"Bunu yapamam," dedi Gary'ye. Onun bir yandan giysilerini spor çantasına tıkarken oraya buraya çarparak yatak odasında dolandığını duyabiliyordu.

"Ne?"

Sesini yükseltti Irene. "O kulübenin bir yuvaya benzemesi için yanımda götürebileceğim hiçbir şey yok."

"Bana sorarsan işi karmaşıklaştırıyorsun Irene. Şimdi giysilerimizi alacağız, sonra kasabaya inip kaplama malzemesi, beş-on tane beşe onluk kereste ve diğer malzemeleri alacağız, ardından da onları yükleyip hava kararmadan oraya varmaya çalışacağız."

"Bugün mü?"

"Ha?"

"Bugün mü geri dönmeyi planlıyorsun?"

"Bugün tabii, böyle planlamıştık."

"Plan bu değildi. Lütfedip yardım bile istemedin."

"Irene."

"Geceyi burada, yatağımda geçiriyorum. Eğer gidersen bensiz gideceksin."

Gary yatak odasından çıkıp karşısında durdu. "Hava tekrar kötüleşebilir," dedi. "Bu bizim penceremiz. Şimdi tam sırası."

"Bugün gitmiyorum."

Gary eliyle kapı pervazına vurdu. "Pekâlâ," dedi. Sonra geri dönüp yatak odasına gitti.

Irene kanepeye oturdu. Kulakları çınlıyor, kalbi küt küt atıyordu. Sakinleşmeye çalıştı ve nabzı biraz olsun yavaşladı, ama hemen ardından dört-beş kalp atışında kalbi iyice sıkıştı; atardamarlardan sarkan, göğüskafesinin içinde büzülen kalbinin şeklini kesin olarak hissettiği anlardı bunlar. Panik... Sanki biri onu öldürmek üzereymiş gibi panikledi, oysa kendi evinde bir kanepede otu-

ruyordu. Dışarıdan gelen ışık etrafı yumuşattı, rüzgâr ya da fırtına yoktu, sadece kapalı, gri bir gündü; kocası bitişikteki odadaydı ve bugün çadıra geri dönmeyeceklerdi. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

"Eğer orayı bir yuva haline getiremeyeceksek, neden yapıyoruz ki?" diye bağırdı Gary'ye.

Cevap yok. Çünkü belirlenmiş olan onun hayatıydı, sorguya mahal yoktu bu konuda. Irene'inkiyse, sadece bir refakatçilikti; aslında bir önemi yoktu.

Irene boylu boyunca kanepeye uzandı, başının arkasına küçük bir yastıkla destek yaptı, gözlerini kapadı ve kanın içinde dönmeye başladı. Vücudu içinden çıkmak istediği sağlam bir bavul olmuş, kalbi hiç durmadan atıyor, baskı yapıyordu. Huzurlu olmayı istedi. Artık mahkûm olmamayı... Bu bedene mahkûmdu, Gary'yle birlikte de bu hayata ve pişmanlıklarına mahkûmdu. Hayatı her şeyin daralmasıyla oluşan bir birikim haline gelmişti, kenarlardaki tüm cepheler birbirlerine yaklaşıp bir bütün oluyordu.

"Gary," diye seslendi. Onu uyarmak istedi.

"Evet?" Öylesine uzaktı ki sesi. Irene söylemek istediği şeyi, bu durumda nasıl söyleyebilirdi ki. Fazla ileri gittiklerini. Bir şeylerin yitip gideceğini. Bunun üstesinden gelemeyeceklerini...

"Boş ver," dedi. Gözlerini kapatıp tekrar dinlenmeye bıraktı kendini; onu saran hava aşağıya çökmeye başladı ki, dışarıdan gelen çakıltaşlarının gürültüsünü duydu. Biri arabasıyla gelmişti. Gelenin Rhoda olmasını diledi, ama gidip kapıya bakmadı. Hareket edecek mecali yoktu.

"Anne," diye seslendi Rhoda.

"Kanepede yatıyorum."

Rhoda hemen yanına gelip eğildi ve onu kollarına aldı. Sıcak ve canlı, gerçek bir sevgiydi bu, Gary'nin maraz sevgisi değil. Kendi etinden, kanından can vermişti

ona, varolan yegâne kalıcı ilişkiydi aralarındaki. Bir evlilik yok olabilirdi, ama bu ilişki asla.

"Sana bir uydu telefonu alıyorum," dedi Rhoda. "İyi olup olmadığını bilmemeye katlanamıyorum."

"Selam millet," dedi Mark, antreden. "Sınır hayatı nasıl gidiyor?" Işıkları yaktı. "İşte elektriğin mucizesi."

"Selam Mark," diye seslendi Gary, yatak odasından.

"Hasta mısın anne?" Mark kanepenin yanındaydı şimdi.

"Sadece dinleniyorum."

"Yargılama yapıyor," dedi Gary, mutfağa geçerken.

"Sanıyorum bu bir suç."

"Siz ikiniz kavganıza son vermek zorundasınız," dedi Rhoda. "Galiba, küçük kulübe hastalığı kapmak üzeresiniz."

"Hah," dedi Irene.

"Yine başlama Irene."

"Pekâlâ, dördümüzün bir arada olması çok güzel," dedi Irene ve kanepeden kalktı, ama başı dönüyordu. "En son ne zaman bir araya gelmiştik?" diye sordu. "Ve acaba bunu bir daha yapabilecek miyiz? Belki de son kez bir aile olarak buradayız."

"Bu doğru değil anne," dedi Rhoda. "Hayatının sonuna kadar kulübede olmayacaksın."

"Babana sor istersen. Ama önce bir şeyler yiyelim. Öğle yemeği niyetine. Hepimiz masaya oturmalıyız."

"Kaplamaları almam gerek," dedi Gary. "Kirişleri de."

"Öğle yemeğinden sonra," dedi Irene.

"Şimdi gitmem gerek. Şu işi bitirmem gerek."

Irene mutfak dolaplarına yürüdü, bir çift biber konservesi buldu. Gary tezgâhın başında, onun yanında duruyor, yazarak bir liste hazırlıyordu. "Sadece şunu ısıtacağım," dedi.

"Bak. Vaktim yok, tamam mı."

"Hadi ama baba," dedi Rhoda. "Sadece bir öğle yemeği."

"Şu erkeğin işinin önüne çıkan engeller yok mu?" dedi Mark.

Gary yatak odasına yürüdü ve oradan montunu alıp geldi Her zamanki gibi öfkeli ve sabırsızdı. "Bir-iki saate dönerim," dedi. "Sonra isterseniz birlikte akşam yemeği yeriz." Sonra çıkıp uzun adımlarla kamyonuna yürüdü.

"Ne yapalım," dedi Mark. "Yardım etmeyi teklif ederdim ama. Ayrıca akşam yemeğine gelemem. Şu tekneyi iade etmem gerek."

Irene Mark'a sarıldı, ama Mark rahatsız oldu, annesinin kollarından hemen kurtuldu. "Beni beklemeyin," dedi.

"Üzüldüm," dedi Irene.

"Sorun yok," dedi Mark, ama kapıya yanaşmak taydı. Erkekleri kaçıran neydi acaba? Birlikte öğle yemeği yiyebilirlerdi. Bunu istemek çok mu fazlaydı? Bir saatliğine bir aile olmak?

"Karen nasıl?" diye sordu Irene.

Yüzünü çarpıtarak sırıttı Mark. "Ne o anne, onunla hiç ilgilenmezsin ki sen. Ondan hazzetmiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru."

"Mark haklı, anne," dedi Rhoda. "Ondan her zaman kaçınıyorsun."

"Doğru değil. Tek kelimesi bile. Tek derdim mutlu olman ve eğer onunla mutluysan, bu harika."

"Ama gerçekte ondan hoşlanmıyorsun," dedi Mark. "Söylemek istediğim bu. Sana göre budalanın teki o."

"Bu doğru değil. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Her neyse," dedi Mark. "Sorun yok. Gitmem gerek."

"Yemeğe kal," dedi Rhoda.

"Tekneyi iade edeceğime söz verdim. Geri dönmem gerek."

"Kaçıyorsun, aynı baban gibi," dedi Irene. "Neden kalamıyorsun? Sadece bir öğle yemeği. Bu ailenin erkekleri neden her zaman kaçma halinde?"

"Bilmem," dedi Mark. "Lanetlenmiş olmayalım? Bir dakika daha kalırsam çığlığı basacağım. Nedenini bilmiyorum, ama öyle işte. Üzgünüm. Kimse üstüne alınmasın." Kapıyı açmıştı en sonunda, kaçıyordu.

"Kimse üstüne alınmasın, ha?" diye sordu Irene.

"Sonra konuşuruz," dedi Mark ve arkasından kapıyı kapadı. Irene pencereye gidip arkasında teknesiyle kamyonuna hızla koşturan Mark'a baktı.

Rhoda arkasından gelip onu kollarına aldı. "Tamam anne, bitti artık."

Irene kamyonuyla çekip giden Mark'ın ardından baktı. Ne olup bittiğini anlamamıştı. "Ben berbat bir anneyim," dedi en sonunda.

"Hayır, değilsin anne."

"Şu âna kadar öyle olduğumu bilmiyordum," dedi Irene.

"Anne, Mark böyledir işte."

"Ama öyle hissettiğimi sen de söyledin. Karen'den kaçındığımı. Bu doğru. Ondan hoşlanmıyorum. Budalanın teki olduğunu düşünüyorum. Ve Mark da bunu biliyor."

Bunun üzerine Rhoda kollarını bıraktı ve içini çekti. Masanın başına oturdu. "Bir şeyler yesek iyi olacak."

"Tamam," dedi Irene ve konserve açacağı almaya gitti; eli hafif titrekti. Rhoda'nın görmesine gerek yoktu. Biber kavanozlarını açtı, hepsini bir tencereye boşalttı ve ocağı yaktı. Sonra da öylece durup arada bir karıştırdığı biberlere baktı. Brülörden gelen ses. Berbat bir anne olduğunu düşünmek istemiyordu. Üstelik onca şeyin üstüne. Ya Gary'yle yolunda gitmeyen her şeyin sorumlusu da kendisiyse?

"Ben evleniyorum anne," dedi Rhoda. "Ne dedin?" Irene döndü ve Rhoda yerinden kalktı.

"Jim evlenme teklif etti," dedi Rhoda ve ona yüzüğünü gösterdi.

"Rhoda," dedi Irene ve onu yakına çekip sarıldı. "Bu harika bir haber." Rhoda'yı sıkı sıkı tuttu ve bırakamadı. Rhoda'nın sonunun başlangıcıydı bu, hayatı onu sevmeyen bir adamın ellerinde mahvolacaktı. Olacak olan buydu, Irene'in hayatının acımasızca tekrarı ve şimdi ne söyleyebilirdi ki Irene? Gel gelelim bunlardan tam olarak emin değildi. Mesele buydu. Belki de Jim Rhoda'yı sevmişti, belki iyi bir evlilikleri olacak, belki Rhoda mutlu olacaktı.

"Tamam, anne," dedi Rhoda en sonunda. "Bırak da nefes alayım."

"Affedersin," dedi Irene ve kollarını çekti.

"Şu biberlere bakayım," dedi Rhoda, Irene'e arkasını döndü ve tencereyi karıştırıp iki kâseye boşalttı.

Irene hissettikleri yüzünden şaşkındı. Rhoda adına sevinmek istiyor, ama en ufak bir sevinç duymuyordu. Rhoda'nun bunu fark etmesine izin veremezdi. "Bu harika," dedi bir kez daha, Rhoda kâseleri masaya yerleştirirken.

"Teşekkürler anne," dedi Rhoda. Ama başını kaldırmadan tabağına bakıp biberleri yiyordu. Irene'e bakmayacaktı. Demek ki, Irene hiçbir şeyi saklayamamıştı. Rhoda görebilirdi bunu.

"Üzgünüm," dedi Irene. "Sadece benim yaşadıklarımı senin de yaşamanı istemiyorum."

"Anne, sen neden bahsediyorsun?"

"Konuşurken yüzüme bakar mısın?"

Rhoda başını kaldırıp baktı. "Tanrım, Anne!"

"Affet beni. Anlaşılan kimseyle anlaşamıyorum."

"Bunun üstünde biraz düşünsen iyi edersin, derim."

"Başka bir şeyi nasıl düşünebilirim? Benim kızımsın sen." Rhoda tekrar başını eğdi ve Irene buna çok öfkelendi. "Senin mutlu olman. Tek isteğim bu."

"Bu iyi bir şey tabii," dedi Rhoda. "Sağ ol."

"Baban beni hiç sevmedi."

Rhoda elindeki kaşığı bıraktı ve sıkkın bir tavırla tekrar başını kaldırdı. "Anne," dedi. "Bunu daha önce de konuşmuştuk. Doğru olmadığını biliyorsun. Babam seni her zaman sevdi."

"Mesele de bu zaten," dedi Irene. "Asla sevmedi. Benden daha iyisini hak ettiğini düşünüyor. Bunu çadırda, kendisi kabul etti. Ve tek başına bırakılmak istiyor. Onun hakkındaki gerçek bu işte. Ben öylesine başına gelmiş önemsiz bir şeydim ve benden kurtulmak sorun olacaktı. Benimle birlikte olmamayı tercih ederdi, ama bunu yapacak çabayı göstermeye yeltenmedi bile."

"Bunu artık dinlemiyorum," dedi Rhoda. "Başındaki acılar neden oluyor buna, belki şu aptal kulübe meselesi de; gidip orada yaşamak zorunda olmak."

"Acı sadece her şeyi daha açık bir hale getirdi," dedi Irene. "Uyuyamıyorum ve sanki düşünemiyorum da, ama bir nedenle, her şeyi eskisinden çok daha açık bir şekilde görüyorum." Irene kollarını masaya dayayıp biraz daha öne eğildi. Heyecanlanmıştı

"Bu gerçekten ürkütücü anne. Kendine kulak vermelisin."

"Rhoda, dikkatini ver. Sana söylediklerim önemli."

"Anne." Rhoda şimdi ona bakıyordu. "Durmak zorundasın. Kendini dinle. Uzaylılardan bahsedip duran şu üşütük evsiz kadınlar gibisin; sanki her şeyin sırrına erip iç yüzünü anladın."

"Üşütük evsiz kadın ha?"

"Affedersin anne. Ama kafayı üşütüyor gibisin. Babam hakkında söylediklerinin hiçbiri doğru değil. Seni

seviyor. Seni her zaman sevdi."

Irene ayağa kalktı. Titriyordu. Biber dolu kâseyi alıp evyenin üstündeki pencereye fırlattı. Cam, beklemediği bir gürültüyle kırıldı, ama bu da yeterli olmadı. Onu hiç mi hiç tatmin etmedi. Evin tümünü yıkmak istedi. "Beni sevmiyor," dedi. "Bunu ben bilirim. Yaşayan benim."

Pencere camı çentik çentik kırılmıştı, ağaçlar ve kar rahatça görülebiliyordu şimdi. Güneşin ne tarafta olduğu anlaşılmıyor; ışık ya da gölge için bir yönlendirme yok, ışık bir tuhaf, kar ise yansıtmakta. Zaman kavramı yok. Sanki sonsuza uzanabilecek bir gün.

"Kendimi güvende hissetmiyorum," dedi Rhoda. "Sanırım gitmem gerek."

"Erkekler gibi kaç sen de," dedi Irene.

"Haksızlık ediyorsun anne,"

"Haksızlıkmış. Güldürme beni."

"İşte sorun da bu, anne. Sen bir tür acındırma gösterisine kaptırmışsın kendini. Ve adilce savaşmıyorsun. Kâseni pencereye fırlatıyorsun. Buna ne tepki vermem gerekiyor, söyler misin?"

"Sanki rol yapmışım gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil de ne?"

"Sussan iyi edersin Rhoda."

"Gerçek ne biliyor musun anne? Senin hiçbir şeyin yok. Kocan seni seviyor. Ailen seni seviyor. Başında da bir sorunun yok. Sadece kendi kendine çektiriyorsun. Neden böyle yapıyorsun peki?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır inanmıyorum. Anlattığın hiçbir şeye inanmıyorum."

Bunun üzerine Irene garip bir sükûnet duydu. Rhoda, kaygılı ve küçümser bir halde karşısına geçmiş, hiçbir şey anlamıyordu. Ancak yine de bu dünyada en yakın hissettiği kişiydi o. Bir adım öne geldi, onu kollarına aldı

ve sıkı sıkı sarıldı. "Sadece bir kereliğine söylüyorum bunu sana," dedi. "Ben artık yalnızım."

"Anne."

"Şşşt. Sadece dinle. Eğer uyanmazsan, sen de bu şekilde yalnız olacaksın. Hayatın geçip gitmiş ve geriye hiçbir şey kalmamış olacak. Ve seni hiç kimse anlamayacak. Ve öfke duyacak, kâseni pencereye fırlatmaktan çok daha fazlasını yapmak isteyeceksin."

Rhoda onu itti. "Anne, yetti artık, derdin ne söyler misin?"

"Sana verebileceklerim bundan ibaret. Yani gerçekten."

"Beni korkutuyorsun, anne."

"Belki de anlamaya başlıyorsundur."

Her şey Gary'nin aleyhine işliyordu artık. Irene, hava şartları, zaman... İhtiyar cadı avlanmak istediğini söyleyip yayını yanına aldı. Ok uçları, geniş paletler şeklinde jilet bıçağındandı, makaralı yayın ürkünç bir itme gücü vardı ve Irene'e gelince, yüreği bunu ona karşı kullanmayı düşünecek kadar kararmıştı sanki.

Rüzgâr şiddetleniyor, yine soğuk esiyordu. Neredeyse hiç ara vermeden, yeni bir alçak basınç sistemi gelmişti. Gary erken gelen fırtınadan sonra bir süre için ılık hava beklemişti. Şu pastırma yazı dedikleri türden. Ne ki, havalara bakılırsa sonbahar kısa sürecek gibiydi. Bugün de sıfırın altındaydı sıcaklık.

Şu koca gölde onlardan başka kimse yoktu. Tekne konserve yiyeceklerle ağırlaşmış, yük küpeşteye kadar geliyordu. Bir mavna beyazın içinde yavaşça yol alıyor, gökyüzü alçalıyordu.

Onları tutan tek şey sudaki bir boşluk, onun teorik ağırlığı, su yüzünde bir oyuktu. Kenara bir delik açsalar su, o vakumu doldurarak ânında fışkıracak ve doğruca dibe batacaklardı. Gary, üstündeki yükle beraber teknenin ağırlığını, teknenin batma arzusunu hissedebiliyordu. Canlı olmayan nesnelerin de bir dolu amacı vardı ve Gary, hayatının nasıl da kırılgan olduğunun açık bir şe-

kilde farkındaydı. Beklemek ve kazasız belasız adaya geçmek, elinden daha fazlası gelmiyordu.

"Belki bu kadar yüklememem gerekirdi," diye seslendi Irene'e. "Epey ağırız."

Irene dönüp bir an için ona baktı, her zamanki düşmanca tavırla; sonra tekrar önüne döndü.

Yavaş bir seyirdi, öyle yavaş ki sanki güçleri bir tek Gary'nin iradesinden kaynaklanıyordu, ama neyse ki tekneyi kıyıya yöneltebildi Gary. Yönünü dikkatle ayarlayıp yavaşça yanaştı, ama çok ağırdılar. Dört buçuk metre açıkta teknenin altını kayalara vurdular ve oldukları yerde kaldılar.

"Derin değil," dedi Irene. "Ben gidiyorum."

Irene teknenin kenarından indi, kalçalarına kadar suyun içindeydi şimdi. Askılı çizmelerden giymemişti. Yassı bir biber konservesi paketi aldı, –ağır olduğunu biliyordu Gary– kıyıya doğru bir adım attı ve kayıp düştü. Konserveleri düşürdü, kollarını suda çırpıp omzuna kadar suya girdi. Tekrar ayaklandı Irene, sırılsıklamdı, tek kelime etmedi. Sadece tekneden başka bir konserve paketi alıp tekrar ilerledi ve bu kez kıyıya varabildi. Baştan aşağı sırılsıklamdı, herhalde donuyor olmalıydı.

Gary ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Ne dese sorun çıkacaktı. Motoru vitese aldı ve tekneyi daha yakına getirmek için gazı kökledi, ama tekne takılmıştı. O nedenle motoru kapadı ve torbalarla paketlerin üzerinden pruvaya geçip, kıyıdan geri dönen Irene'e bir paket daha verdi.

"Yüklemeden sonra geri döneriz," dedi. "Böylece sıcak bir banyo yapıp kurularını giyersin."

Yaşlı görünüyordu Irene, hem de çok yaşlı; saçlarının uçları, yüzü ıslaktı. Naylona sarılmış çorba paketini aldı ve tekrar kıyıya yollandı.

Gary ayaklarını sarkıtıp suya indirdiğinde, vücudu-

na soğuk bir şok dalgası yayıldı. Bir paket kapıp kaygan kayaların üzerinden dikkatle ilerleyerek ince buz tabakalarını eze eze kırarak kıyıya vardı.

"Eğer istersen tekneye git geli ben yapayım, sen de malları çadıra yığ."

Irene bir an durakladı. "Tamam," dedi sonunda.

Gary kaygan kayaların üzerinden herhalde elli kez gidip gelecekti. Bu yeri satın alırken, bir iskelesinin, ya da daha elverişli bir kumsalının olmamasını hesaba katmamıştı. Kötü planlamalarının bir yenisi daha. Gel gelelim bunu sık sık yapmak zorunda değillerdi. Bir yükleme daha yapsalar sert don mevsimini çıkarır, sonra ikinci el birkar motorsikleti alıp erzağı onunla taşırlardı. Yani bir çeşit kargo kızağı. Burası baştan aşağı dönüşecekti. Bitimsiz bir beyaz yüzey olacak, tekneler görünmeyecekti ve buna fazla zaman kalmamıştı.

Gary adanın ada olmaktan çıktığını, buz boyunca büyüdüğünü hayal etti. Hava durgun, çıt yok. Huzur...

Irene kıyıdan uzaklaşalı uzun zaman oldu. Giysilerini değiştirdiğinden emindi Gary, iyi ederdi doğrusu. Zira bu sayede eve dönüş yolculuğundan kurtulabilirlerdi belki. Gary daha fazla konserve paketi taşıdı. Bacakları hissizleşmiş, ayakları kayaları yeterince hissedemiyordu.

Irene kuru giysileri içinde ortaya çıktı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Gary, ama yanıt yoktu. Irene pişmiş fasulye konservelerinden bir paket aldı ve çimlerle kızılağaçların arasından dikkatle yürüdü. Kar bastırmaya başlamış, çevresindeki dünya yok olmaktaydı. Dağ yoktu artık, göl kısalmıştı. Her yer daralıyor, geriye bir tek onlar ve yaptıkları iş kalıyordu.

Suyun içinde düşe kalka, ileri geri gide gele, Gary'nin ayakları kütükten farksız bir hal aldı. Konserve paketleriydi, cam macunu varilleriydi, ağır olan ne varsa taşımıştı. En sonunda tekneye çıkıp kıyıya yanaşabildi.

"Kartal konmuştur," dedi Irene'e, neşelenmek için, ama kadın oralı olmadı. Bir başka paket yüklendi ve yürüyüp gitti.

Gary yük indirme işini bitirmişti, onları kulübeye taşımaya yardım etti. Irene paketleri rastgele bir yerlere koyuyordu.

"Ne dersin, bir planlama yapalım mı?" diye sordu Gary. "Şu malzemeleri düzenlememiz gerek." Ama Irene'den yanıt gelmedi.

"Pekâlâ," dedi ve etrafa bakındı Gary. Çadırlarda yer yoktu, ayrıca kulübenin çevresi de inşaat için boş olmalıydı. Bu yüzden Gary erzakı arka duvara yıktı. Çorbalar ve pişmiş fasulyeler bir köşeye, konserve sebzeler de öbür köşeye. Aralarına da torbalar istiflenmişti. Eğer ayı gelirse, başları belada demekti, ama buralara ayı pek gelmezdi. Karşıda, kıyıda çok vardı, ama adada ayı olduğunu hiç duymamıştı.

Gary işini bitirdiğinde, Irene bir kütüğün üstünde oturuyordu.

"Bitti mi dersin?" diye sordu Gary.

"Ya, bitti."

"O zaman bir-iki tane kiriş yerleştirmeyi deneyebiliriz," dedi Gary, gel gelelim ışığın azaldığını, her yerin koyu maviye büründüğünü görüyordu. Sanki kış gelmişti. Havada buharlaşan nefesini görebiliyordu. "Ya da boş ver, bu iş için belki geç oldu."

"Biraz çorba ısıtacağım," dedi Irene.

"Teşekkürler," dedi Gary. Kıyıya, Irene'in düşürdüğü biber paketini aramaya gitti. Daha da soğumuş suya girdi; su gri mavi ve bulanık, dalgalar otuz santimi bulmuştu. Kendi ayağını bile göremiyordu, ama yanında bir kürek getirmiş, onunla etrafı yoklayarak bir kayanın sivri ucunu hissedebiliyordu. Yeni tür bir balıkçı, hani neredeyse bir arayıcı olmuş, orada saklı yatanı bulabilmek

için dipleri eşeliyordu. Daha derinlere gidebilecek gücü olsa ne olurdu peki? Bu kayalık bayırın yüzlerce kulaç derinine giderek alçak vadilere inip orada kum gibi alüvyon tabakasını kazarak büyük yığınlar yapacaktı. Kim bilir neler ortaya çıkardı o zaman. O zaman "Göl Adamı" derlerdi ona, bugüne kadar unutulmuş her şeyi bulurdu. Eski bir ayakkabı tekiyle birlikte gelen bir çocukluk, birinin bir yaz öğle sonrasından kalan düşünceleriyle dolu paslanmış bir motor. Orada olmuş olan her şeyi bulurdu. "Suyla ilgili bir gerçek var," dedi yüksek sesle. "Acaba o gerçek ne?"

Gary, toprağa bakan bir çiftçi misali, küreği tırmık gibi kullanıp kendine çekti ve kayadan daha yumuşak o yassı dikdörtgen şekli arandı. Bir adım daha derine inip başka bir kayalık sırasıyla karşılaştı, yanlara adım atarak bölgeyi taradı ve en sonunda paketi buldu. "*Eureka*," dedi. "Göl Adamı her şeyi geri kazanıyor."

Paketi küreğiyle uzanabileceği derinliklere itekledi ve eğilip aldı. Sonra Irene'e göstermek üzere yukarı taşıdı.

"Biber paketini buldum," dedi.

Irene başını kaldırıp bakmadı bile. Ocağın karşısında çömelmiş, gözünü tenceredeki çorbaya dikmişti. Hava kararmış, ocağın ateşi yüzünü aydınlatıyordu.

"Kahrolası," dedi. "Ne yani, benimle artık konuşmayacak mısın?"

"Söylemem gerekenleri duymak istemezdin."

"Öyle olsun," dedi Gary. "Belki de haklısın. Senin saçmalıklarını yeterince dinledim."

Gary etrafı temizlemek için alet edevat ve erzak çadırına girdi. Girişte diz çöküp her şeyi üst üste koyup bir köşede istifledi. Sonra uyudukları çadıra gidip uyku tulumuyla yastığını kaptı. "Diğer çadırda uyuyorum," dedi.

Irene çorbaya doğru, bir rahip gibi eğilmişti. Sanki bu yemek kutsal alametlerden yapılmış gibi.

Gary ıslak çizmelerini, pantolonunu, çoraplarını çıkarıp kurularını giydi. Ayaklarının karıncalanıp canlandığını hissetti. "Ben çorbamı şimdi alacağım," dedi. "Eminim yeterince ısınmıştır."

Bunun üzerine Irene tenceredekilerin yarısını geniş bir plastik kâseye döktü ve Gary bir de kaşık kapıp su kenarına yürüdü. Uygun bir kaya bulup oturdu ve karanlığın suya inişini seyretti. Kar durmuştu. Ötede, karşı kıyılarda, gökyüzü ile kara arasında belirgin bir çizgi yoktu artık. Tekne dalgalarla sallanıyor, arada bir kayalara sürtüyordu.

Burada yaşamak istedi. Kışı burada geçirmek, bu deneyimi yaşamak istedi. Ne ki, sadece bir kış sürecekti bu. Baharda, burayı, Irene'i terk edecekti. Nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu, ama gitme vaktinin geldiğinden emindi. Bu hayat sona ermişti.

Irene çadırında tek başına yattı. Rüzgârsız, her zaman olduğundan daha sakin bir geceydi. Kışın nasıl olacağını kafasında canlandırmaya çalıştı. Bunca yıldır göl kenarında yaşayan biri olarak bunu canlandırmak o kadar da zor değildi. Oraya doğru yürüdüğünde, karın yüzeyindeki kırılma hatlarını görebiliyordu. Toz halindeki kar tabakası altında, çıkıntılar buzun kırıldığı yerlerde belli belirsiz havaya kalkmıştı. Başka bir ayak izi, başka herhangi bir iz yoktu. O geniş beyaz çanaktaki yegâne figürdü Irene.

Kış erken bastıracaktı, hava sıcaklığı eksi on beş. Dağlar beyaza bürünecek, göl de, buzul da. Sadece gökyüzü yeni bir renk olacaktı, nadiren kış güneşi, nadiren de kış ortası mavisi. Zirvelerin üstündeki güneş, daha fazla yükselemeyip yanlamasına hareket edecekti.

Irene yanına okunu alacak, bir tek onun adım sesleri duyulacaktı. Eski çağlara ait bir dünya. Yelin kaldırdığı kar, sanki kum gibi küçük yükseltiler ve çukurlar oluşturacaktı. Su, buzun hemen altında olacaktı.

Irene nedense soğuk için yeterince iyi giyinmediğini hayal etti. Kulübedeki gibi giyinmek, artık bitecekti: mavi bir süveter, ince bir atlet, yün pantolon ve çizme, mavi gri örgülü şapka. Eldiveni yoktu. Okunu tutan eli

üşüyordu. Adadan uzaklaşıp buzula, dağlara doğru, adadan uzağa yürüdü. Ağır ağır yürudü. Sonra durdu ve etrafına baktı.

Adım atmadıkça ses yok. Rüzgâr yok, hareket halinde su, kuş, başka bir insan yok. Sadece bu parlak dünya. Tek duyduğu kalp atışlarının, kendi soluklarının, şakaklarına vuran kendi nabzının sesi olacaktı. Onları bir durdurabilse, dünyayı duyabilecekti.

Altındaki su hareket ediyordu ve bunun bir sesi olmalıydı. Buzun altında karanlık bir akıntı; ne kırılacak bir yüzey var, ne de hafif dalgalanmalar ama bu akıntının bile sesi olmalı. Katmanlar ve akıntılarıyla su derin, yine de bir katman diğerinin üstünden geçerken, birbirinden kopan suyun sesi duyulmalı. Ve zamanla, o akıntılardaki değişikliklerle, yer değiştirmelerle, gölün bir ânı bir ânına uymuyordu. Tüm bunların bir şekilde kaydedilmesi gerekirdi.

Irene sol elinde oku, sağ eli ısınsın diye cebinde, o ince tabakanın üstünde ilerlediğini hayal edebiliyordu. Hafif kar tepeciklerinin üstünden geçip koca koca kar taneleriyle kaplı bir bölgede durakliyor. Tırnak büyüklüğünde, tek tek taneler; kar tanelerinin dikaçıyla açılan, jilet bıçağı inceliğindeki dalları seçilebiliyor. Süslü, el yapımı gibi, gerçek olamayacak kadar büyük ve kendilerine özgü. Irene daha yakından bakabilmek için çömeldi şimdi, bir tanesine dokundu, sonra eliyle yüzeyi silerek gölün siyahını, derinlikle siyaha bürünmüş buzun rengini ortaya çıkardı. Bir ışık vakumuydu bu. Ve içini görmenin imkânı yoktu, yüzey berrak olsa da ışık geçirmez yapısının anlaşılmayacağı kadar da koyu renkti.

Soğuk içine işleyecekti. Irene buna uygun giyinmemişti, hazırlıklı değildi. Bacakları ve sırtı üşüyordu. Yakında titremeye başlayacaktı. Güneş çok parlak olsa da, sıcaklık vermiyordu.

"Gary," dedi Irene. Sonra durdu. Bu koca göl, nasıl da düz, yüzeyinde sadece küçük kar birikintileri vardı. Ötedeki kıyı şeridine baktı, çevresinde yavaşça bir daire çizerek her şeyi, tüm bu enginliği bir seferde görmeye çalıştı.

Hemen sonra ağaçların arasına sığınmayı isteyerek en yakındaki kıyı şeridine doğru yürüyecekti. Mesafeler aldatıyor, uzuyordu. Gölün sınırında farklı ölçekte dağlar, zirveleri karla kaplı büyük buz parçaları ve abideleri vardı. Bir adımda bu sıradağların üstünden geçti, bir devanasıydı şimdi; kaygan buz, sonra kayalar ve büyük çakıllar, sahilin tümü çizmelerinin altındaydı. Çabucak ağaçların arasına girdi, kış kuşlarının evlerine: ormantavuğu, bataklık tavuğu ve beyaz kuyruklu kar tavuğu... Kızıl başlı küçük ispinoz kuşlarının, küçük sürüler halinde bundan daha soğuk havalarda beslendiklerini görmüştü Irene.

Burada bir patika yoktu. Çalı çırpının üstünden atladı, kızılağacın, kar tavuklarının beslendiği sıklaşmış çıplak dallarını iterek onlardan daha uzun beyaz gövdeli huş ağaçlarının, dalları garip açılarda eğilmiş, yaprak dökmeyen uzun ince Sitka ladinlerinin arasına girdi.

Irene hayat belirtileri aradı, ama ne bir şey gördü ne de duydu. Adımları çatlamalara neden oluyordu. Orman gökyüzüne açık, gizlemiyordu; sığınmak için fazla çıplak, fazla bodurdu. Çamurlu çukurlardan, bataklıklardan, düzlüklerden ve kovuklardan sonra, tekrar fidanların sıklaştığı bölgenin içinden geçip dev sarmaşıklara, ormanın içinden yükselip omzuna kadar gelen o dikenli boğumlara doğru ilerledi. Haykırdı, sol eline dikenler batmıştı. Budaklı başlarıyla birbirlerine dolaşmış dallar, dikenlerle kaplıydı. Bu otlardan sürüyle vardı burada. Burası bir çalılıktı, o nedenle geldiği yolu izleyip geri dönerek çamurlu çukurun çevresini dolaşıp tekrar yüksekteki alanı bulmak zorundaydı.

Bir huş ağacı kümesi bulacak, gövdelerin arasında daha fazla alan olduğundan daha rahat yürüyecek, ince kar tabakasında epey yol kat edecekti. En sonunda bir yükselti, dağın yamacı çıktı karşısına ve Irene arkasından okunu sürüyerek ilerledi. Soğuk hava ciğerlerinde ağırlık yapıyordu. Küçük bir tepeyi aştığında başının üstündeki dağı görebiliyordu; ağaç sınırından sonra bembeyaz, yüzeyi kırışık ve yaşlı. Zirveye ulaşana kadar tırmanacaktı. Millerce uzaktaydı ve bu yolu kışın hiç kat etmemişti Irene, ama şimdi gözüne zor görünmüyordu. Sanki yukarı doğru taşınabilirmiş, ayakları zeminden kesilip havada süzülebilirmiş gibi hissetti. Ağırlık yapıp onu tutan bir tek yay vardı, o nedenle onu elinden yere bıraktı, düştüğünü görmeden, arkasına bakmadan, elleriyle küçük dallara tutunup kendini çekerek, yeni bir zorunlulukla, daha hızlı tırmandı.

Sersemlemişti, başı dönüyordu; bir tür trans halinde tırmanarak, karşısındaki karı, her zaman kusursuz karı izliyordu; her bir ağaç gövdesinin çevresinde küçük çukurlar vardı, her şeyin çerçevesi belirginleşmişti; çizgiler çizilmiş, yumuşatılmıştı dünya.

Ondan sonra arkası gelmedi. Hayal yok olup gitti. Irene, kendini, kışı göremiyordu artık. Tek başına çadıra geri dönmüş, dünyanın o hayaldeki gibi olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Çok düz, çok boştu çünkü.

Irene uyku tulumunun içinde kendi tarafında kıvrılıp hiç gelmeyen uykuyu bekledi. Gece, enginlikti. Saatlerce soluğuna odaklanmak, nefes verişlerini saymak, sıvışıp gitmeye çalışmak... Ardından da, yan yattığından dolayı dizleri ağrıdığından, dönüp midesinin üzerine yatmak.

Sabahın erken saatleri, rüzgâr çıkıyor. Dışarısı hâlâ karanlık. Uyumaya çalışmaktan vazgeçip sırtüstü döndü

Irene. Bıraktı acı nabzıyla başına çıkıp oralarda biriksin; gözlerinden akan yaşları hissetti, ama onlara bağlanan bir duygu bulamadı. Genel bir keder ya da çöküntü, sanki içi boş bir şeydi, ama bir duygu olarak adlandırabileceğin bir şey değildi. Bir şey hissedemeyecek kadar yorgundu zaten. Işığı, günün başlamasını bekliyordu, böylece en azından yerinden kalkabilecek ve yapacak bir şeyler bulacaktı. Zamanın geçmesini sağlayacak bir şeyler...

Irene tekrar gözlerini kapadı ve uykusuz geçen saatlerden sonra tekrar açtığında çadırın mavi naylonu görünebiliyordu, demek ki gün doğuyordu şimdi. Yarım saat daha bekledikten sonra kalkıp giyinebileceği kadar aydınlandı ortalık.

Irene çadırdan çıktığında hava soğuk ve kapalıydı. Kulübeye yürüdü, esen yelle titreyerek ön pencere için kesilen açıklığa baktı. Isınmak için çalışması gerekiyordu.

Bu nedenle Gary'in çadırına girdi. "Kalk," diye seslendi. "Gary. İşbaşı vakti. Üşüyorum. Çalışmaya başlamam gerek."

"Tamam," diye cevap verdi Gary, en sonunda. Irene onun uykusunu kıskandı. Bir önceki günden ayrılıp yeni bir güne uyanmak... Irene için tüm hayatı uzun bir gün haline gelmekteydi. Daha ne kadar dayanacağını merak etti. Hiç uyumazsan, bir noktada ölür müydün? Ya da saatlerce orada yatmak, gözlerin kapalı dinlenmek uyku sayılabilir miydi, yıllar boyunca yapabileceğin bir şey miydi bu?

Gary bağcıkları açık çizmeleri, önü açık montu ve şapkasız başıyla çadırdan dışarı çıktı. Etraf daha çok griydi şimdi. Bir-iki adım sendeleyip ilerledi ve Irene'e arkasını dönüp işedi. Irene'e dış tuvaleti hatırlattı bu. Önlerinde yapılacak bir dış tuvalet vardı hâlâ. Çalıların arkasına çömelmek yoktu artık.

Gary sallandı, fermuarını çekti, bir adım geri gitti,

çizmelerini bağladı, çadıra gidip şapkasını aldı. "Soğuk," dedi. "Rüzgâr çıkıyor."

"Ya," dedi Irene. "Kirişlerin uçlarını kestim. Isınmak için hareket etmem gerek."

"Tamam," dedi Gary. "Kahvaltı ne olacak?"

"Onu sonraya bırak."

"Pekâlâ."

Birlikte beşe yirmilik kereste yığınına yürüyüp bir tanesini arka kapıdan kulübenin içine getirdiler ve basamaklı taburenin yanında durdular. Gary yüksek arka duvar boyunca ilerledi, kirişi başının üstünde tutarak kesilecek yeri kalemle çizdi.

Irene testereyle çalışıyor, gövdesinin ısındığını hissediyordu. Farklı şartlarda, kulübe yapmaktan hoşlanabilirdi. Bir şeyler başardığın hissi veren, güzel bir uğraştı bu. Açıyla kesilen parça yerinden çıktı ve birlikte geri dönüp yerine oturuyor mu diye denediler.

"Gayet iyi," dedi Gary en sonunda. "Yeterince iyi. Diğerlerini de aynı açıda kesebiliriz."

Irene işine bakıp başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Testerenin ağacı yarması, ağacın testerenin dişlerini alması, yutması, durmalar ve yeniden başlamalar... ve aklı yeniden kışa gitti Irene'in, görmüş olduğu hayal üzerinde düşünüyordu. Bir anlama geliyor muydu? Orada buzun üzerinde durup etrafa bakarken "Gary" demek. Ya da üzerindeki karı silip buzun siyahına bakmak ve dev sarmaşıkların arasına, tüm o dikenlerin arasına dalmak. Yo, bir rüya değildi gördüğü. Uyanıkken gördüğü bir tür hayaldi, gel gelelim dikenleri hissetmişti yine de, çevresini sarmış birbirine dolanmış yumruları da. Yanında yayını taşımak. Ava mı çıkmıştı yoksa? Nasıl olur da, kendi hayallerimizi, kendi gündüz düşlerimizi bilemezdik?

Gary bir şeyler söylüyordu. Irene kendine gelmeye, dikkatini vermeye çalıştı. "Ne dedin?" diye sordu.

"Diyorum ki iki ucu da yerine oturtamayacağız. Yo, belki de oturturuz. Dur bir düşüneyim."

Irene kesmeyi bıraktı. Bekledi. Karlı zemine düşmüş talaşlara baktı. Ayak parmakları, yere dayadığı dizleri üşümüştü. Kalktı, sonra çömeldi, ama bu şekilde keserken dengede duramıyordu, bu nedenle tekrar diz çöktü.

"Kafam iyi çalışmıyor," dedi Gary. "Kahvaltı etmem gerek. Başlamadan önce kahvaltımızı etmeliydik."

Kafasının iyi çalışmasının sorumlusu da Irene'di. Yeni bir şey yok. Coleman ocağına gidip çaydanlığı ocağa koydu Irene. Yulaf ezmesi için su ısıttı, sıcak çikolata ya da çay için de. İkisi de kahve içmedi. Tuhaf yaşam tarzları birçok açıdan işe yaramıştı. Televizyon yok. İnternet yok. Telefon yok. Sadece göl, ağaçlar, kendi evleri, çocukları, çalışmak ve erzak tedarik etmek için kasabaya inmek. Görünüşte, kötü bir hayat olmamıştı. Temel, doğal bir tarafı vardı. Sanki Gary için bir kaçıştan, bir yalandan başka bir şey olmasaydı, hakiki bir hayat olabilirdi. Eğer Gary hakiki ve dürüst olsaydı, hayatları da hakiki olacaktı.

Irene suyun kaynamasını beklerken, Gary çadırında dinleniyor ya da ısınıyor. Daha yumuşak olup olamayacağını düşündü Irene; olan bitenlerden dolayı onu affedip boş verebilir miydi acaba? Yaşadığı hayatı kabullenebilmeyi düşündü. Teskin edici bir yanı vardı bu düşüncelerin. Gel gelelim, en nihayetinde hislerine engel olamazdın. Bu konuda bir seçim şansın yoktu. Geri dönüp hayatına yeniden şekil veremiyordun. Geri dönüp hayatını farklı bir şekilde bir araya getiremezdin.

En sonunda su kaynadı ve Gary, yulaf ezmesini ve sıcak çikolatasını almak için ortaya çıkıp tek kişinin sığabileceği girişte çömeldi. Böylece Irene de ocağın önünde diz çöküp yulaf ezmesini yedi, bir yandan da hayatını gerçekten farklı bir şekilde bir araya getiremeyeceğini

düşünüyordu. Sorun buydu. Bu bilgi ona çok geç gelmiş, sonrasında da, hiçbir işe yaramamıştı. Seçimler çoktan yapılmıştı.

"Nasıl yapılacağını anladım," dedi Gary. "Önce mideme bir şeylerin girmesi gerekiyormuş. Ekleme parçasının bir ucunu açılı keseceğiz, sonra onları yerine koyup bağlantı yerlerini işaretleyeceğiz. İşe yarayacaktır."

"İyi fikir," dedi Irene. Oysa dinlediği yoktu, umursamıyordu da. Tekrar kesmeye başladı, omzu ağrıyordu.

Gary ara verdi, Irene çalışırken planlar yaptı ya da hayaller kurup durdu. Bu nedenle durdu Irene. "Bunları bitirebilirsin," dedi ve yatmak üzere çadırına gitti; başı dönüyordu. Acı eskisi gibi şiddetliydi, sanki biri testereyle kafatasını kesiyormuş gibi, ama bunu fazla umursamadı. Öyleyse öyleydi işte. Nefes almak gibi bir şey olmuştu. Nefes almakta işe yarar bir şey yoktu, yine de alıp duruyorduk işte.

Gary'nin daha hızlı hareket ettiğini, ama testere bıçağını daha sıklıkla sıkıştırıp durduğunu duyabiliyordu Irene. Sabırsızdı Gary. Bir an evvel çatıyı yerleştirmek istiyordu. Gel gelelim Irene çadırın kulübenin olabileceğinden daha rahat olduğuna aymıştı artık, bu nedenle acelesi yoktu.

"Pekâlâ, Irene," diye seslendi Gary. "Ek parçaları ölçmeye hazırım."

Irene başta hareket etmedi. Sanki ayağa kalkması o kadar zordu ki.

"Hadi," dedi Gary. "Tüm bu kirişleri bugün yerleştirebilir, hatta çatıyı da koyabiliriz."

"Tamamdır," dedi Irene. Uyku tulumundan çıkıp çizmelerini giydi ve dışarı geldi. Gerçekten çalışmak için mükemmel bir gündü. Soğuk ve bulutlu, ama hava üzerlerine baskı yapmıyordu, bulutlu da değildi. İstiflenmiş kirişlerin üzerinde yürüyüp kocasına baktı. Bir yabancı-

nın yüzüydü bu. Cana yakın bir ifadesi yoktu.

"Ben önden gideyim," dedi. "Sen arka duvara bakacaksın."

"Olur," dedi Irene ve kirişin o tarafa gelecek ucunu tutup onu izledi. Basamaklı tabureye çıkıp elindeki ucu yüksekte tuttu.

"Tavanla aynı hizada tutmaya dikkat et."

"Merak etme, orada," dedi Irene. "Sen işaretle."

"Zaten öyle yapıyorum," dedi Gary.

Kirişi aşağı indirdiler ve Gary iki parçayı birbirine çaktı. Çekiç darbeleri güçlü, gürültülüydü.

Tekrar yukarı kaldırdılar ve Gary kendi tarafındaki ucu kütük duvara çiviledi. "Kahrolası," dedi. "Bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Çivinin tabanda yamulup kenarda yeni bir açı yaptığını görebiliyordu Irene. "Belki köşebent kullanmalısın," dedi.

"Evet. Ben de fark ettim şimdi. Ama köşebendim yok ve maalesef buralarda satın alacak bir dükkân da yok. Kahrolası."

Böylece Gary dört tane yamulmuş çiviyi çakarken Irene tutmaya devam etti.

Kirişlerle uğraşarak geçen uzun bir sabah ve öğleden sonra boyunca, Gary gittikçe daha fazla hüsrana uğrayıp öfkeleniyordu. Şapkası düşmüş, çaba harcamaktan terleyip montunun önünü açmış, saçları yakalarına tuhaf açılarda düşmüş ve yelden korunmak için eğilmişti. Başparmağını ezip kiriş uçlarından birini kırınca, çekicini yere fırlattı ve günü küçük sinir krizleri ve öfke nöbetleriyle geçirdi. Irene'e o lanet olası kiriş ucunu sabit tutmasını söyledi.

Gel gelelim en sonunda kirişler yerlerine konmuş, arka duvardan ön duvara eğimli bir şekilde geliyordu. Gary platformun ortasındaki basamaklı tabureye çıkıp

bir tanesine asılarak dayanıklılığını kontrol etti. "Taşıyacak kuvvette," dedi. "Hadi hava kararmadan çatıyı koyalım."

Irene saatlerdir tek kelime etmemişti. Bir alüminyum kaplama aldılar ve kulübenin önüne dayadılar. Merdiveni dışarı taşıdılar ve kaplamayı yerine yerleştirdiler.

"Yeterince uzun değil," dedi Gary. "Küçük parçaları almamın nedeni bu. Yani bunu bir süre için böyle bırakabiliriz. En azından duvarları yağmurdan koruyacaktır."

Irene söyleneni yapıp kaplamayı tuttu ve Gary çivi çakmak üzere içeri girdi. "Çivi delikleri için bir biraz tutkal lazım," dedi Gary. Böylece Irene, büyük bir ihtimalle kış boyunca oraların akacağını öğrenmiş oldu. Fena sayılmazdı, en fazla akıntıdan ötürü uyku tulumlarının üzerinde büyük lekeler olacaktı. Ya da katranlı bir plastik muşambanın altında yatar, yastığını kenarları ıslak ve çamurlu kontrplak platformun üstüne koyardı. Bunca zaman bunu beklemişti işte, biliyordu.

"Hadi diğer kaplamayı da yüklenelim," dedi Gary. Akşam olmuş, ışığın gitmesine bir-iki saat kalmıştı, şimdi karanlığa karşı yarışıyorlardı. Öğle yemeği yememişlerdi. Sadece kahvaltıda yedikleri yulaf lapasıyla kaldılar. Irene sersemlemiş ve hayali bir varlık olmuştu, sanki zeminden havalanıp ağaçların hizasından süzülebilirmiş gibiydi. Gary bir başka tabakayı, soğuk alüminyumu çivilerken, o yeni bir tabaka alıp yerine koydu. İnce keten bezinden eldivenler giymişti. Isı, sıfırın altına düşüyordu. Irene titriyordu şimdi.

Son kaplamayı bütün halinde yerleştirmeleriyle ufuk görünmüş, Gary heyecanlanmıştı. O çivilemek üzere içeri girerken Irene kaplamayı tuttu. Gary'nin başı kirişlerin arasından çıktı, bir kolunu alttan geçirip çiviyi tuttu.

"Sadece arka sıradakiler kaldı şimdi," dedi. "Bu gece başımızın üstünde bir çatı olacak."

"Hava kararıyor," dedi Irene.

"Işıldakları kullanalım."

Bunun üzerine Irene çadıra gidip ışıldakları getirdi. "Kafa lambalarımız olacaktı," dedi Gary. "Keşke kafa lambalarını getirseydin. Zaten bu ışıldaklar ucuz. Şansımız varsa dayanırlar." Yine Irene hatalıydı. Eğer bu gece çatıları olmazsa, bu onun suçu olacaktı.

Irene merdiveni arka duvarın yakınlarına getirip sallanmamak için ayaklarını düzgün bir şekilde yerleştirdi. Üstüne çıktı ve Gary ona son kaplama tabakasını verdi. Küçük kaplamalar çok daha hafifti, ama yine onları kafalarının üstünde tutmakta zorlandı Irene. Yorgundu, açtı, üşümüştü, kafası lime lime olmuştu. Kaplamayı yukarı itti ama onu çatının tepesinden itebilecek kadar uzun değildi. Sadece ucunu havaya kaldırmakla kalmıştı.

"Kahrolası," dedi Gary. "Bıraksana şunu!"

Irene bıraktı ve kaplama kızılağaç çalılığının üstüne düştü.

"Benim yapmam lazım. Tabureyi ön taraftan bana geçir."

Irene ön cepheye geçti ve kaplamayı çatıya atmaya yardım etti. Gary başını kirişlerin arasından çıkarıp kaplamayı yakaladı ve yukarı ittirdi. "Sıçtığımın ışıldakları," dedi. "Kafa lambası lazım bize. Kaplamayı, çiviyi, çekici ve ışıldağı aynı anda tutamam. Dört tane kolum yok!"

"Işıldağı buradan tutacağım," dedi Irene. "Bana sopa gibi bir şey verirsen, kaplamanın kaymasını engellerim."

"Peki," dedi Gary. "Ama acele et. Bunu sonuna kadar tutamam."

Irene çevresine bakınıp elinden geldiğince çabuk olarak kütük yığınları arasından bir sopa aradı ama hiçbir şey göremedi.

"Teknenin kancasını alsana," diye bağırdı Gary. "Tekneye git. Şu lanet olası şeyi daha fazla tutamıyorum."

Irene son gücüyle, elinden geldiğinde koşarak tekneye gitti, ışıldağın ışınları çimlerde ve karda sekiyordu. Tekne küçük dalgalarda kayalara sürtünüp vuruyordu Irene, ışıldağının alüminyumda parlayan ışığıyla pruvadan tırmandı, sonunda tekne kancasını buldu ve kulübeye geri koşturdu.

"İşte burada," diye seslendi. Tekne kancasıyla kaplamanın aşağıda kalan kenarından itti. Öbür eliyle ışıldağı tutuyor, taburenin son basamağında, dengesini kaybedip düşmekten korkuyordu.

"Tamamdır," dedi Gary. Kaplamayı kıpırdatıp yerleştirdi. "Şimdi bu şekilde tutup ışığı üstüne ver."

Gary kaplamayı kirişlerden çiviledi, sonra Irene'den diğerini çıkarmasını istedi.

"Çatıya kaldırmak için yardıma ihtiyacım var," dedi Irene.

"Tamam," dedi Gary ve dolanıp geldi, tabakayı bir başına yüklendi. "Şimdi sadece sabit tut," dedi.

Gary içeri girmiş çiviliyordu ve bu şekilde iki kaplamayı daha yerleştirdiler, etraf kapkaranlıktı, ama çatı bir çeşit yansıtıcı görevi görüyor, ışık alüminyumda parlıyordu. Bu gecenin içinde yükselip onları bu dünyadan götürecek bir şey, bir uzay mekiği yapıyor olabileceklerini düşündü Irene. Böyle acayip bir şeydi yaptıkları. Bir adam ve kölesi, birlikte adamın makinesini yapıyorlardı.

Gary son parçayı da yerine attı, dolanıp içeri girdi ve ne yapacağını bilemez bir halde kalakaldı. "Bu parça boşlukları kapatacak," dedi. "Elimi dışarı çıkarıp çekiç vuramam. Şu beşe onlukları yandaki boşluklara koymamalıydım. Sen şimdi onu orada tut ve bir dakika bekle."

Gary taburesini arka duvarın dışına, sonra da yan duvara götürdü. "Kahrolası," dedi, "Yeterince yüksek değil. Zemin çok aşağıda kalıyor."

Zeminin hatası diye düşündü Irene. Daha iyi bir zeminleri olsaydı, yükselmesini bilirdi. Tekne kancasını ve ışıldağı tutup taburenin üzerinde dengede durmaya çalıştı. Sirkteki görevi buydu.

Gary öfkesini dizginleyemeyip hırlayarak haykırdı. Planlamak yoktu, hiçbir zaman, hayatı boyunca... Kendini bir engelden öbürüne fırlatıp duruyor, sadece dünyayı ve Irene'i suçluyordu.

"Siktir," dedi. "Şu lanet olası çatıya tırmanmam gerek. Başka türlü yapamıyorum."

Irene sesini çıkarmadı. Sadece işini yaptı.

Gary taburesini onun yanına getirip elinden bir şey gelmediğinden yeni bir çığlık koyuverdi. "Tutunacak hiçbir şey yok," dedi. Böylece taburesini içeri geri götürdü. "Bana yer aç," dedi. "Kaplamayı oynat."

Irene bırakıp kaplamayı kendisine doğru kaydırdı.

"Biraz daha," dedi Gary ve Irene daha da kayması için bıraktı, sonra da Gary'nin kirişleri tutan ellerini gördü. Gary kendini yukarı çekip bir ayağını çatının üstüne attı. Gürleyerek bacağını daha ileri uzatıp tabanlarıyla itip güç almaya çalıştı. En sonunda kenarlara tutunup kendisini çekerek yukarı çıkabildi.

"Çekiç lazım," dedi. "İçeride bıraktım."

"Kaplama ne olacak?"

"Ben tutarım. Sen çekici getir."

Irene basamaklardan indi, çabucak dolanıp ona çekici verdi ve görev sahasına döndü. Gary kaplamayı yerine kaydırdı, Irene kancayla destek yapınca da çiviledi.

"Tamamdır," dedi Gary. "Artık çatımız var." Sonra etrafına bakındı. "Buradan nasıl insem."

"Yolundan çekileyim," dedi Irene ve tabureden indi.

"Tutunacak hiçbir şey yok," dedi Gary. "Ama eğimden dolayı arkaya sarkabilirim. Sen ışıldağı alıp oraya dolan. Atlamam için uygun bir yer bulmalıyız."

Irene oraya koştu rup ışığıyla arka tarafın tümünü aydınlattı, çöp torbalarını, yemeklerini kenara çekip yumuşak gibi görünen bir yosun öbeği buldu. "Burası iyi gibi," dedi. "Bir yosun demeti."

"Tamam. Işığını açık tut." Sonra arka taraftan aşağı sarkıp bir metre öteye, kolayca atladı.

"Hadi pencereleri takalım," dedi Gary. "Böylece rüzgâr içeri girmez. "Şimdilik arka kapıyı bırakabiliriz."

"Geceyi burada mı geçiriyoruz?"

"Tabii ki."

"Bütün bu boşluklara rağmen? Peki, rüzgâr, kar içeri girmeyecek mi?"

"Evet, mükemmel sayılmaz."

"Neden bir gece daha çadırda kalmıyoruz?"

"Sen neden böylesin?"

"Nasılım?"

"Şu ışığı yüzüme tutma," dedi eliyle vurup iterek. "Ne yaptığını bilmiyormuş ayaklarına yatma."

"Sana yardım ediyordum," dedi Irene. "Hem de gece gündüz."

"Yardım ediyorsun demek, ama aynı zamanda iki günde bir hakkımda ne düşündüğü bildiriyorsun, hayatını nasıl mahvettiğimi, seni nasıl herkesten ayırdığımı. Belki benim senin hakkında ne düşündüğümü bildirmemin zamanı gelmiştir."

"Kes artık Gary. Bunu yapma."

"Yo. Nasıl oluyormuş göstereceğim sana."

"Gary, elimden geleni yapıyorum. Karanlıkta senin kulübeni çakmakla uğraşıyorum. Bu sabahki yulaf ezmesinden beri ağzıma bir şey koymadım."

"Benim kulübem demek," dedi Gary. "Gördün mü? Ben de bunu demek istiyorum. İkimizin de tüm hayatı kahrolası benim hatam. Senin tercihin değil. Arkadaşlarının olmaması senin hatan değil. Oysa sosyal açıdan

uyumsuzun birisin. Hiçbir arkadaşının olmamasının sebebi bu işte."

"Gary, yeter. Lütfen."

"Yo. Galiba bu hoşuma gidiyor. Sanırım bunun peşini bırakmayacağım."

Irene ağlamaya başladı. Niyeti yoktu ama elinde değildi.

"Ağla, gözlerin yuvalarından fırlayana kadar ağla," dedi Gary. "Eğer sen olmasaydın, buradan çeker giderdim. En sonunda bir profesör bile olurdum. Ama sen çocuk istedin, sonra da çocuklara destek olmak istedin, sonra eve ek odalar yapmak istedin. Gerçekte benim olmayan bir hayatın içinde hapis kaldım. Tekne yapımcılığıydı, balıkçılıktı... Oysa bitirme tezim üzerine çalışıyordum. 'Bitirme tezi' dedim. İşte bunu yapıyor olmalıydım ben."

Bu haksızlık Irene için çok fazlaydı. Konuşamıyordu. Yere diz çöktü ve ağladı.

"Tek başına sefil olunmaz ki," dedi Gary. "Bu yüzden beni de peşinden aşağı sürükledin. Adi bir orospu eskisisin sen. Söylemesen bile içten içe düşünüyor, her zaman yargılıyorsun. 'Gary ne yaptığını bilmiyor. Gary en ufak bir planlama yapmadı, önceden düşünmedi...' En ufak şeyde yargılamak. Adi orospu eskisi seni."

"Sen bir canavarsın," dedi Irene.

"Sonunda anladın ha? Canavarım ben, evet. Lanet olası bir canavarım."

Uydu telefon kargoyla, öğleden sonra geldi. Su geçirmez sarı bir Pelikan çantası; telefon içine tıkılıp köpüklerle desteklenmiş. Alternatif akım ve doğru akım için elektrik kabloları ve bir paket içinde dünyanın her yeri için uygun adaptörleri de var. Ancak Jim'in karşılayabileceği bir şey bu. Rahat bir iş günüydü, o nedenle Rhoda masasında oturup talimatları okudu, şarj etmek için telefonu prize taktı. Zaten çoktan golf arabası aküsünü almıştı, bu sayede annesi doğru akımı kullanarak telefonu şarj edebilecekti.

Öğleden sonra saat beşte, toparlanıp eve gitti. Bugün, Kenai'de bir tatil köyünün yolladığı baştan sona "düğün planlama seti" de gelmişti, Rhoda kapağını açıp bakmak için sabırsızlanıyordu. Jim'le birlikte kanepeye oturacak ve her şeyi gözden geçireceklerdi.

Ancak o eve vardığında, Jim çoktan idmana başlamış, bantta koşuyordu.

"N'aber," dedi Jim, soluklarının arasından. Konuşurken farklı, hoppa bir dil kullanır olmuştu. "N'aber"ler, "bahse girerim ki"ler... Neler olduğunu bilmiyordu Rhoda. Muayenehaneye yeni bir sekreter almış, o da böyle konuşuyordu, öyleyse bir özenme söz konusu olabilirdi.

Rhoda Pelican çantasını bara koydu, "düğün planlama seti"ni de. Akşam yemeği için bir şeyler yapsa fena olmazdı. Jim'in idman saatleri uzuyor da uzuyordu zira. Artık her gün, en azından bir buçuk saat harıl harıl koşturacak, sonra da duş almak zorunda kalacaktı. Sonra akşam yemeği yiyecek ve erkenden yatacaktı. Şimdi burada, beraber aynı odadaydılar, ama Jim idman yaparken konuşmaktan hoşlanmıyordu, zira iPod'un kulaklıklarını takmış müzik dinliyordu.

Rhoda buzdolabını açarken Jim'in ne kadarıyla evleneceğini merak etti. Yüzde kaçıyla? Dikkatinin yüzde onu, şefkatinin biraz daha yüksek bir oranı, günlük ihtiyaçlarının ve işlerinin yüzde doksanı, bedeninin yüzde bilmem kaçı, geçmişinin de küçük bir yüzdesi işte. İmzayı ne için atıyor olduğunu düşündü. Parasının yarısı için. Böyle düşünmek istemiyordu. Güya hayatlarını birleştiriyorlardı. Şimdi birlikte kanepeye oturmuş, günbatımına ve broşürlere bakıyor olmalıydılar.

Somon, halibut, karibu, tavuk... Hiçbiri çekici gelmedi. Yemek yapmak içinden gelmiyordu. Bunun üzerine buzdolabının kapağını kapadı ve Jim'in yanına gitti. O kulaklıklarını çıkarana kadar bekledi. Terli ve her tarafı al al olmuş, berbat görünüyordu Jim. "Gidip bir pizza alacağım," dedi Rhoda. "Yemek yapmak içimden gelmiyor."

Nefes nefeseydi Jim. "Pizza falan bilmem ben," dedi. "Safi peynir. Benim can simidine yaramaz."

Şu beldeki yağ keselerine can simidi der olmuş, bir yandan da diyet yapıyordu. Alkol, tatlı ve süt ürünlerini ağzına koymuyordu.

"Benim canım pizza çekti," dedi Rhoda.

"Peki, koca bir kâse salataya ne dersin. Bize şöyle güzel bir salata yapsana tatlım?"

"Bana tatlım demeyi kessene. Sana ne oldu, söylesene? Kimsin sen?"

"Rhoda. Derdin ne senin? Belki idmanı artırmalısın. Şunu her gün yapsana. Göreceksin, daha iyi hissedeceksin."

Rhoda kendi midesine baktı. Hâlâ inceydi. Haftada üç kez koşuyor ve bu yetiyordu. Nasıl olur da koşmak idmandan sayılmazdı? "Ben iyiyim," dedi. "Daha fazla idmana ihtiyacım yok."

"Kilona lafım yok. Sadece kendini daha iyi hissedersin diyorum."

"Aptal aptal konuşuyoruz," dedi Rhoda. "Bu konuyu bir kenara bırak artık. Konuşmak istediğim başka meseleler var. Uydu telefon geldi ve onu anneme ulaştırmam gerek. Ayrıca 'düğün planlama seti' de geldi, o nedenle bu akşam baksak fena olmaz."

"Bu akşam için emin değilim tatlım. Belki bu hafta sonu, daha fazla vaktimiz olduğunda."

Rhoda bir anda öyle öfkelendi ki, ne diyeceğini bilemedi. Kötü bir şey söylemek istemedi. Güya mutlu oldukları günlerdi bunlar, düğünlerini ve balayını planlayacaklardı. O nedenle başını sallayıp geri döndü ve buzdolabına gitti. Kıvırcık salata, domates, ham avokado ve tabii ki içine katabileceği somon füme vardı. Bir de çam fıstığı. Salata için yeterliydi bunlar. Biraz da arta kalmış salatalık. Pekâlâ, salata yiyeceklerdi. Ama şimdi hazırlamanın gereği yoktu. Jim'in masaya oturması en azından bir buçuk saati bulurdu.

Rhoda yatak odasına koşturup banyonun musluğunu açtı ve soyundu. Çırılçıplak yatağa uzanıp küvetin dolmasını bekledi. Biraz üşüyor, ama umursamıyordu. Tavana baktı. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu, ayrıca bunu gerçekten düşünebildiği de yoktu aslında, çünkü aklı fikri her an annesindeydi. Annesi kâseyi cama fırlatmaktan çok daha kötü şeyler yapmak istediğini söylüyordu. Ciddiydi. Rhoda emindi bundan. Yok etmek

istiyordu o. Bu noktaya nasıl gelmişti acaba?

Rhoda iç çekti ve küvet henüz dolmadığı halde kalkıp suya girdi. Banyo köpüğü ekledi. Sanki ovalanmayı bekleyen o köpekler gibiydi. Kollarıyla bacaklarını sardı ve başını dizine dayadı. Su yükselirken, o soluklarına odaklanıp düşüncelerini durdurmaya çalıştı.

Küvet en sonunda dolduğunda musluğu kapatıp uzandı ve gözlerini kapadı. Banyo köpüğünün güçlü bir armut ve vanilya kokusu vardı. Rhoda'nın bedeni uzun, ince ve narindi. Bir ara sualtı düğünü dediklerini düşünüp eğlenmişti. Herkes oksijen tüpüyle ağırlıklı kemeri takıyor ve okyanusun dibinde duruyordu. Açık kahve minik kum taneleri dalga örüntüleriyle belli belirsiz yükselip alçalırken, bir yandan beyaz bir düğün takı aşağı indiriliyordu. Arka planda bir mercan duvarı, Rhoda Jim'in elini tutup onun deniz gözlüğünün sıkıştırdığı yüzüne, ağzında regülatörle soluk pembe dudaklarına bakıyordu. Kumun üzerinde sıralanmış konuklar onları seyrediyordu; kadınların elbisesi akıntıda rengârenk muazzam tüyler meydana getiriyordu; ötede bir mercan demeti ve önünde bir balık kayıp gidiyordu. Gri yeşil bir papağan balığı, Rhoda'nın ayakları arasından süzülerek geçiyordu.

Rhoda gülümsedi. Keşke düşler hemen oracıkta gerçekleşseydi. Hiçbir plan program olmadan. İstediği düğünün bu olduğuna karar verebilirdi, kanıtlamak içinse gerçekleştirecekti. Beklemeye niyeti yoktu.

Rhoda sızmıştı, panikle uyandı, gözlerini açtığında nerede olduğundan emin değildi. Duş açık, Jim idmanını bitirmişti. Küvetteki su artık sıcak değildi. Kalktı, kurulandı, giyindi ve mutfağa gitti. Salatayı hazırlarken uyuşukluk hissediyor, dikkatini yemeğe veremiyordu. Birlikte seks yapalı bir haftayı geçmişti, bu onlar için çok uzun bir süreydi. Sorunun ne olduğunu merak etti Rhoda.

Rhoda salatayı ve tabakları masaya tam yerleştiriyordu ki Jim geldi.

"Şa-ha-ne," dedi. Bir başka hoppa tabir.

"*Panacotta*[1]," dedi Rhoda.

"Ne?"

"'Şahaneye iyi gider diye söyledim işte."

Jim mırıldanıp kendine salata aldı. Maşaları çok yükseğe kaldırdı. Her seferinde havada büyücek bir daire çizdi. Sanki bir gösteri yapıyor gibiydi.

"Annem için kaygılanıyorum," dedi Rhoda.

"Hı hı."

"Ona bir an evvel telefonu ulaştırmalıyım. Onunla irtibat halinde olmam lazım."

"Jim ağzına tıka basa doldurduğu kıvırcığı çiğnedi. Rhoda'ya değil de dışarıya, rıhtımda yanan projektörlere bakıyordu. Çiğnemeye son verdi ve yarım bardak suyu midesine indirdi. "Susamışım," dedi. "O kadar idmandan sonra."

"Onun için gerçekten endişeleniyorum."

Jim çatalını yeni kıvırcık demetine sapladı ki, duraksadı ve yan gözle Rhoda'ya baktı. "Bir dahaki gelişlerinde," dedi, "Evlerine gider teslim edersin."

"Hayır. Onunla hemen şimdi konuşmam lazım."

Jim kıvırcığı ağzına tıktı. Çiğnerken tabağına baktı. Sonra suyun geri kalanıyla birlikte yutuverdi. "Biraz daha su alabilir miyim?" diye sordu.

Rhoda onun bardağını kapıp buzdolabından su doldurdu. Masaya geri döndüğünde, bardağı sertçe koymamak için kendini zor tuttu.

"Bak," dedi Jim. "Biliyorum, kaygılanıyorsun ve onları dert ediyorsun. Ama iyi olduklarına şüphem yok.

1. Kremşantili krema, süt ve çeşitli meyvelerle hazırlanan meşhur italyan tatlısı. (Ç.N.)

Ayrıca annenden bir parça ayrı kalman belki de iyidir. Belki ona eskisi kadar sırtını dayamayacaksın artık."

"Bu herhangi bir zaman değil," dedi Rhoda. "Ona bir şeyler oldu. Korkuyorum."

"Orada başlarına hiçbir şey gelmeyecek, göreceksin," dedi Jim. Bir kıvırcık öbeğini tabağının çevresinde döndürüp çatalına almak için bir-iki kez parmağıyla itti. "Öf be," dedi. "Bu pek de doyurucu değil. İşin aslı pankekleri ve şeftalileri özledim. Ama şu pankekler aksi gibi can simidi yapıyor."

"Annem babamı öldürebilirmiş gibi geliyor."

"Ne?"

Rhoda ayaklandı ve yatak odasına yürüdü. Yüzüstü yatağa yattı, gözlerini kapadı ve nabzının yükseldiğini hissetti. Annesinin babasını öldürmesinden ya da bir şekilde ona zarar vermesinden korkuyordu. Kendisini de öldürebilirdi. Rhoda bunu düşünmek istemedi. Düşüncelerini durdurmak istedi.

Jim yatak odasına gelmekte çok, hem de çok geç kaldı. Yanına oturup bir elini Rhoda'nın sırtına koydu. "Merak etme, her şey yoluna girecek," dedi.

"Hayır, girmeyecek," dedi Rhoda ve söylediğinin doğru olduğunu içinden hissetti. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, Jim'e de açıklayamazdı. Açıklayabilseydi de Jim inanmazdı. Rhoda doğrulup oturdu ve gözyaşlarını sildi. Jim onu kollarına almamıştı. Ona değer verdiği yoktu. Destek olduğu yoktu. Neden onunla beraberdi ki? İlk defa onunla evlenmemeyi düşündü Rhoda. Belki onsuz daha mutlu olurdu. Nihayetinde sadece nişan yapmışlardı. "Mark'ı aramalıyım," dedi Rhoda. "Yarın oraya gitmeliyim."

"Rhoda," dedi Jim.

"Lütfen sessiz olur musun?" Rhoda'nın elleri yüzünde, gözleri kapalıydı. Bekledi, bekledi ve en sonunda

Jim gitti. Rhoda telefona doğru kayıp Mark'ın numarasını tuşladı.

Telefonu Karen açtı, ama Rhoda laflayacak ruh hali içinde değildi. Telefonu Mark'ın almasını bekledi.

"Teşrif edip telefon etmişler," dedi Mark. "Derebeylikte işler nasıl?"

Rhoda dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Mark," dedi, "biliyorum, söyleyeceklerim tuhafına gidecek, ayrıca çok şey istemiş olacağım, ama tam anlamıyla yalvarıyorum sana. Bu çok önemli."

"Vay be," dedi Mark. "Duymak için sabırsızlanıyorum. Bizimkiler gibi çadırda yaşamaya karar verdiniz de, Jim'in evini benim satın almamı mı istiyorsun yoksa?"

"Annem için bir uydu telefonu aldım ve yarın onu anneme götürmem gerek."

"Harika. Bana da bir tane alsana? Nasıl desem, teknede ihtiyacım var, hem de beş senedir. Baksana, uydu telefonun parasını nasıl çıktın sen? Hitabet sorusu bu tabii. Yoksa cevabı belli. Bizim rütbesi düşük azizimiz Jim."

"Lütfen."

"Bilemem," dedi Mark. "Annemin kafayı çizdiğini ve senin kaygılandığını biliyorum ama erzak almak için yakında gelmek zorundalar, dahası, orası şimdi buz gibi. Kıyı şeridi buzlanıyor. Tekneyi indirmeyi gözüm yemez."

"Ama buz tabakası henüz ince, öyle değil mi? Tekne yarıp gidebilir?"

"Evet, ama bir-iki güne kalmaz onlar gelir zaten."

"Ama lütfen," dedi Rhoda.

Uzun bir sessizlik oldu. Rhoda bir kelime daha etmeye korkuyordu.

"Pekâlâ," dedi Mark en sonunda. "Senin için hiçbir şey yapmadığımı söylemezsin artık. Ama yarın olmaz. Ancak pazar günü olur."

"Tamam," dedi Rhoda. "Sağ ol. Ama şunu yarın yapamaz mıyız? Gerçekten kaygılanıyorum. Annemle konuşmam gerek."

"Kusura bakma. Karen'in ailesi. Yarın onlarla buluşuyoruz."

"Peki, tamam," dedi Rhoda. "Öyle olsun. Teşekkürler yine de." Rhoda bundan öte gidemeyeceğini biliyordu. Beklemekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Gel gelelim bu iki günü nasıl geçireceğini bilemiyordu. Annesi onu mutfaktaki evyenin önünde tutmuş, kendisinin yalnız biri olduğunu söylüyordu. Ve Rhoda'ya onun da yalnız olacağını söylüyordu. Ama asıl korkutucu olan, annesinin bunları söylerkenki sakinliğiydi. Böyle şeyleri sakin sakin söyleyebiliyorsan, bu işte bir yanlışlık var demekti.

Kapı kasası yerine oturmadı. Gary onu arka duvardaki boşluğun önüne tuttu. Kaba ağaç kabuğu üzerine beyaza boyalı çam; birbirine uyumsuz malzemeler. Kapı boşluğunu dar açmış, sonra uyduracağını düşünmüştü; daha fazla zamanı olduğunu sandığında karar vermişti buna, yeterince zamanı olduğuna inandığında. Şimdi kulübe duvarını en az beş santim daha kesmesi gerekiyordu.

Çevresine bakındı, sanki Irene her an peyda olabilirmiş gibi omzundan arkaya da bir bakış attı. Bugün onu henüz görmemişti. Erkenden, daha Gary uyanmadan çıkıp gitmişti.

Kapı kasasını ortaladı, böylece iki tarafta da üst üste geldi. Duvarın dışına yerleştirilen kapı on santim dışarı çıkıyordu. Neden olmasın ki? Bu kulübeyi başkası için yapmıyordu ne de olsa.

Bu düşünceyle Gary eline çekiç ve çivileri aldı, kasayı hizaladı ve beşe on kerestelerin artıklarından destek yapıp sabitledi. Irene burada olsaydı, kasayı sabit tutar, böylece işi çok daha çabuk bitirirlerdi, ama şimdi yardım etmeyecekti.

İşin aslı, içi rahat değildi Gary'nin. Suçlu hissetti. Hatta özür dilemek istedi, keza uyandığında Irene orta-

larda olsaydı, bunu deneyebilirdi de. Ona adi orospu eskisi dememeliydi. Aklına geldikçe canı sıkılıyordu. Bunu söylemiş olduğunu düşündükçe canı sıkılıyordu. Ama ağzından çıkmıştı işte. Hem de iki kere.

Gary iç çekti. Soluğu buharlaştı. Yine soğuk ve bulutlu, çalışmak için iyi bir gündü, ama nedense en ufak bir azmi yoktu Gary'nin. Irene'le anlaşamıyor olmaktan nefret ediyordu. Keşke aralarındaki her türlü sorun çözümlenebilseydi.

Omzunu kapı kasasına yaslayıp çiviyi açılı bir şekilde koydu ve tepesine yavaşça, dikkatle çekiç vurdu. Sonra sert bir darbe geldi, ama çivi büküldü, kasa da yerinden oynadı ve dengesi bozuldu.

Gary gözlerini kapadı, kasaya dayandı ve sakinleşmeye çalıştı. Hiçbir konuda yeterli değildi. Bunu biliyordu artık. Kulübe bir başarısızlıktı, başarısızlıklar dizisinin yeni bir halkası. İyi, güzel. Ama yine de şu kasayı sabitlemesi gerekiyordu. Geceyi kulübede geçirmiş ve üşümüş, hatta donmuştu. Kışı bu şekilde geçirmelerine imkân yoktu.

Gary kasayı tekrar yerine yerleştirdi, dayanıp abandı, tekrar çivilemeye çalıştı. Çiviyi tam gömecekti ki kasa çatladı. Bunun üzerine Gary arkaya doğru çekilip üç metre kadar uzaklaştı ve bir anda çekici duvara doğru fırlattı. Ağaçlarda ve arkadaki tepede belli belirsiz yankılandı ve zeminden yumuşak bir düşme sesi geldi.

Gary ilerleyip çekici aldı ve tekrar kasayı hizaya getirip çivilemeye çalıştı. Çivi gömülmüştü ya, yine de sıkı değildi, bunun üzerine Gary duvarın diğer tarafına geçti ve çivinin kulübe duvarının ufak bir kısmını yakaladığını gördü. Çivi açıdan dolayı açıkta kalıyor; çekmiyordu. Kalınlık altı, yedi milim kadardı. Hiçbir şeyi tutmazdı. Dahası, çivinin ucu dışarıdaydı.

Gary kuru meyveli yulaf bisküvisinden almak için

Irene'in çadırına gitti. Dizleri üzerinde eğildiğinde, yüzü Irene'in yastığına yaklaştı ve onun kokusunu aldı. Yüzünü onun yastığına dayayarak bir süre böyle uzanıp dinlendi. Dizlerini karnına çekti, böylece tüm vücudu çadırın içinde kaldı. Ona üzgün olduğunu söyleyecekti. Erken gelen kış bir aksilik olmuştu, ama kulübeyi bitirmek üzereydiler, hem sonra kışı birlikte geçirmeleri belki de onlara iyi gelir, eski hallerine dönebilirlerdi.

Gel gelelim Irene'in onu bu halde bulmasını istemedi. Zayıf görünecekti. O nedenle kalktı, kapı kasasına bakarak bisküvisini yedi.

"Kimin umurunda," dedi en sonunda. Kasanın kenarları boyunca, hepsi üstünkörü bir düzine çivi çaktı; birçoğu yamulmuş ya da çatlaklar meydana getirmişti, ama hep birlikte sağlam olabilirlerdi. Sivri uçları arkadan dışarı çıkıyordu. Sonra Gary beyaz çam kapıyı kavradı ve kasasına yerleştirdi. Ne ki yardım eden biri olmayınca, menteşeleri nasıl denkleştireceğini bilemedi.

Bu işte anlamadığı, nasıl galeyana gelmiş olduğuydu. Irene gün boyunca yiyip içmeden, soğukta, başına vuran acılarla ona yardım etmiş, kendisinin sabırsız davranmasına katlanmış, birlikte diğer günlere nazaran çok daha iyi çalışarak epey iş bitirmişlerdi. Çatıyı yerine koydular, hem de tümünü. Gel gelelim Irene, pencereyi yerine takmaktan ibaret olan son kısmını yapmadı. Oysa en fazla on beş dakika alırdı. Ve işte bir anda Gary'nin haftalardır, yıllardır söylemek istediği şeyler ağzından dökülüverdi. Bundan zevk de alıyordu doğrusu. Fiziksel bir ürperti, bir haz duyuyordu, üstelik Irene karşısında ağlarken. İyi de, nasıl olabildi bu? Nasıl oldu da bundan zevk alabildi?

Gary kapıyı takozlara dayadı ve menteşeleri çiviyle tutturdu. Kasanın zayıf tutturulduğunu, çekiç darbeleriyle kaydığını hissedebiliyordu. Kasabaya inip köşebent

almalıydı, ama neyse ki şimdilik idare ederdi. Önce iyi bir insan olduğunu düşünmek zorundaydın. Mesele buydu. Gel gelelim iyi bir insan, nasıl olur da Irene'i ağlatırdı. Yanlış bir şeyler, üzerinde durulması gereken bir sorunu vardı demek ki. Evlilikleri, bir şekilde Gary'nin en kötü yanını ortaya çıkarmıştı.

Sıra pencereye geldi. Irene'i bekleyeceği yoktu. Çerçeve ince ve alüminyumdandı, yani çatlamayacaktı ve Gary'nin açılı bir şekilde çivi çakmasına gerek yoktu. Bunu dün gece, on-on beş dakikada yapabilirlerdi gerçekten.

Tek başına bir kulübe yapmak. İşte gerçek bu. Evlilik dedikleri bir başka yalnızlık biçimiydi. Tabureyi yerine koydu, pencereyi tutup yaslanarak duvara sabitledi ve çiviyi çaktı. Diğer çivileri ağzında tuttu. Sonra bunları da birer birer çerçevenin her bir yanına çaktı. "Yerinden oynadığı yok," dedi, kendi kendine.

Gary uzaklaşıp kulübesine baktı. İnsan aklının dışa vuran şekli, diye düşünmüştü daha önce. Bir yansıması. Oysa şimdi bunun doğru olmadığını görüyordu. Dış şeklini ancak doğru alanda, doğru meslekte, eğer çağrının peşinden gidebilirsen görebilirdin. Yanlış bir yola mı saptın, elinden ancak bir hilkat garibesi çıkardı işte. Şimdi karşısında duran, başından sonuna yanlış planlanıp kötü bir şekilde uygulanmış, bugüne kadar gördüğü en çirkin kulübeydi kuşkusuz. Hayatını nasıl yaşadığının dışa vuran şekliydi, ama kim olabileceğini yansıtmıyordu. Gerçeğe daha sadık olan biçim kaybolmuş, hiçbir zaman var olmamıştı, ama artık buna üzüldüğü ya da öfkelendiği yoktu. Olan biteni anlıyordu şimdi.

Gary kulübenin arkasına dolandı. Kapının dışarı açılmasını düşünmüştü, ama içeri açılıyordu. Böylece kapıyı içeri itip sonra bir taş parçasıyla tutturdu; penceresi, kapısı ve üstünde çatısıyla, kulübesine ilk girişiydi

bu. Sonra tabureyi pencerenin önüne koydu ve oturdu. Hayalini kurduğu bu değildi. Hayalindeki tasarılarda ve gündüz düşlerinde kulübe sıcacıktı, kendisiyse rahat bir koltuğa oturmuş piposunu içiyordu. Bir odun sobası yanıyordu, etrafta ayı, dağkeçisi, Dall koyunu, geyik, hatta kurt postları vardı. Hayalinde zeminin nasıl olduğunu görmemişti ya, hiç kuşkusuz kaba kontrplak değildi. Duvarlara gelince, içeri hava üfürmüyordu tabii. Hayalinde tasarlamış olduğu kulübe küçüktü, ama aidiyete ait düşsel zamanda, sınırsızca dışarıya uzanıyordu. Duvarları dışa açılıp yaban hayatta yolculuk ediyordu. Gary bu gölle, bu dağlarla bir olmuştu artık. Onlarla arasında bir boşluk ya da bir mesafe yoktu. Keza Irene de yoktu. Kulübenin düşünü kurduğu bunca zaman, bu düşlerde Irene'e asla yer vermemiş, onu orada görmemişti. Bunu şimdiye kadar fark etmemişti Gary. Yo, Irene onun yanında bir koltukta oturmuyordu ya da sobanın başında değildi. Gary pencerenin karşısına geçmiş, göle bakarak piposunu içiyordu ve bu yaban hayatın içinde tek başınaydı. Buydu istemiş olduğu. Hem de ta en başından.

Bu ada Irene için iyi değildi. Ağaçlar birbirlerine çok yakın, çok sıktı. Otuz santim çapındaki gövdeler birbirlerinden bir-bir buçuk metre uzaklıkta, her yer altlardaki kuru dallarla kapanmış, kavisli ince yarı çemberler toprağa sarkmış, o itip geçtiğinde kırılıp çatlıyordu. Bir açık alan yoktu, koşabileceği ya da yukarıdan bayırlara, vadilere bakabileceği bir yer yoktu kesinlikle. Karşısına bir geyik çıksa, elini uzatıp derisine dokunacak kadar yakın olacaktı. Yayı gereksiz olacaktı. Hiç durmadan dallara takılıyordu. Kurtarmak için çekiştirip duruyordu. Koşmayla yürüme arası bir tempoda, hızla ilerliyordu. Keza bunun için yaratılmıştı o, ormanda ve karda hızla yürümek ya da koşmak için. Belki daha açık bir arazide, ama aynı soğukta ve karda. Ondan önceki sayısız nesil uyarınca.

Bir yerlere takılmasını engellemek için okunu kendine çekti. Coşmuştu. Harekete dikkat kesilmiş, ormanı, kendi adımlarının ve sürtünmelerinin ötesindeki sesi dinliyordu. Kanı bir tür deniz radarı olmuş, ormanda yankılanacak şekilde yoğunlaşarak akıyordu. Hiçbir şey gözünden kaçamazdı.

Aniden durdu, ayaklarını zeminde yerleştirdi, yayını çıkardı ve bir oku sicimine taktı. Makaralara tüm gücüyle asıldı, makaraların döndüğünü ve çekişin daha ko-

lay kısmında serbest kalışlarını hissetti; oku sıkıca yanağına yerleştirdi ve sivriltilmiş ucuyla on beş metre ötedeki bir kavağın gövdesine nişan aldı. Serbest bıraktığı ok, bir vınlamayla uçarak ağaç gövdesinin derinlerine gömüldü. Uçuş o kadar hızlıydı ki, hemen bir anıya dönüştü, zira tecrübe edilecek bir süreç olmadığından ancak sonradan bilinebilirdi. Irene kavağın yanına koşup ağacın gövdesine giren oku inceledi; gövdenin renginden daha açık dört yarık neredeyse görünmeyip, temrenden ışıyordu; Irene bu yarıklardan içeri göz atsaydı, okun sonundaki kenarları görebilirdi. Bu oku geri almanın imkânı olmadığı için, Irene yayı tekrar vücuduna yapıştırdı ve koşmaya devam etti.

Bitkinlik. Buydu istediği. Mecalsiz kalana kadar koşmak istedi. Gel gelelim kaslarının ve kanının ötesinde, bazı başka kaynaklardan güç alıyordu şimdi. Asla yorgun değildi. Kıyıyı baştan sona kat edip adanın diğer yakasına geçerek ot öbeklerinin arasında, kayalık sahilde dolandı ve Frying Pan Adası'nı, onun o zarif kavisini gördü; okunu yerleştirdi, yukarı nişan aldı ve süzülerek başka bir ormanın içine girmek üzere oku yolladı. Kıyı boyunca adım adım yürüyerek daha geniş taşları buzdan yansıyan gölgeleri aradı; bir başka ok çıkardı, ipe yerleştirdi ve su yüzeyinden içeri bir yarık açtı. Ok, dalgaların ardında kaybolmuş, Irene temrenin kayalara vurduğunu duyar gibi olmuştu, ama bunu kafasında kurduğundan şüphe etti.

İki oku kalmıştı, onları harcamayacaktı. Yeniden ağaçlara ihtiyaç duydu, bir yosun öbeğinden diğerine koşturarak tepeleri tırmanıp, çukurlardan geçip, bayırları aşarak sığınağa geri koşturdu. Ağaçlar çok sıktı, her şey üstüne kapanıyordu. Yerçekimi gücünden kurtuldu, sürtünerek ağaçların üstüne çıkıp tepelere yükseldi. Kaç saat olduğu sayılamayacak kadar uzun süredir uyanıktı

ve bu durum, bir şekilde yeni bir güç katmıştı ona; adımları karda hafifti artık, havaysa onu içine çekebilecek bir şeydi. Sanki adanın tümü yuvarlanarak devriliyor, alabora oluyordu. Dik durabilmek için ayaklarını süratli hareket ettirmeliydi. Ada, uzun zaman önce gölün dibinde doğmuş, bir tür bitki sapının üstünde yüzeye yükseliyordu, ama şimdi o sap kırılmış ve ada ağaçlar, kayalar, her şey baş aşağı olarak adanın o kaygan, düz tabanı, yüzyıllar boyunca sadece gölün bildiği, gökyüzününse bihaber olduğu o ıslak ve karanlık altı, yukarı gelecek şekilde yuvarlanıyordu. Peki ya sonra? Sonra, Irene burada olmayacaktı ki.

Kökler. Sorun buydu. Eğer nereden başladığımızı bilmiyorsak, nerede veya nasıl bitireceğimizi de bilemezdik. Yol üstünde kaybolurduk. Gary'nin hayatına, yanlış bir hayata kapılırdık.

Irene'in kesinlikle bildiği bir şey varsa, o da bunun başlangıç olmadığıydı. Yenilenemezdi artık. Ve Gary'yi de yanında götürecekti. Annesi o şekilde, yani tek başına giderek hata etmişti. Irene'in babasının, karısından ya da kızından ayrı, köklerinden kopuk, Irene'le hiçbir bağlantısı olmayan başka bir hayat yaşaması doğru değildi. O hayat yaşanmamalıydı, buna izin verilmemeliydi.

Irene yine bütün gece uyanık kalmış ve ilk saatlerinde Gary'ye, haksızlığa, adaletsizliğe öfke duyarak ağlamış, onu cezalandırmak istemişse de, gerçekte ona yakınlaşmak istemişti. Ne kadar yanlış olursa olsun, onunla devam etmeyi düşünmüştü. Geri dönmek için bir patika aramış, ama en sonunda sakinleşip bir geri dönüş yolu olmadığına aymıştı. Gary onu sevmedi, onu hiçbir zaman sevmedi, ama yine de ömrü boyunca kullandı onu. Gerçek buydu işte. Bunu değiştirmek için Irene'in elinden bir şey gelmezdi. Gücünü aşardı. Aklı sanki bir hava boşluğu, rüzgâr esen bir alan haline gelmişti de, saatlerce

o boşlukta uzanıp gün ışığını, en nihayetinde de bu coşkuyu, yani bir ihsan, son bir ihsan beklemişti. Öyle hissediyordu ki, hâlâ birikmekte olan, hâlâ baskı yapan, ama gideceğini vaat eden o acı, çekip gidebilirdi artık.

Dallara takılarak bayırdan aşağı koşuyordu şimdi, her şeyi ayırt edilemeyecek kadar çabuk ardında bırakıyordu. Bu ormanı tanımıştı neticede, yavaşlasaydı işaretleri bulabilir, o pembe çiçeğinin ağırlığıyla bükülmüş boğanotunu görebilirdi, gel gelelim artık hızlı hareket ediyor, tüm gücüyle durmaksızın koşuyor, kollarıyla kendini koruma gereği duymuyordu. Dalların yüzünü çizmesini umursamıyordu.

Adımları kara ve yosunlara basıyor, elleri, yüzü ve boynundaki derisi yanıyor, başının üstündeki kapalı gökyüzünün soğuğunda, bedeni ağaçların arasında kendi kendine mekik dokuyordu. Irene, daha doğrusu Irene olmaktan çıkmış olan kadın, yabancılaşmıştı, sakindi. Kulübeye yaklaştıkça bacakları hız kesti ve yürümeye başladı, sonra daha da yavaşladı; Gary'yle birlikte avlandığı zamanlarda olduğu gibi avlanıyordu şimdi, ses çıkarmıyor, dallardan sakınıp onları kırmadan usulca yanlara itiyordu. Kulübenin tam arkasında, iki çadırın arasında belirdi. Her bir harekete, her bir sese dikkat kesilip kıpırdamadan duruyor, hafif esintiden ve kıyıya vuran küçük dalgalardan başka bir şey duymuyordu. Su ve hava, kanıyla birlikte, hızla pompalanıyordu şimdi. Gary çadırların ikisinde de değildi. Ya kulübede ya da kıyıda olmalıydı. O nedenle Irene bir okunu çıkardı ve çentiğini sicime yerleştirdi, elinde kar beyazına kontrast siyah bir ok ve siyah bir yayla, sessizce kulübe kapısına doğru ilerledi.

Kapı kasası yeni, dışarıya monte edilmişti; beyaz oluşu nedeniyle, kütüklerle uyumsuzdu. Etraf çöp torbaları ve konserve paketleriyle doluydu. Irene eşiğe kadar yaklaşmış olduğu halde hiçbir şey duymuyordu. Ku-

lübe sanki daha geniş, arka duvar daha yüksekti. Kütükler kalın kabuklu, aralarında açıklıklar vardı, köşelerde bazıları diğerlerinden daha fazla çıkmıştı. Irene şimdiye kadar zeminin engebeli olduğunu, yüzeyindeki vadileri ve bayırları, ardı ardına gelen arazileri fark etmemişti. Eşikte durdu ve kulübenin içi karanlık olduğundan, gözlerinin uyum sağlaması için bekledi, ancak kütüklerin aralarındaki boşluklardan ve pencereden kontrplak zemini görecek kadar ışık geliyordu. Sağ duvarın dibine takılmış pencere, önüne panel kapı konmuş olduğu için, henüz manzaraya açılmıyordu. Bu loş ışıkta, Gary'den iz yoktu.

Irene içeri adımını attı, yayı yakınında ve hazır tuttu.

"Irene?" diye sordu Gary. Onun bir buçuk metre ötesinde, pencerenin karşısındaki taburede oturuyordu. Yüzü bir rölyef şeklinde aydınlamış, yüzünün çizgileri açığa çıkmıştı. Yaşlıydı. "Ne yapıyorsun, Irene?"

Irene bir adım geri gitti. O burada ve Gary onunla konuşurken gerçekleştirmek daha zordu. Gary kalktı ve ellerini açıp ona doğru ilerledi, arkasından vuran ışıkla parmakları rölyef haline gelmişti. "Irene," dedi bir kez daha.

Irene oku geri çekip yanağına dayadı.

"Seni seviyorum Irene," dedi Gary, sanki bir anda her şey yeniden basitleşmişti. Irene elini çekti ve okun Gary'nin göğsünde kaybolduğunu gördü. Sadece montunun üzerinde okun arkasındaki siyah tüyler görünüyordu. Gary göğsüne bakarak yana büküldü ve yüzüstü yere düştü. Okun ucu ve sapı açığa çıktı.

Gary ağlıyordu. Ya da haykırıyordu. Irene'nin kafasına vuran kan ses yapıyordu. Gary'ye yaklaştı ve son okunu çıkarıp çentiğini sicime geçirdi. Gary kollarını ve bacaklarını oynatıyor, zeminde sürünerek kendini duvara doğru çekiyordu. Duvarda ne bulacaktı ki? Irene oku

geriye çekip yanağına dayadı, onun sırtına nişan aldı ve oku serbest bıraktı. Gary yeni bir çığlık koyuverdi, ok gözün takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Oradaydı işte, gövdesinin üst kısmına saplanmıştı. Onu zemine çivilemeye yetmişti yine de. Gary artık ileri sürünemezdi. Kolları ve bacakları hâlâ hareket ediyordu, ama boşunaydı. Gary hâlâ yaşıyordu, ama Irene'in başka oku yoktu. Çığlıklar zayıflamış, artık insandan çıkan bir sese benzemiyordu. Irene yayı elinden bıraktı, ne yapacağını bilemedi.

Irene dışarı çıkıp yürüyerek kıyıya indi. Gökyüzünün yansıyarak büyüttüğü göl, beyaz, bulutlu ve buz gibiydi. Irene terledi, sanki suyu, göğü, karı ve hatta kayayı bile kavurabilirdi. Bir devanasıydı o, güçlüydü; elleriyle dağları ufalayıp gölleri oyabilirdi. Sahil şeridine, kendi sahiline indi. Yeli hissetmedi. Koşma ihtiyacı duydu ve yeniden koşmaya başladı; yamuk yumuk taşlar, su birikintileri ve çıkıntılar demeden öncekinden çok daha hızlı koştu. Temkinliydi. Dünya hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Yerçekimi ya da onu yavaşlatıp aşağı çekecek başka bir şey yoktu. Kafasının emrince koştu, dünya onun bir uzantısı haline gelmişti. Dalgalar, otlar, kar, her şey, ahenk içinde bir olmuştu.

Ama yavaşlaması gerekti, nasıl olduysa yorulmaya başlamıştı. En uç noktaya, Frying Pan Adası'nın yakınına kadar yürüyüp kıyılarına baktı. Karşı tarafa yüzmek, su yoluyla adayı terk etmek gibi bir itki duydu ama bir şey ona engel oldu. Yapacak başka işleri vardı. Henüz işi bitmiş değildi. Böylece geri döndü ve kulübeye yürüdü.

Bu coşkunluğu geçecekti, biliyordu bunu. Bir ihsandı ya, geçici bir ihsandı bu. İncelişini, dağılışını hissedebiliyordu. Onu geri kazanmak için tekrar koştu. Ayakları taşlarda kayıyor, bilekleri burkuluyordu. Artık yukarılarda süzülmüyordu, artık kendinden emin değildi, sert ve

amansız bir şekilde yere temas ediyordu şimdi. Yavaşlayıp yürümeye başladı.

Dağ tepeleri, zirveler, o geniş çanaklar görüntünün dışındaydı. Sadece bulut çizgisinin altındaki yamaçlar görünüyordu. Dağları aşmak istedi. Aynı hayalindeki gibi, göl donmuş olmalıydı. Dağları tırmanıp aşacaktı. Olması gereken buydu. Yapmış olduğunu daha sonra, kış ortasında yapmalıydı aslında. Ama o zamana kadar nasıl bekleyebilirdi ki?

Kıyılar boyunca dalgaların kırdığı ince buz tabakaları vardı. Küçük gölcükler yarı şeffaflaşmıştı. Koyu kayalar sis ve serpintilerden dolayı nemliydi. Bu ince şerit, toprak ve su arasındaki sınırdı. Önündeki zamanda, bu zaman aralığında belki her şey mümkünmüş, hayatı herhangi başka bir şey olabilirmiş gibi gelmişti ya, artık sadece tek bir seçeneği olduğunu biliyordu Irene.

Tekneye gelip ipini çözdü. Gereğinden fazla, on metre uzunluğunda, sağlam, kalın bir örgü ipti bu. Kulübeye geri yürüdü, artık ağır ağır ilerliyordu. İçinden bir şey gitmesini istemiyordu.

Kızılağaç dallarına sürtünüyor, fidanlar gide gele çiğnendiğinden artık bir patika haline gelmiş bu yolu son kez kat ediyordu. Asla evleri olmayacak, daha başından beri sonları olarak tasarlanmış bir yerdi bu. Ve bunu bile bile sürüklenmişti buraya. Gary biliyor muydu acaba?

Gary'nin başında durdu; o artık kıpırdamıyordu, sessizdi. Çıkardığı ne sesiyse, kesilmişti artık. Irene'nin duymak istemediği seslerdi. Ama şimdi sükûnet vardı. Yüzüstü uzanmış, sessizdi Gary.

Irene kulübenin sonunda, yan duvarın yarım metre kadar uzağına, basamaklı tabureyi koydu. Uzandı ve ipi kirişin üzerinden itti. Alüminyum kaplama sıkıydı, ama ipi zorlayıp bir ilmek atabilecek kadar çekti. Nasıl düğüm atması gerektiğini bilmiyordu. Annesinin nasıl bağ-

ladığına bakmamıştı. Filmlerde, birçok kez sarılmış büyük bir düğüm olurdu, bu nedenle, Gary'nin ona teknede gösterdiği gibi, sararak düğümler attı. Sanki doğru yapmamıştı ya, idare etmek zorundaydı.

Irene ipin ilerisine, kirişin iki yanına da birer çivi çaktı, böylece kaymayacaktı, beşe yirmilik kütük kesiklerini taburenin tepesine yerleştirdi, böylece daha yüksek duracak ve daha uzağa düşecekti. Çok kararsız bir şekilde o yığının üstünde durdu ve ilmeği boynundan geçirip düğümünü sıktı, ama sonra ipin pat diye boşalacağını fark etti. Bunun üzerine taburenin en alt basmağında durdu ve ipi sıkıca çekti. Boynuna geçirdiği ip sert ve yaştı. Sağlama alıp boşta kalan ucunu bir yere bağlamalıydı.

Irene çevresine bakındı ve bir şey bulamadı. Yeterince kuvvetli bir tutturma noktası ya da dayanak yoktu. Ama sonra Gary'ye baktı ve aklına çok güzel bir şey geldi. İpin açıkta kalan ucunu onun gövdesine sardı. Başını, bir omzunu ve sonra da öteki omzunu kaldırmak zorundaydı. Kokusunu alıyordu, çünkü ölürken bağırsakları boşalmıştı. Kan kokusu da vardı. Tüm bunlar bir şekilde Irene'in kafasındaki basıncı artırıyordu. Dinecek gibi olmuş, ama dinmemişti, acı aşırıydı, bu nedenle yaptığı iş daha da acil bir hal aldı. İpi Gary'nin gövdesine sımsıkı sarıp bağladı. Oklar kaymasına engel olacaktı.

Sonra tekrar dışarı çıktı. Koku çok ağır, başı çatlayacak gibiydi. Buna katlanabileceğinden emin değildi. Gerçekten çok fazlaydı bu. Kendini bir hayvan gibi katledilmeye sürüklemek. Annesi bunu nasıl yapmıştı acaba? Üstelik hiç de o denli çaresiz değilken. Neticede cinayet işlememişti o. Irene için başka bir seçenek yoktu, ama annesi için, o vakit hâlâ bir seçenek vardı. Nasıl yapmıştı bu işi?

Irene ağaçların arasına yürüdü. Ağaçların sıklığı onu rahatlamıştı şimdi. Ağaç gövdelerinin arasında öylesine

yürüyüp, yukarıdaki dallar kapadığı için yer yer toz halinde ince ve hafif kar tabakasının altından çıkmış yosun öbeklerini takip etti. Büyücek bir yosun öbeğinin üstüne uzanıp bir yana kıvrıldı. Bu yakınlıkta sanki minik bir orman gibi, her bir yosun parmağı bir ladin kadar büyük ve azametli, biçimleri kusursuzdu. Ne eğilmiş, ne de deforme olmuş, aynı ağaç gibi katman katman dalları vardı bunların ve bu küçük ölçekte yerçekimine karşı koydukları için, dalların ucu sarkmamıştı. Yüzlerce minyatür ağaç yukarı uzanıyordu. Irene elini uzattı ve bunlardan birine dokundu, yana eğdi ve yosun geri tepti. Birini kökünden çekti, yanındakiler de geldi ve böylece bir orman devriliverdi.

Tekrar ayağa kalktı ve ormanın derinlerine ilerledi Irene, ama nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmiyordu. Geri dönüp kulübeye doğru yürüdü, en sonunda ağaçların arasından çıktığında durdu ve çadırlara, kulübeye ve arada duran ocağa baktı. Kamp yaptıkları yere. Kocası ölüydü. O bir katildi. Sonsuza dek böyle anılacaktı. Kız evlat, yuva öğretmeni, eş, anne, katil ve en sonunda da intihar etmiş biri olacaktı. Öncekiler unutulacaktı. Sadece son ikisi hatırlanacaktı. Kulübenin kapısına ilerleyip içeri girdi ve nefesini tuttu. Tabure ve ilmeğe doğru yürüdü, çıkıp başını ilmekten geçirerek çenesinin altına çekti ve yere değip değmeyeceğini görmek için bir ayağının ucuyla aşağısını yokladı. Aşağıda bir boşluk kalacaktı. Yere vurması iyi olmazdı.

İpi tutmak için iki eliyle birden uzanıp asılarak ayak parmaklarını aşağı verdi; yine de yere değmiyordu. Havada sallandı ve yerine dönmekte zorlandı, bu pozisyonda kalıp doğru dürüst asılamayacağı için bir an panikledi. Neyse ki tabureyi yakaladı, boynunu ilmekten çıkardı ve iyi bir düşüş yaratmak için beşe yirmilik kereste parçaları toplayıp üst basamakta üst üste koydu.

İlmeği tutup dikkatle beşe yirmiliklerin üstüne çıktı. Durup dengesini sağladı ve ilmeği boynundan geçirdi. Ne ki ellerini kullanmaktan korktu. Hele düşüş ânında, nasıl olur da ellerinle ipe asılmazdın? O güdüyü durdurmak imkânsızdı.

Bu nedenle Irene ilmeği tekrar çıkardı, dikkatle aşağı indi, dışarı çıkıp Gary'nin kaldığı alet edevat çadırına yürüdü ve bir çakı buldu. Kulübeye geri dönüp Gary'nin başında durdu, onun çevresine bağladığı ipin açıktaki ucunu tutup yarım metre kadarını kesti, çakıyı bıraktı ve ipi bir bileğine bağladı.

Bu kadar zor olmamalıydı. Yaşamda onur diye bir şey yoktu, olmamıştı. Bir insanın kendini öldürmesi bile aptalca detaylarla, küçük kaygılarla kesintiye uğruyordu işte. Doğru değildi bu. Üstelik acı da dinmemişti. Dinecek gibi olmuş, ama dinmemişti. Çekip gitmesi için yeterince olay oldu diye düşünürdün. Irene şimdi taburenin basamaklarını çıkıp ilmeği tekrar boynuna geçirirken öfkeliydi, düşmemek için o oynak kerestelere kararsızca basıp, tüm dikkatini vererek bileğindeki ipi bacaklarının arasından geçirdi ve öbür bileğine bağladı. Sıkı bir düğüm yapmak zordu, ama elinden geldiğince sıkılaştırdı.

Çıkış yoktu artık. Elleri bağlı, boynunda ilmek, kütüklerin üstünde dengede durmaya çalışıyordu. Sık ve derin nefesler alıyor, kalbi sıkışıyordu. Kan ve korku. Hayalini kurduğu gibi sükûnet yoktu. Ya da huzur. Bunu yapmak istemedi. Her bir parçası bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Ama adımını attı, havada asılı kaldı, ciğerinin derinlerinden bir çığlık, bir savunma çığlığı koptu ve ilmek boynunu yakaladı, önce o kadar kuvvetli değildi ya, sonra dehşet bir ağırlıkla yakaladı ve tüm kasları çekildi, keskin bir acı duydu, nefesi kesildi, gırtlağı parçalandı ve en sonunda o soğuk, boş mekânda sallandı. Ellerini çekip kurtulmak için mücadele etse de sonunda

kendini tuttu, artık kendini asla affetmeyecekti.

Kapıdan girip bunları görecek olan Rhoda'ydı. Irene bunu biliyordu artık. Ama daha önce neden görmemiş olduğunu bilmiyordu. Oyuna geldiğini hissetti. Ona yapılanın aynısını Rhoda'ya yapıyordu. Aynı bunun gibi soğuk, bulutlu bir gün, Irene'nin şimdi hatırladığı üzere annesi, ta Vancouver'den getirtilmiş bej ve krem rengi dantelli, en güzel pazar günü elbisesiyle beyaz külotlu çoraplarını ve kahverengi ayakkabılarını giymiş, çatı kirişlerine asılmış sallanıyordu. Ama annesinin yüzü, yüz çizgileri mutsuz, boynu grotesk bir şekilde uzamıştı. Bunların tümü dile gelmeyebilirdi. Keza Irene bu işin çarçabuk olmadığını, annesinin ne yaptığını bildiğini biliyordu şimdi. Ve kızına ne yaptığını bilecek kadar zamanı olmuştu.

Mark kızağa bir avuç kayatuzu serperken Rhoda kıyıda bekledi. Düğünlerde pirinç taneleri serpmek gibiydi. Bu acil durum nedeniyle Rhoda'nın soluğu kesiliyordu sanki. Mark'a acele etmesi için bağıracak gibi oldu, ama bunu yapmaması gerektiğini fark etti, o nedenle kıyıda bekleyip zaman geçirdi. Hani neredeyse adanın uzak kıyısına yüzecek gibi hissediyordu. Hava da, su da garip bir şekilde durgundu, sadece küçük dalgalar vardı ve gökyüzünü kaplayan bulutlar alçak seviyedeydi, ama sanki hareket etmiyor, adeta gökyüzünde demir atmış gibiydiler. Hacimli ve koyu, birbirlerinin üzerine binmişlerdi.

"Buzun erimesi için birkaç dakika bekleyeceğiz," dedi Mark, "sonra işimiz kolay."

Rhoda cevap vermek bir yana, o yöne dönemedi bile. Sabırsızlığını belli edebilir, bu yüzden Mark'la tartışabilirlerdi.

"Tamamdır," dedi Mark. "Ben kamyonda olacağım."

Rhoda, bir gün onun da yalnız kalacağını, hayatını boşa harcayacağını ve elinden bir şey gelmeyeceğini söylediği için annesine kızgındı. Laf mıydı bu? Üstelik ona evleneceğini söyledikten hemen sonra. Erkenden verilmiş bir düğün hediyesi. Gel gelelim annesi böyleydi.

Hoyrat ve başkalarının duygularını gözetmeyen biri. En azından son zamanlarda böyleydi.

Rhoda uydu telefonunu ve bataryaları almıştı, ama şimdi daha fazlasını istiyordu. Annesiyle babasından adayı terk edip geri dönmelerini isteyecekti. Kulübe ve ada onlara iyi gelmemişti. Baştan sona bir hataydı bu iş. Kendi evlerinde yaşamaya, başka insanlara ihtiyaçları vardı. Böylece Rhoda onları her gün görebilecekti.

Rhoda kıyının dibine geldi. Küçük bir buz tabakası dalgalarla kırılıp kenarda birikmişti. Kış boyunca sahilde birikecek daha büyük çatlak ve yarıkların başlangıcıydı bu, ama henüz o kadar fazla değildi. Kumsaldaki koyu renk kayalar boyunca berrak su birikintileri, orada burada buzlanmalar vardı. Göl ve buz sürekli hareket halindeydi. Suyun altında kalmış birkaç parça buz, minyatür buz adaları, ortaya çıkıp kayboluyordu.

Gelecek hafta bunların hepsi eriyecekti. Kısa süreliğine de olsa, sıcak hava dalgası geliyordu, ama sonra gerçek ayaz vuracak, kış erken gelecekti. Rhoda öncesinde dönmelerini sağlama almalıydı.

Mark şimdiden kamyonun ısıtıcısını açmıştı, ama Rhoda onun geri vitese taktığını, ardından da teknenin arkasını kızağa verirken lastiklerden gelen sesleri duydu. Teknenin ve römorkun suya girişini, soğuğa kayışını, tekerlerin buzu ezişini izledi.

Mark park ederken o teknenin ipini tuttu, sonra da park yerinden dönen Mark'ı izledi. Mark'ın üstünde Jason'dan aldığı, o aptal pembe Hello Kitty montu vardı. Bir de kulaklıklı Rus şapkası. Her gün Mark için bir şaka, tüm hayatı lanet olası bir şakaydı. Ve Rhoda onunla iyi geçinmek zorundaydı, çünkü yardımına ihtiyaç duyuyordu.

"Hayrola?" dedi Mark, yakınlaştığında. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Affedersin," dedi Rhoda. "Bir nedeni yok. Sadece annemi merak ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Mark. Tekneyi yakına çekti ve Rhoda'nın binmesi için kolunu salladı. "Aşkım, arabanız hazır."

"Teşekkürler," dedi ve tekneye bindi Rhoda.

Gölü geçerlerken hava buz gibiydi. Rhoda mantosunun başlığını geçirip sıktı ve rüzgârdan kaçınmak için başını öbür yöne çevirdi. Orada başka kimseler yoktu tabii. Alaska'da daha ıssız başka kaç tane ada vardı kim bilir? Kim bilir o uçsuz bucaksız vadilerin ortasında ayak basılmamış kaç tane göl, çevresinde kaç tane sıradağ vardı? Skilak için bakir doğa denebilirdi. Yerleşim alanlarına çıkan dar patikaların ayak basılmış birkaç yerden biri olduğunu unutmak kolaydı, geri kalan çevrenin tümü, tasavvur edilemez uzaklıklara uzanan hakiki bakir doğaydı. Oralarda neler olup bittiğini kimseler bilmiyordu. Bakir doğada bir çekicilik, davetkâr ve basit bir taraf vardı, ama işin aslı şu ki, insan içlerine girdiğinde alan olabildiğince genişliyordu. Çetin, soğuk ve amansızdılar. Caribou Adası bile çok uzaktaydı.

Onlar ilerledikçe göl büyüdü. Her zamanki gibi genişledi ve uzak kıyılarındaki adaları, kırılmış kara parçaları haline getirip yeniden şekil verdi. Frying Pan Adası'nın o gülünç kıvrımının ardından, Caribou'nun daha kaba kütlesi göründü. Ötedeki anakaranın sahili sığ ve çamurluydu, bodur kara ladinleri ve böceklerin öldürdüğü ölü ağaç gövdeleriyle geyiklerin diyarıydı burası. Yüzlerce gri kahve, çıplak ağaç gövdesi göğe uzanmış, beyazın içinde açığa çıkmıştı. Arka tarafın daha durgun sularında kayarak onları arkalarında bırakıp bir kavis çizdiler ve annesiyle babasının kulübe çattıkları açıktaki sahile yöneldiler. Rhoda bu işe bir son verecek, onları eve geri götürecekti. Sonra dikkatini yapması gereken şeylere, düğün planına verecekti. Buradan çok uzakta, mavi ok-

yanusun üstünde yemyeşil, güneşli bir kayalık vardı. Na Pali sahilinin başlangıcında, Hanalei Körfezi'nin karşısında yalçın dağlar ve şelaleler... Muhteşem olacaktı. Hep birlikte olacak, düğün töreninin ardından o yumuşak, ılık kumların üstünde yürüyeceklerdi. Gelinliği içinde kumsalda yürürken Jim'in koluna girecek, annesi, babası ve Mark onları takip ederken, Rhoda, ıslanıyor mu diye kaygı duymaksızın eteklerini sürüyecekti. Keyifli bir yerde hayatı boyunca düşünü kurduğu o gün, en sonunda gelmek üzereydi.

Teşekkürler

Şanslıyım. Editörüm Gail Winston, mükemmel. Ajansım Inkwell'dekilerin –Kim Witherspoon, David Forrer, Lyndsey Blessing ve Patricia Burke– görünen o ki sabrı sonsuz. John L'Heureux bildim bileli akıl hocam oldu. Ve kadrosunda yer aldığım San Francisco Üniversitesi, yazabilmem için gereken esnekliği sağladı. Ve eşim, Nancy Flores; henüz ortada kitap, iş güç, para yokken ve bir sene boyunca aynı süveteri giymek zorunda olmama rağmen neşesini hiçbir zaman kaybetmedi.

Alaska'dan epey bir dostum da, bu işin üstesinden gelmemde pay sahibidir. Özellikle de *Anchorage Daily News*'tan Mike Durham, ama *49 Writers*'dan Andromeda Romano-Lax ve Deb Vanasse'yi, beni balıkçı teknesiyle sefere çıkaran Rich King'i, bana sık sık yardım eden muzip ve cömert Rob Ernst'ü ve müsveddemin ilk okuru, sevgili dostum Steve Toutonghi'yi de unutmamalıyım.

Legend of a Suicide (Bir İntiharın Efsanesi) üzerine *New York Times*'da yayımlanan makalesi sayesinde *Caribou Adası*'nın en az sekiz dilde ve elli ülkede yayımlanacak olmasından dolayı Tom Bissell'e ve *Legend of a Suicide*'ı New Yorker Kitap Kulübü'ne seçen Lorrie Moore'a da teşekkürler. Cömertlikleriyle insanın hayatını değiştiren anlara vesile oldular, müteşekkirim.

© Dana Matar

David Vann, Alaska coğrafyasından çarpıcı manzaralar aktararak günümüz insanının trajedisini ortaya çıkarabilen bir yazar.

Otuz yıl boyunca düşünü kurduğu hayatı gerçekleştirmeye karar veren Gary, nihayet karısı Irene'i de ikna ederek yola koyulur: Alaska'nın buzul göllerinden birindeki Caribou Adası'nda bir kulübe inşa ederek medeniyetten uzakta, vahşi doğada yaşayacak, her şeyi geride bırakarak yıllardır özlemini çektikleri huzura kavuşacaklardır. Ancak erken bastıran kış, bu ıssız adadaki çetin doğa koşulları ve kocasıyla arasındaki derin iletişimsizlik, Irene'in ruhsal dengesini bozacak, geçmişindeki trajedinin hayaletleri geri dönecektir.

Yazar, fonda, Alaska'nın haşin ama muhteşem bir güzelliğe sahip coğrafyasını yansıtan *Caribou Adası*'yla, çözülen bir evliliğin üzerinden sevgiyi, sevgisizliği, iletişimsizliği ve yok olup giden fırsatları sakınmasız bir gözle tasvir ederek günümüzün trajedisini anlatıyor. David Vann, dünya çapında ses getiren birçok ödülün sahibi *Legend of a Suicide* (Bir İntiharın Efsanesi) adlı öykü kitabının ardından ilk romanıyla, Amerika'dan dünya edebiyatına bir armağan...

2012
911001
ALA

Kapak resmi: GALİNA ANDRUŠKO

ISBN 978-975-07-1461-0

9 789750 714610

23 TL
KDVDAHİL